

C:\Users\Plazma\Desktop\303\Morrell_David-Zaprodanci.PDB

PDB Name: Morrell_David-Zaprodanci
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 14.11.2003
Modification Date: 14.11.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Zaprodanci

David Morrell

Došli k místu, kde čekal starý převozník, aby je přepravil přes úžinu. Tím převozníkem byl Charón a nešťastníci, kterým odmítl službu, byli odsouzeni k věčnému, beznadějnému bloudění světem, aniž našli klidné místo posledního odpočinku.

Edith Hamilton

1. ČÁST

1

V dokonale vyrovnaných řadách vyčnívaly ze země holé bílé kříže. Byly zasazeny v přesných vzdálenostech vedle sebe i za sebou, ani o píď horizontálně či vertikálně žádný z nich z řady nevybočoval.

Houstona lehce zamrazilo. Vítr od kopců je docela chladný, pomyslel si, ačkoliv dobře věděl, že ho obešel mráz z jiného důvodu. Pronajatý citroen stál zaparkovaný na nejvyšším místě v okolí. Houston se opřel o vůz a zahleděl se na vojenský hřbitov rozkládající se asi půl míle v údolí. Silně foukalo a prudký poryv mu náhle rozčechral vlasy a ošlehl tváře. Přimhouřil oči, v pravém oku ucítil slzu. Ztracený vítr, opakoval si v duchu, ačkoliv věděl, že slzí z jiného důvodu.

Kříže se svítily, jako kdyby je každé ráno oprášila a vyleštila rota truchlících vojáků, a Houstona ten lesk znervózňoval. Taky ho dráždilo jejich chladné, precizní uspořádání. Uvažoval, zda tenkrát generál stál na téže místě jako nyní on. Údolí muselo připomínat peklo: plameny, výbuchy, kouř z kráterů, mrtvá těla poházená všude kolem, všeobecný chaos. Lekl se vlastní bujné fantazie. Vítr občas hvízdal a Houstonovi se zdálo, že slyší praskání vzdálené střelby. Byl si jist, že zaslechl bolestné kvílení a úzkostné vystrašené úpění...

Zachvěl se. Mrkl, setřásl slzu a údolí se opět proměnilo v úhledné, nedozírné pole bílých lesklých teček, oslepujících bělostí v bujné, sytě zelené trávě, jakoby vlasech hrobů, a na obzoru se houpaly na neuvěřitelně temně modré obloze shluky nabubřelých oblaků.

"Blíží se bouřka," ozvala se za ním Janice.

Houston přikývl a obrátil se. Janice si přitahovala hnědé tvídové sako k tělu a chvěla se zimou. Dlouhé kaštanově hnědé vlasy jí vlály dozadu ve směru větru, tvářejí chladem zrudly. Pozorovala ho zamženými zelenými očima.

"Nemůžeme se dívat z auta? Mrznu."

Houston se na ni usmál. "Trochu jsem zneprítomněl."

"Nespěcháme. Vždyť jsi na tuhle chvíli čekal sedmatřicet let. Ale copak ti, proboha, není ani trochu zima?"

"Tak si pustíme topení. Nebo můžeme sjet dolů."

Obrátil se k údolí, pak otevřel dveře vozu, nastoupil a Janice se usadila na vedlejší sedadlo. Zavřel dveře a mnul si promrzlé tváře. I ruce měl jako kus ledu. Vítr se k nim neúspěšně dobýval přes zatažená okýnka.

"Cítím jakousi podivnou prázdnotu," svěřil se Houston ženě.

"Je to přirozené. Něco takového jsi mohl očekávat. Přece jen to je tvůj otec."

"Byl."

Houston nastartoval, vyjel z "vyhlídky pro turisty", jak stálo napsáno francouzsky na ceduli u cesty, a zabočil po úzké silnici k údolí na setkání, na něž čekal celý svůj život.

"Je to divné," pokračoval. "Jako děcko jsem vždycky uvažoval, jak to místo asi může vypadat. Představoval jsem si, že všechny hřbitovy jsou stejné jako v naší vesnici. Jenže tenhle je... nevím, jak bych to řekl."

"Je chladný, sterilizovaný, dezinfikovaný, homogenizovaný a zabalený v celofánu," charakterizovala pohotově místo Janice.

Zasmál se. "Ty jsi stále stejná jako v šedesátých letech. Když zavřu oči, vidím tě pronášet řeč na horním schodě před vchodem do budovy studentského svazu: Spalte povolávací rozkazy! Vezměme útokem administrativní budovu!"

Janice skryla tvář do dlaní. "Nebyla jsem zase až tak hrozná," pípala.

"K čertu, to tedy ne. Ale teď už můžu kápnout božskou: já jsem rozkaz nespálil."

"Viděla jsem, že jo."

"To byl parkovací lístek."

"Ty podvodníku...! Záleželo ti jen na -"

"- na tom, abych se ti dostal do kalhotek. Přiznávám se dobrovolně."

"Ty nadřžený pokrytče."

"Nadřžený pragmatiku - vyjadřuj se přesně, ano?"

Rozesmáli se. Bíle tečkované pole se k nim přibližovalo a kříže se zvětšovaly. Je to jako čekání, než projde smuteční průvod, pomyslel si při pohledu před sebe.

"V okolí nejsou žádné stromy, všimla sis?"

"Narušovaly by dojem. Armáda dává přednost věcem stroze uspořádaným. Ve tvaru lodi."

"To jen námořnictvo."

"Ale přestaň, přece víš, co myslím. Armáda zabíjí a pak oslavuje své mrtvé."

"Řečnický nesprávně. Tohle nebyl Vietnam."

"No jistě. Tohle byla nutná válka. Nepochybně. Ale při pohledu tam z toho vršku na hřbitov si stejně nedokážeš představit bolest, jakou přinesla."

"Nejsem si jist, jestli chci, aby mi ji někdo připomínal."

Cítil, jak ho Janice pozoruje. "Promiň," omlouvala se. "Nevím, co mluvím."

"Třicet sedm let," kroutil nevěřičně hlavou, svíraje křečovitě volant. "Víš, že jsem nikdy neviděl jeho fotografii?"

"Cože? Děláš si legraci?" zeptala se užasle Janice.

"Máma všechny jeho fotografie spálila. Říkala, že nechce přechovávat vzpomínky. Pak toho pochopitelně litovala, ale bylo pozdě."

"Musela ho nesmírně milovat."

"Vím jen, že odmítla několik nabídek k sňatku. Nikdy se už nevdala. A stále si pamatuju - to bylo o nějaká léta později - jak v noci plakala. Probudil jsem se a slyšel jsem ji. Vstal jsem a šel jsem se zeptat, co se jí stalo. 'Jen přemýšlím, Pete,' řekla. Oči měla zarudlé a pořád potahovala. 'Myslím na tvého otce.'"

"Kristepane."

"Pod kterým z těch křížů asi leží?"

Janice mu položila ruku na koleno a konejšivě ho stiskla. Pak zalovila v kabelce, vytáhla balíček cigaret, jednu zapálila a podala mu ji.

Kývnutím poděkoval a zhluboka si potáhl. Americké cigarety s nízkým obsahem dehtu a nikotinu. Co mu dalo práce, než je tady ve Francii sehnal. A jsou tu čtyřikrát dražší než doma. Zkusil nejprve několik francouzských značek, ale vždycky kašlal. A navíc, když za ameriky zaplatí tak nekřesťanské peníze, bude alespoň svůj zlovyk kontrolovat. Stáhl trochu okýnko, ve voze bylo nepříjemně zakouřeno. V tu ránu se dovnitř vedral prudký závan větru a kouř unikal ven. Houston pozoroval úzký pruh vysoké trávy podél okraje cesty stáječící se vlevo po vrstevnici svahu a husté sady na západní straně údolí. Ale ty těžké černé mraky! Vítr je přehnal přes slunce a údolí potemnělo. Houston projel zatáčkou. Nyní se mu otevřel výhled vpravo na východ a zorné pole výhledu dočista zaplnil hřbitov - jako kdyby vjížděl přímo do něj, do nekonečných řad křížů, nyní ve stínu smutně ponurých.

Přijeli ke kamennému plotu, projeli vysokou černou branou, zdobenou proplétanými železnými pruty, a zastavili na parkovišti. Vystoupili, a než došli k dlouhé nízké správní budově, oba se chvěli zimou. Neosobní, napadlo Houstonovi při pohledu na stavbu. Keře kolem mu připadaly umělé a trávník jako drnovina koňského závodního.

"Jsem asi blázen," promluvil poněkud stísněně. "Co se v mém životě po téhle návštěvě změní? Vždyť jsem toho muže ani neznal."

"Chceš se vrátit?"

Zavrtěl hlavou. "Nemůžu. V průběhu života jsem o tátovi nijak nepřemýšlel. Vzpomínám si však, že jako kluk jsem si slíbil, že jednoho dne najdu jeho hrob. A teď zemřela i máma. Přijeli jsme sem do Francie, abych se trochu vzpamatoval, ale stále na ni myslím. Možná až navštívím tátův hrob, přijmu i její smrt. Chci mu jen říct, že mu zemřela žena."

Jan mu stiskla ruku. Houston cítil, jak se mu svírá hrdlo.

"Dodrž tedy svůj slib," pobídla ho Jan.

Houston přikývl. Měli tabuli s nápisem PAMÁTNÍK AMERICKÝM VOJÁKŮM a po cestičce lemované živým plotem se vydali k proskleným dveřím hlavního vchodu. Při vstupu je ovanul těžký zatuchlý vzduch a každý krok chodbou, vydlážděnou imitací mramoru, se jim vracel v duté ozvěně. Na stěnách podlouhlé místnosti visely fotografie a mapy zobrazující průběh dramatické bitvy; pušky, helmice, uniformy, panoramata, malby, vlajky... Z ostrého světla v místnosti až bolela hlava. Houston zaslechl, jak za ním někdo tiše pootevřel a zase zavřel dveře, Janice kráčela těsně za ním.

Zadíval se na přepážku naproti, kde už se založenýma rukama čekal krátce ostříhaný muž s úzkými rty, v tmavém obleku. Houston k němu vykročil.

"Mohu vám být v něčem nápomocen, pane?" otázal se muž.

Houston si všiml, že muž má na klopě symbol amerických legií. "Nejsem si jist, zda... můj otec zde padl. Nevím, kde

najdu jeho hrob. Jsou seřazeny podle abecedy?" zeptal se.

"Ne, pane." Zřízenec se naklonil dopředu, vypadal přitom tak vážně, že Houstonovi připomínal organizátora nějakého pohřbu. "Jsou seřazeny podle regimentů a rot. Když mi řeknete jeho jméno, najdu vám jeho hrob."

"Jmenuje se Stephen Houston."

"Znáte jeho prostřední jméno? V případě, že by tady bylo více mužů stejných jmen."

"Prosím?"

"Může tu být i několik Stephenů Houstonů."

"Ach, už rozumím. Samuel," řekl Houston. Podle přízvuku ten člověk nejspíše pochází z jihu, uvažoval.

Muž se na něho se zájmem podíval a zeptal se: "Pocházíte z Texasu, pane?"

"Ne. Proč si to myslíte?"

"Promiňte, pane. Napadlo mě to podle jména vašeho otce - Sam Houston, víte?"

"Ach tak. Ne, naše rodina pochází z Indiany."

"Momentíček," řekl muž a otočil se ke konzole pod přepážkou.

Houston mrkl na Jan. Ostrá fluoreskující světla v místnosti tiše hučela a on cítil ve spáncích nepříjemný tlak. "Dal bych si ještě jednu cigaretu," požádal Janice. Znovu zalovila v kabelce.

Houston slyšel, jak muž za ním ťuká na klávesnici konzoly. Vtom se ozval svým jižanským přízvukem, avšak trochu rozpačitě: "Říkáte Stephen Samuel Houston, pane?"

"Ano," kývl Houston, zapaluje si cigaretu.

Nelíbilo se mu, jak se ten muž mračí. Srdce mu začalo bušit. "Co se děje?" zeptal se.

"Můžete mi říci, jak se otcovo jméno hláskuje?" požádal ho zřízenec.

"H-o-u-"

"Ne, to je mi jasné. Ale křestní jméno, pane. Já hledám podle ,ph' uprostřed. Někdy se také píše ,v'."

"Křestní jméno hledáte správně - Stephen," potvrdil Houston. V žaludku ho podivně páliło.

"A víte s jistotou, že byl pohřben právě zde?"

"Jsem si absolutně jist."

"Možná ho přece pochovali na jiném místě."

"Ne. Na tomhle."

"Ještě strpení, pane."

Zřízenec odkráčel prkenně ke dveřím a zaklepal. Zevnitř se ozval tlumený hlas, zřízenec vešel dovnitř a zavřel za sebou.

"Co tohle, k čertu, má znamenat?" obrátil se Houston k Jan.

Podívala se na něj, sama trochu nesvá a zmatená. "Pravděpodobně jim nepracuje počítač."

Houston sebou trhl a otočil se, když se dveře náhle otevřely. Stál tváří v tvář postaršímu muži v temně modrém saku.

Prohlížel si ho bystrými černými očkami a Houstona na jeho tváři obzvláště upoutal její hranatý tvar díky vysedlým lícním kostem.

"Pane Houstone, jsem správce Andrews," představil se a Houston ne příliš ochotně přijal podávanou ruku. "Můj asistent mě informoval, že hledáte otcův hrob."

"Ano."

"Nemůže však najít žádný zápis dokazující, že by váš otec byl pochován právě zde."

Houston na něj zíral s otevřenými ústy.

"Dvakrát kontroloval seznamy, ale v počítači takové jméno nemáme."

"To není možné."

"Bohužel je, pane. Data jsme do počítače ukládali velmi pečlivě. Přesto jsme jen lidé a chyby se stávají."

"Chyby? Už se vyskytl podobný případ?"

"Bohužel. Vloni. A další právě minulý měsíc." Andrews poněkud znejistěl. "Staré záznamy stále archivujeme. Zajdu se ještě podívat, pokud posečkáte čtvrt hodiny."

"Počkejte. Ty druhé dva hroby - našli jste je?"

Správce však neodpověděl.

2

Houston nepřítomně přecházel po místnosti. Uběhlo nikoliv patnáct, nýbrž devadesát minut a po správci ani slechu. Když se nakonec přece jen vrátil, pozval Houstona s Janice do archivu. Tvářil se zamračeně.

I Houston se kabonil. Podíval se po Jan, típl cigaretu a vykročil za správcem.

Místnost Houstona deprimovala - malá, strohá, a dokonce bez oken. Stál tam prázdný stůl s kovovou deskou a tři kovové židle. Na stěně byl připevněn telefon. Ostrá světla jen zintenzivnila Houstonovo bolení hlavy.

"Nejspíše již tušíte," začal Andrews.

Houston na své židli ztuhl. "Ale -"

"Prosím vás, než se rozčílíte, pokusme se celou záležitost vysvětlit - existuje několik verzí. Možná vašeho otce pochovali na hřbitově asi padesát mil odtud na sever."

"To je vyloučeno. Padl zde, v této bitvě."

"Předpokládáte tedy logicky, že musí být pochován zde," doplnil Andrews a vyčkával.

Houston mu v duchu zlostně přítakal. Uklidnil se a nahlas odpověděl: "Ano, předpokládal jsem to."
"Ale armáda, obzvláště v době války, není vždy organizovaná podle logiky," našpulil Andrews rty.
"No tak vidíte. Možná že armádní administrátoři věci nějak zašmodrchali a vašeho otce pochovali jinak."
"Pak -" Houston se vši silou snažil skrýt netrpělivost, "- pak tedy na ten druhý hřbitov zatelefonujte."
"Už jsem to udělal a čekáme na odpověď."
Informace z druhého místa nebyla bohužel taková, v jakou Houston doufal. Andrews zavěsil sluchátko zpět na stěnu, zavrtěl hlavou a poťukával tužkou o desku stolu.
"Podívejte, je to nenormální," vyrušil ho z úvah Houston.
"Nebylo by ode mne fér, kdybych neuvedl ještě jednu možnost."
"Jakou?"
"Obávám se, že vás rozčilím."
"Chcete říct, že mě rozčílíte ještě více, než jsem," zašilhal Houston po Andrewsovi.
"Je tu... je tu ještě možnost - ačkoliv musím zdůraznit, že velmi nepravděpodobná - že vašeho otce identifikovali jako někoho jiného."
"Pod jiným jménem?"
"Přesně tak. Jestliže zaměnili identifikační známky, které vojáci nosí na krku..."
"Takže je možná pochován zde, ale jmenuje se Smith nebo Jones?" vyrazil Houston zvýšeným hlasem.
"Nebo nějaký neznámý voják John Doe. I to se stává. V bitvě se může identifikační známka zničit a těla jsou někdy tak..."
"Prosím vás..." ozvala se prosebně Jan.
"Omlouvám se, paní Houstonová. Sám o takových věcech nerad mluvím. Potom mohlo dojít ještě k něčemu jinému - když byly kříže katalogizovány, mohlo dojít k chybě přehlédnutím..."
"Mluvte, prosím, anglicky," požádal Houston Andrewse.
"Váš otec zde možná pochován je, ačkoliv jeho jméno není zapsáno v seznamu."
"Chcete říct, že jste jeho tělo ztratil?"
"Neříkám, že já jsem ho ztratil, pane," ohradil se správce. Zrudl, vzápětí zpopelavěl a rysy jeho tváře ztvrdly. "Pracuji zde teprve pět let a nemůžu tušit, co tady prováděli moji předchůdci. Ujišťuji vás však, že svou práci vykonávám zodpovědně."
Houstonovi se zlostná atmosféra v kanceláři docela zalíbila. Měl pocit, že sem vnesla trochu ozónu.
"Pete, pan Andrews nám chce pomoci," úzkostně napomenula manžela Jan.
Houston se na židli zavrtěl. Promnul si spánky a čelo a rozpačitě přikývl. "Nemyslel jsem to zle," řekl omluvně. "Chtěl jsem říct, že snad někdo mohl..."
Všiml si, jak na něj správce civí. "Promiňte. Jsem učitel. Asi bych měl hovořit opatrněji. Omlouvám se."
Andrews nespouštěl z Houstona zrak, měřil si ho však už vlídněji, jakoby přemítavě. Přijal omluvu a povzdechl si.
"Beru věci příliš vážně. K čertu s tím. - Promiňte moje vyjadřování, madam. Pracoval jsem v armádě. V hodnosti seržanta. Nyní pracuji pro ministerstvo obrany. Jsem loajální ke svému chleboďárci a netušíte, s jakou nelibostí připouštím chyby, kterých se někdy vojáci dopouštějí. A pak ty vtipy mezi lidmi..." Zavrtěl hlavou. "Snažím se. Věřte mi. Moc mě mrzelo, když se vyskytly ty dva předešlé případy, a teď je mi z toho ještě více nanic. Jako kdyby to byla moje vlastní chyba. Co máte s čelem, pane Hustone?"
"Příšerně mě bolí hlava," zamumlal Houston a vrhl pohled k oslňujícím žárovkám, jejichž hučení ho přivádělo k šílenství. Připomínalo mu zubařskou vrtačku.
"Počkej," hledala Jan v kabelce. Vyndala plechovou krabičku s aspirinem a poklepala na víčko. "A ještě mám i trochu kávy."
Houston polknul tři tabletky a zapil je hořkou kávou. Odložil šálek, zavřel oči a čekal v naději, že jeho utrpení skončí.
"Slibuji vám satisfakci, pane Hustone. Zjistím, co se ve skutečnosti stalo."
Houston pozvedl víčka a přivřenýma očima pozoroval správce.
"Jste učitel, pane Hustone - aspoň jste to říkal, ne?"
Říkal to? Nemůže si vzpomenout. "Ano. V Indianě."
"Na střední škole?"
"Na vysoké škole - Dunston College. Je to soukromá škola nedaleko Evansville."
"To je téměř v Kentucky."
"Je to - jak jste to věděl?" zeptal se Houston s oživeným zájmem.
"Vyrostl jsem v Louisville. Nebyl jsem doma od - vlastně od doby, co jsem nastoupil zde. Říkají, že je tam stále více smogu."
"To tedy je."
"Ach jo. Bože, zachraň nás před pokrokem. Učíte...?"
"Literární tvorbu - tvořivé psaní."
"Jste spisovatel?" zeptal se Andrews. Houston na něj očividně udělal dojem.
"Vyšly mi doposud čtyři novely."
"Proto jste si mohl dovolit cestovat za oceán?"
Houston ucítil v zádech mravenčení. A něco se mu chvělo v žaludku. "Vy se mě neptáte jen tak pro nic za nic. Máte k tomu důvod," zadíval se upřeně na Andrewse. "Došel jste k názoru, že jsem si všechno vymyslel, když jsem spisovatel."
"Vůbec ne, pane Hustone. Ani mě to nenapadlo. Ale mějte se mnou chvíli trpělivost. Vy jste patrně ve Francii poprvé,

že?"

"Kdybych zde už někdy předtím byl, určitě bych už otcův hrob navštívil."

"Ale to není hlavní důvod vaší návštěvy."

"Nechápu..."

"Když jste si s manželkou tenhle výlet plánovali, hlavním účelem nebylo -"

"- zajít sem? Ne, nebylo. Zemřela mi matka. Potřeboval jsem na nějakou dobu změnit prostředí."

"A pak vás napadlo, že když už jste ve Francii, pokloníte se památce svého otce."

"Myšlenkami jsem kroužil kolem smrti. Ale jak to -"

"Nijak jste se nepřipravil - chci říct, že jste si neshromáždil žádné informace, které by mi pomohly. Například pořadové číslo vašeho otce. Víte vůbec, jakou měl šarži?"

"Desátník."

"Aspoň něco. Po návratu domů shromážděte rodinné dokumenty: pořiďte si kopii dopisu vaší matce z armádního oddělení, shromážděte fotografie a všechno, co by nám jakkoliv mohlo pomoci."

"Nic neexistuje."

"Prosím?" otázal se nechápavě Andrews.

"Matka všechno spálila. Všechny dopisy od otce, jeho fotografie, i zprávu o jeho smrti. Všechno. Velice otce milovala a myslím, že ji jeho smrt zlomila. Snažila se zničit i tu nejmenší památku."

"Poslouchám vás, ale obávám se, že nerozumím ničemu z toho, co mi tady povídáte."

"Právě jsem vám řekl, že matka otce neobyčejně milovala."

"Ne," opravil ho Andrews stroze. "Nerozumím, proč si tedy jste tak jistý, že váš otec je pochován právě na tomhle hřbitově."

"Řekla mi to."

"Kdy?"

"Když jsem povyrosl a začal se ptát, proč nemáme tátu."

"Vy spoléháte na dětské vzpomínky?" podivil se správce.

"Často o tom pak mluvila. Víte, později litovala, že to udělala. Neměla na otce vůbec žádnou vzpomínku. Stal se pro nás oba legendou a hodně mi o něm vyprávěla - pak se už i opakovala. Prostě chtěla, abych si zapamatoval podrobnosti. Ještě dnes ji slyším: Pete, tvůj táta nežije, ale pro nás oba bude existovat až do konce našeho života."

Andrews mlčel a opět poklepal tužkou o kovovou desku stolu.

3

"On si myslí, že jsem blázen!" stěžoval si Houston.

Stáli s Janice u vozu, vítr utichl, mraky zmizely a opět zářilo slunce.

"Ne, nemyslí si to," řekla Janice a v obavách si manžela prohlížela. "Co bys dělal ty na jeho místě? Popletli to v armádě, nebo si nesprávně pamatuješ, co ti matka říkala?"

"Poslyš, řekl jsem ti -"

"Věřím ti. Nemusíš mi nijak dokazovat svou výbornou paměť. Vzpomínám si, že sis na přednáškách nemusel nic zaznamenávat a stejně sis všechno pamatoval. Jenže správce potřebuje důkaz. Pro něj není fakt faktem, pokud to nemá černé na bílém a dvakrát prověřené. Nakonec pro nás udělal, co bylo v jeho silách, když vezmeš v úvahu, že jsme mu nebyli nijak nápomocni."

"No a právě proto si myslí, že jsem cvok."

"Ne. Mýlíš se."

Houston si hrábl rukou do vlasů a rozpačitě se zadíval na depresivní bílou budovu. "Dobrá. Jsem mu vděčný. Je skutečně možné, že jsem se spletl." Náhle se obrátil k Janice: "Mohla to být také máma, kdo se spletl."

"Už se jí nezeptáme."

"Takže je po všem?" otázal se Houston s bolestí a nesmiřitelností v hlase. "To odjedeme jen tak?"

"Až se vrátíme domů, můžeme napsat na armádní oddělení."

"Ovšem teď jsme zde. A někde tady, pár kroků od tohoto místa, leží pohřbený můj táta."

"Vrátíme se sem, až získáš přesnější informace. Pak možná Andrews hrob najde. A koneckonců - před nějakou hodinou ses ptal sám sebe, co se v tvém životě změnilo, jestli ten hrob najdeš." Janice se zarazila a mrkla, jako kdyby si v ten okamžik uvědomila, že řekla silná slova. "Nic jsem neřekla," obrátila se k muži.

Houston na ni hleděl. "Pro mě, muže středního věku, to jistě nemůže znamenat nějakou výraznou změnu. K sakru, jistěže ne. Ale co ten kluk, který se celé dětství trápil myšlenkami na tátu... K čertu, co se se mnou děje?"

"Nic. Jsi sentimentální, ale přitahuješ mě tím."

Houston se na Janice usmál. "Ty vždycky víš, co máš říct."

"No a ne? Vždyť jsme spolu už pěkných pár let."

Políbil ji.

Naposled se zadíval na budovu - z jednoho vzdáleného okna se někdo díval.

"Nejsem to já, kdo se mýlí," řekl neznámému stínu.

"Cože?"

"Jen jsem... Ta zatracená hlava. Budeš řídit?"

Nastoupili do vozu. Předtím zapomněli zavřít okénka a sedadla byla nyní pěkně rozpálená a vzduch nedýchatelný.

Janice projela bránou a zamířila do kopce.

Houston cítil za sebou hřbitov, přímo ho pátil do zad, ale odolal a už se ani jednou neohlédl. Jeho mysl okupovala jiná myšlenka: nemohl se smířit s tím, že by to byl on, kdo si nepamatoval přesně.

"Je tu ten Francouz," řekl nečekaně.

"Kde? Neviděla jsem ho. Copak jsem ho přejela?"

"Ale prosím tě. Ne tady. Tenkrát. Už si vzpomínám."

"Na co si vzpomínáš?"

"Na toho Francouze. Tenkrát, ve čtyřiačtyřicátém. Matka říkala, že od něj dostávala dopisy."

Mysl se mu projasňovala. Konečně se otevřela černá schránka v nejzazším koutku paměti. Houston pocítil, jak se uvnitř celý rozechvěl.

"Existují ty dopisy stále?" zeptala se Jan.

"Pochybuji. Jestli máma spálila všechno, spálila i dopisy. Ale vím, co o nich říkala. Ten Francouz psal, že lidé v jeho kraji jsou nekonečně vděční americkým osvoboditelům a ctí památku padlých. Každý obyvatel jeho vesnice si vybral jeden hrob a pečuje o něj. Každého padlého vojáka považují za svého bratra či syna."

Jan se zamračila. Vyjeli na vršek, a tak soustředěně sledovala silnici.

"Ten Francouz si vybral hrob mého otce."

"Nechápu souvislost. Jak nám to pomůže?"

"Vzpomene si, kde ten hrob je."

"Jestli ještě žije... Poslyš, Pete, to nemá smysl, stejně nevíme, jak se jmenuje."

„Já vím."

"To ti mám věřit?"

"Pierre. Proto si to pamatuju. Jmenuje se Pierre de St. Laurent."

"Ale to je jméno vesnice, kde teď bydlíme. St. Laurent. Jak to, že sis tak zapamatoval jeho křestní jméno -" zadívala se Jan na manžela.

"Máma mi připomínala: Petře, jedinou útěchou nám může být to, že ve Francii žije člověk, který o hrob otce pečuje."

Jmenuje se jako ty - Pete. Francouzsky Pierre."

4

Vesnice se rozkládala podél obou břehů unyle plynoucí řeky. Uprostřed odpoledne zalévalo slunce domky i obchůdky ospalým teplem a Houston se konečně vracel do normálního rozpoložení. Usmíval se na prodáváče květin, ovoce i staříky pokoušející na zápraží z dýmek. Kdyby nebylo elektrických drátů, dopravy a telefonních sloupů, člověk by si připadal jako v sedmáctém století.

Jan projela přes starý kamenný most, pod nímž se na lesklé hladině houpaly dvě loďky, na jedné z nich rybařil muž s chlapcem. Houston upřel zrak dopředu. Blížili se k náměstíčku, obrostlému košatými stromy, jejichž mohutnost ostře kontrastovala s útlým obeliskem uprostřed - památníkem obětem druhé světové války. Na vybledlé pamětní desce na jedné straně památníku stála jména obyvatel městečka, kteří ve válce zahynuli.

"Ty nevystupuješ?" zeptala se Jan. Dojeli právě k malému hotýlku s výhledem do parku a pak dále na řeku. Jan zastavila a Houston se zvedal.

"Dokážu si tak akorát přečíst jídelníček a najít pánskou toaletu. Ale stěží dokážu formulovat potřebné otázky, natož pak si přeložit odpovědi," komentoval otráveně své jazykové znalosti.

Prošli světlým vestibulem k recepci a Houston se zeptal lámanou francouzštinou, zda by si mohli najmout tlumočníka. Majitel hotelu mu pomalým tempem poradil, že by měl využít pobytu a zdokonalit si jazyk, protože při tlumočnickovi úplně zleniví. Hned se ale za svou impertinenci s úsměvem omluvil.

Houston se rozesmál, a to muže uklidnilo.

"D'accord. Je sais. Mais nous..." koktal Houston. "Chtěli bychom vyřešit jistou záležitost a potřebuji se dorozumět perfektně. Précisément."

To je ovšem něco jiného. Pokud monsieur posečká...

"Mám šílený hlad," ozvala se Janice.

Pete řekl vedoucím, kde je najde.

V jídelně se posadili k oknu, odkud měli krásný výhled na stromy v parku, a objednali si bílé víno, studené kuře a salát.

Pete ucítil vedle stolu stín a vzhlédl. Stála tu nějaká žena.

"Pan Houston?" zeptala se hlubokým sametovým hlasem.

Mohlo jí být tak kolem třicítky, možná méně. Byla štíhlá, vysoká, tmavých vlasů, docela atraktivní. Ve tváři upoutala její plná, pěkně tvarovaná ústa.

"Poslal mě za vámi otec - je majitelem hotelu. Prý potřebujete tlumočníka."

Zjevila se tak nečekaně, že Houston v prvním okamžiku překvapení ani nepostřehl, že dívka hovoří anglicky bez cizího přízvuku.

"Ano, potřebujeme."

"Mohu vám nabídnout své služby."
"Posaďte se, prosím. Dáte si s námi sklenku?"
"Ne, děkuji," odmítla a posadila se. Měla na sobě dlouhou sukni, sandály a žlutý pulovr s vyhrnutými rukávy. Složila ruce do klína a čekala.
"To je Janice, moje žena," představil Houston manželku. "Já se jmenuji Pete." Podali si ruce.
"Simone," představila se mladá žena.
"Mluvíte skvělou angličtinou."
"V šedesátých letech jsem studovala v Berkeley hotelový management. Když tam propukly studentské nepokoje, vrátila jsem se zpátky do Francie."
Tak jsem se netrefil, pomyslel si Houston. Je jí více než pětatřicet. Jeden se nevyzná. Vysvětlil Simone, oč jde, vyhnul se však zmínce o své návštěvě na hřbitově.
"Takže byste chtěl tomu muži poděkovat," shrnula Simone, "za to, že pečoval o hrob vašeho otce."
"Když už tady jsem, tak bych si to přál. Co víc bych mohl udělat?"
"Třicet sedm let," zamračila se Simone.
"Vím, určitě už nežije."
"Nejde o to. I pokud žije, nebude snadné ho najít. V okolí žije hodně lidí s tímhle příjmením. Jsou to potomci rodiny, která založila městečko. Je to, jako kdybyste hledali jistého Smithe nebo Jonese v Americe."
"Ale křestní jméno je Pierre. To může pomoci."
Žena se zamyslela. "Počkejte chvíli, prosím," řekla, pak vstala a odešla z jídelny.
"Atraktivní," podotkla Janice.
"Myslíš? Nic zvláštního."
"Blázne. Radši dojez oběd, než se dostaneš do nějakého maléru."
Houston se zachechtal. Než se Simone vrátila, stihli ještě vypít i kávu.
"Prostudovala jsem místní telefonní seznam," oznamovala jim. "Je to zvláštní, ale žádný St. Laurent s křestním jménem Pierre v našem městečku nežije. Ve Spojených státech byste jistě mohli nahlédnout do seznamu sčítání lidu, jenže my tady nic takového nemáme."
"Jiná možnost už podle vás neexistuje?"
Simone se tvářila ustaraně.
"Co potom?"
"Je tu ještě jeden člověk, který by vám snad mohl pomoci," napadlo Simone.
Houston se zamračil - neušel mu náznak jakési neochoty v jejím hlase.
"Je velmi starý a nemocný. Ale ví o téhle vesnici všechno."
Houston vstal. "Tak za ním pojďme."

5

Houstona silná vůně kafru dráždila až ke kýchání. Žaluzie byly zataženy a v pološerém pokoji seděl v lenošce před hořícím krbem staříček kněz. Jmenoval se Devereaux. Jeho křehká, jakoby scvrklá postava s vrásčitou tváří a hrstkou šedivého chmýří na hlavě, připomínajícího Houstonovi pavučinu, se choulila před ohněm jako za největší zimy. Navíc stařec velmi často zle kašlal a každý takový záchvat ho připravil o hodně sil a působil mu bolest. Zmohl se pokaždé jen na krátké věty, hovořil velmi pomalu tichým, téměř nezvučným hlasem, a vzhledem k tomu, že Houston rozuměl jen pramálo, musel se k muži stále více naklánět.
"Je to už velmi dávno. Od té doby se událo hodně věcí." Simone se odvrátila od Otce Devereauxe a přeložila, co řekl.
"Řekněte mu, že si vážím jeho ochoty, a zdůrazněte, že jakákoliv informace z jeho strany má pro nás neobyčejný význam."
Simone přeložila větu do francouzštiny a Otec Devereaux zareagoval.
"Vzpomíná si na muže, kterého hledáte."
Houston mrkl po Janice, snaže se potlačit náhlé rozrušení.
"Ale lituje, že vám nemůže pomoci více."
"Proč?" podivil se Houston. "Když si na něj pamatuje..."
"Otec Devereaux se omlouvá, ale ten muž byl tenkrát mladý, tak jako i on byl mladý. Od té doby se hodně událo."
Houston strnul. "Něco se mi na tom nezdá. Jste si jista, že chápe, co po něm chcete?"
"Oh, perfektně."
"Tak proč tedy...? Podívejte, zeptejte se ho, zda ten muž stále žije v městečku, nebo ne."
Simone knězi položila otázku, ten však jen zakroutil hlavou.
"Co to má znamenat?" ozval se téměř vzápětí Houston, již trochu netrpělivým tónem. "Buď ho nezná, nebo nám nechce nic říct."
Otec Devereauxe přemohl další záchvat kašle. Otřel si ústa ohromným zmuchlaným kapesníkem a zavřel oči. Houston se soucitně zachvěl. Simone ke knězi znovu krátce promluvila a dostalo se jí velmi nejasné a komplikované odpovědi.
"Něčemu z toho rozumím," šeptla Janice, ale Houston čekal na překlad.
"Říká, že neví. Neví, kde ten muž žije, neví ani, zda vůbec žije. A navíc mu na tom nezáleží. Říká, že ví, že v tomhle směru

nesplnil svou povinnost, ale táže se Boha, zda mu dá svolení promluvit. Jako pastor je povinen sledovat každou ovečku svého stáda, ale v tomto případě nemá zájem. Musí milovat každou bohabojnou duši, nemusí však milovat tělo, v němž sídlí."

V krbu zapraskalo.

"Tomu nerozumím," řekl Houston.

Kněz pokračoval v řeči, jeho hlas však skomíral. Pak se rozkašlal tak děsivě, že se Houstonovi při tom zvuku sevřely útroby.

"Říká, že si musí odpočinout. Nebude už odpovídat na další otázky," přeložila Simone.

"Ale -"

"Ještě něco. Zdůrazňuje, že vše, co se o tom muži dozvěděl, bylo u zpovědi. Bylo to před mnoha lety a od té doby se mnohé změnilo. Pamatuje si doby, kdy bylo smrtelným hříchem jíst v pátek maso a pokleskem, nenavštívil-li křesťan nedělní mši. Pamatuje si časy, kdy i rozvod byl hříchem, časy, kdy ještě dokázal sloužit mši latinsky. Bude vděčný Bohu, když zemře dříve, než ho ochromí další změny. Ale jedno se doposud nezměnilo - alespoň pro něj ne: Nikdy nevyzradí zpovědní tajemství."

Houston soustředil pohled na kněze u krbu. Jeho scvrklá tvář připomínala nehybného ducha, v očích mu podivně plálo. Houston si povzdechl a přikývl.

Otec Devereaux se obrátil k Simone a s trochou více energie k ní promluvil stranou přímo otcovským tónem. Ačkoliv se Houston snažil zachytit, co dívka kněz říká, silná, nasládlá vůně kafru ho příliš rozptylovala. Nakonec to vzdal.

Jan zírala s očima vytřeštěnými jako v šoku. Zmatená, odevzdaná? Těžko říct.

Otec Devereaux se odmlčel, Simone se sklonila k jeho ruce a políbila ji, pak se jí dostalo požehnání. Pomohla starci vstát, Houston mu poděkoval, nebyl si však tak docela jist, za co.

"Bůh vám pomáhej," rozloučil se s nimi kněz a pomalu, přidržuje se cestou nábytku, se šoural z pokoje.

Houston vyšel z fary do zahrady, zalité ještě stále odpoledním sluncem a, vymaněn z moci kafru, zhluboka se nadechl.

"A co teď?" pronesl řečnický.

"Úředník na obecním úřadě," navrhla Simone. Všichni tři se ubírali k železné brance v zahradní zdi.

"Nepřeložila jste nám poslední slova Otce Devereauxe, Simone."

"Ne, protože ta patřila pouze mně."

"A v hotelu jste se poněkud zdráhala nás sem vůbec zavést."

Přikývla. Houston otevřel branku a nechal ji projít.

"Slyšel jste ho hovořit o rozvodu," řekla Simone.

Houston se k ní obrátil a kývl.

"Když jsem odešla studovat do Berkeley, provdala jsem se. Nehodili jsme se k sobě, manželství nefungovalo."

6

Budova soudu stála nedaleko řeky a zdi v suterénu byly důkladně provlhlé. Dřevěná podlaha prohníla, omšelá, špinavá deska stolu lepkavá a dokumenty, uskladněné v dřevěných krabicích v řadách na policích kolem celé místnosti, čpěly vlhkou plesnivinou.

Houston pozoroval úředníka, jak s očima přivřenými důrazně kroutí hlavou a připomíná mu totéž, co řekl již správce hřbitova i Otec Devereaux. "Non, monsieur." Bylo mu asi padesát, byl obtloustlý a plný obav. K obědu měl toho dne podle všeho klobásu, ještě teď od něj zaváněl česnekový odér smíšený s dýmkovým kouřem a vyčpělým vínem. Seděli zde již téměř hodinu a Houston mužovy obavy chápal. Chtěl po něm, aby zkontroloval platby daní Pierra St. Laurenta, ale takové jméno nenašli. Pak ho požádal, aby se podíval do seznamu vlastníků pozemků v sousedství. Opět žádného vlastníka tohoto jména nenašli.

"Est-il mort?" zeptal se úředník, okamžitě svých slov však litoval. Bylo vidět, že by si nejraději ukousl jazyk, protože jeho poznámka znamenala jen další pátrání v záznamech o úmrtích, a to i několik desítek let pozpátku. Povzdechl si a začal snášet krabice na stůl. Houston sice věděl, že přístup k dokumentům mají pouze oprávněné osoby, pochopil však, že tenhle administrátor přivítá pomoc.

Ve skutečnosti hledali Houston, Janice a Simone. Muž nad nimi stál, pohupoval se na patách, palci občas pleskl po šlích a v pravidelných intervalech spočinul pohledem na nástěnných hodinách.

Houston porozuměl psanému, přesto měl s ležstý problémy. Jednotlivé stránky byly občas spleené a neopatrným pohybem by je mohl lehce roztrhnout. Léty vybledlý inkoust a nečitelné úřednické rukopisy znesnadňovaly čtení. Museli s Janice často žádat o pomoc Simone. Devatenáct set osmdesát, sedmdesát, šedesát... krabice a krabice se jmény řazenými podle abecedy, v žádném seznamu se však jméno Pierra de St. Laurenta nenacházelo.

Houstonovi se vrátila bolest hlavy a dostal nesnesitelnou žízeň.

"Něčeho bych se napila," prohodila Janice, jako kdyby četla jeho myšlenky.

"Ani nemluví," souhlasil. "Jenže jsme teprve v polovině."

Mýlil se ovšem. Zůstaly jen tři krabice - léta 1953, 1952, 1951.

"Kde je devatenáct set padesát?" obrátil se na úředníka.

Stál tu zjevně překvapený a zmatený. "Quest-ce que c'est?"

Simone jeho odpověď přeložila a začala sáhodlouhý vysvětlování.

"Tohle je poslední," shrnula stručně Houstonovi.

"Cože?"

"Záznamy končí rokem devatenáct set padesát jedna. Má pravdu. Úplně jsem zapomněla."

"Ale proč?"

"V padesátém roce zachvátil budovu požár. Byla jsem tenkrát dítě, ale pamatuju si, jak mě máma vzala ven, abych se dívala. Plameny tenkrát proměnily noc v den," vzpomínala Simone.

"Budova soudu shořela?" divil se Houston.

"Byla hodně stará, ale elegantní. Takový ten správný soudní dvůr. Nej ako tohle renovované skladiště.

Kdo ví, jak se to stalo ?

Snad zkrat, nebo někdo odhodil hořící nedopalek? Nic se nezjistilo. Škoda byla ohromná, dům shořel do základů. Ráno jsme se na místo požáru s mámou vrátily a po soudní budově nezůstalo nic než zbytky zdí. Ještě celé měsíce jsem cestou kolem cítila čpavý kouř."

"Něco se ale muselo zachránit," protestoval Houston. Simone se na něj jen mlčky podívala.

7

Vydali se ulicí vydlážděnou malými valouny. Obloha se již zbarvila dooranžova, okolní domy však západ slunce zakrývaly. Houston mhouřil oči do lehkého oparu nad řekou a upíral pohled skrz stromy na vzdáleném konci ulice.

"No, alespoň jsme se pokusili," řekla Jan.

Vzal ji za ruku a apaticky přikývl, zabrán do vlastních myšlenek. "Po tom muži se snad slehla zem."

"V Americe byste řekli, že jste se maximálně snažili, ale příliš mnoho argumentů hrálo proti vám," doplnila Simone.

"Musí tu přece být někdo, kdo St. Laurenta zná," opakoval zatvrzele Houston.

"Proč si to myslíte?"

Houston se na ni podíval.

"Když válka skončila, hodně obyvatel tohoto kraje bylo natolik otřeseno, že pouhá vzpomínka na prožité hrůzy může být nesnesitelná," pokračovala Simone. "Lidé, kteří ztratili domovy, kteří plakali pro rodiče, děti, své druhy, se odešli usadit někam jinam. Jste Američan a stěží to pochopíte. Na vašem kontinentu proběhlo velmi málo válek. Zde, ve Francii, jsme šťastní, když můžeme nějakou dobu žít v míru. Celá staletí naši zemi plenily války."

Simone se odmlčela, pohled jí posmutněl. "Vzpomeňte si na svoji historii - na válku Severu proti Jihu. Ani jediná farma nezůstala, země byla tak spálená, že po kraji dlouhou dobu ani tráva nerostla. Přijedete do Georgie za sedmatřicet let a hledáte muže zcela všedního jména. Jaké si děláte naděje, že ho najdete? Připadalo by vám divné, kdyby ho ve vesnici nikdo neznal?"

"Musí být nějaká cesta, jak St. Laurenta najít," trval na svém Houston.

"To pociťujete tak silnou potřebu mu poděkovat?"

Houston ji téměř prozradil hlavní důvod svého urputného hledání. Náhle se v něm však něco zavřelo, až se sám zarazil. Vysvětlil si to nedostatkem síly vracet se znovu ke vzpomínkám a jítfit city. "Domnívám se, že je to otázka osobní cti," dodal jen.

Simone se nechápavě zamračila. "Zítřka můžeme zajít na policejní stanici," řekla.

"A proč?" vylekala se Jan.

"Pokud vás neopustí vaše odhodlání."

Houston se cítil vyčerpaný. Oddechl si, když opustili hrboilatou cestu a pokračovali po chodníku naproti parku. Stíny ustoupily a vešli do nádherného zlatého západu slunce, za parkem se nad řekou zvedala narudlá mlha.

"Bože, jako od Cézanna," vzdechla Jan.

Tak proč mě stále pronásleduje to chlapecké trápení? lamentoval v duchu Houston. Jsem zde, v nádherném kraji. Jídlo je lahodné, lidé přátelští. Proč si nechávám takhle drásat mysl? Měl bych prožívat přítomný okamžik - to se počítá. A užít si vína. Oh, ano, vína. "Tak už se pojďme napít," navrhl. "Povečíte s námi, Simone?"

"Děkuji, ale musím už za otcem. Potřebuje mě. Byla jsem pryč příliš dlouho. Snad někdy jindy."

"Zítřka?"

"A policie?"

"Myslím, že toho necháme. Pochybuji, že by nám mohli pomoci." Jan položila dlaň na manželovu ruku. Houston pocítil úlevu, že ta štrapace končí. "Zaplatím vám. Nevím, jaké máte sazby," řekl.

"Nechci od vás nic. Jsem ráda, že jsem se procvičila v angličtině."

Pochopil, že nemá smysl diskutovat, a navíc byl příšerně unavený. Nechtělo se mu nic. Už nebude dále pátrat. Proč? K čemu by to nakonec bylo? Jen by se rozlítostnil.

Když vešli do hotelu, obrátil se, aby Simone poděkoval, ale už neměl šanci. Mířil k nim svým typickým aristokratickým krokem její otec, štíhlý, v dokonale upraveném obleku, u kapsičky na vestě se mu pohupoval zlatý řetízek. Měřil si je laskavým, veselým pohledem. Když mu Simone vyprávěla, kde všude toho dne byli, zbledl.

"Comment?" obrátil se k Houstonovi. "Quoi?" podívoval se poněkud vystrašeně a znepokojeně.

"Pardon?" nechápal Houston. V žaludku opět ucítil to podivné horko.

"Pierre de St. Laurent?" opakoval šokovaný starý pán jméno.

"Oui."

Pak promluvil ke své dceři. Hovořil velmi rychle, takže Houston nezachytil ani slovo. Simone se zamračila.

"Co říkal?"

"Otec říká, že jste mu to měli říci předem. Byl by vám pomohl, varoval by vás a ušetřil by vám spoustu dnešních trablů, i těch, které možná teprve nastanou."

8

Museli čekat. Ačkoliv starý pán projevil nebývalou ochotu vše jim vysvětlit, musel nejprve splnit své pracovní povinnosti vedoucího hotelu při podávání večere, a neochotně tedy Janice a Houstona opustil.

"Později," řekl francouzsky. "Bezpodmínečně si o tom promluvíme." Byl už na odchodu, když tu se k nim ještě rychle, poněkud vystrašeně obrátil. "Podrobně vám vše vyložím, protože mnoho věcí nechápete."

Houstonovi se prostor vestibulu nějak podivně zmenšil a na zádech pocítil svědění. "Počkejte," zadržel odcházející Simone.

"Musím otci pomoci s večeří."

Vzápětí s Janice osaměli, jen z jídelny k nim doléhal tlumený hovor. Houston si najednou připadal izolovaný, nějakým způsobem oddělený od naleštěných trámů a dřevem obložených zdí.

Zahučel výtah. Kabina klesla a kovové dveře se otevřely. Vystoupil host v černé vázance a fraku a cik cak si to šněroval k jídelně. Když se přiblížil těsně k Houstonovi, zavanula od něj vůně pudru parfémovaného šefikem. V témže okamžiku ho Houston vnímal jako z dálky, z pohledu přes dalekohled. Neskutečně, pomyslel si. "Co se děje?" obrátil se na Janice.

"Peter Lorre."

"Cože?"

"V cestovní kanceláři nám zapomněli do cestovatelského itineráře zaznamenat některé figle cizokrajných kultur."

"Nejspíš jsme způsobili jakýsi místní skandál."

"Něco jsme způsobili, to je víc než zjevné. Co teď uděláme?"

Prohlédli si jeden druhého. Oba měli na sobě džinsy a nijak se jim nechtělo se jít převléci k večeři. Přiměli se však nakonec, vyšli nahoru a oblékli se trochu formálněji. Jídlo bylo skvělé, Houston mu však bohužel nevěnoval pozornost, seděl jako na jehlách, jako kdyby očekával veledůležitý telefon. Po večeři se záměrně zdrželi nad kávou a marně čekali na hoteliéra. Ani po Simone nebylo ani stopy. Vyšli si tedy na krátkou procházku, míjeli žluté kužely pouličních lamp a zhluboka dýchali svěží vlhký vzduch v okolí řeky. Události dne nad nimi jaksi nabývaly moci a chladně krystalizovaly.

Po návratu do hotelu je už v recepci očekávala Simone s otcem. Když k nim Houston přistoupil, všiml si, jak se oba tváří upjatě a soustředěně. Až do této chvíle se hoteliér choval k Houstonovi jako hostitel k platícímu hostovi. Nyní se však rozhodl pro osobnější přístup. "Jacques Monsard," představila ho jeho dcera. Takové obyčejné křestní jméno příliš nesedí muži s tak výrazně aristokratickými rysy, pomyslel si Houston. Podal Monsardovi ruku a přijal vážné pozvání na sklenku brandy do jeho bytu.

Byt tvořily dva přízemní pokoje v zadní části hotelu, označené jako soukromé. Posadili se do obývacího pokoje - prostorné místnosti zařízené starožitným nábytkem a doplňky, v každém detailu zde byly patrné peníze a smysl pro jednoduchou, ale drahou eleganci. Tkaniny působily jemně a měkce a brandy byla tou nejvyšší značkou, jakou Houston v životě okusil. Zamyšleně kroužil tekutinou v křehké sklenice a poslouchal odbíjení nástěnných hodin nad krbem - bylo deset, pak deset třicet...

"...byl ztělesněním zla," hovořil Monsard hlasem hypnotizéra. Mluvil francouzsky a Simone tlumočila. "Skutečně."

Člověk se v případě tohoto muže musí vyjádřit přesně. Žádný člověk, myslím člověk, který je opravdu dospělý, by se nedokázal chovat tímto způsobem. Bylo mu tehdy jednadvacet. Ale stejně ho to neomlouvá. Ďábel to byl,"

zdůrazňoval opatrně Monsard. "Devatenáct set čtyřicet čtyři. Vy jste příliš mladí, než abyste tu dobu pochopili," mávl rukou ke svým posluchačům. "Nedokážete vidět ani ve své fantazii to, co já si doposud živě pamatuji. Tento hotel byl nacistickou operační základnou. Přesně v tomhle pokoji vedl německý generál schůze svého štábu a připravovaly se tu útoky na pozice Spojenců."

Monsard se odmlčel. Viděl, že Houstonova sklenka je prázdná, a dolil mu. Houston si zapálil cigaretu, nespouštěje přitom pohled z Monsardovy tváře.

"Tamhle v jídelně jsme živili německé oficíry. Zkonfiskovali všechny lepší domy podél řeky a ubytovali se tam. Vojáci tábořili u řeky, v parku, a v okolních polích. Na každého vesničana připadl tucet Němců. Kam jste se podívali, všude jen jejich uniformy, helmy, tanky, kanóny. Všude bylo cítit naftu, výfukové plyny a pot - a ještě něco, co jsem dlouho nedokázal pojmenovat, ale nyní vím, že to byl strach - strach z fašistů i z vesničanů."

Při té vzpomínce starý muž sevřel rty a nadechl se. "Sami jsme neměli potravin nazbyt a Němci taky neměli zásob nadbytek. A potřebovali pořádně jíst. Začali rabovat po domech a vybrali nám všechny tajné zásoby. Nezůstalo nám nic a lidi hladověli. Postupně jsme ztráceli sílu sloužit německým šaržím tak, jak to vyžadovali."

Monsard si teprve nyní dal doušek. Podržel si brandy na jazyku a zahořklým pohledem hleděl do minulosti.

"Pierre de St. Laurent," řekl po chvíli.

Houstona zamrazilo v zátylku.

"Byli jsme spolužáci a také dobří kamarádi. Často jsme si spolu hrávali a litovali jsme, že nejsme bratři. On byl vysoký a

silný, pohledný a každá holka se za ním otáčela. Uvědomoval jsem si, jak svých výhod využívá. Hodně děvčat pobláznilo sliby manželství a jen si s nimi užil. Dokážete si představit, jak jejich tátové vyváděli! Jak jsem mohl být takovému člověku oddaný, to nechápu."

Aha, tak přece místní skandál, došlo Houstonovi. Vesnický svůdník. Není divu, že byl Otec Devereaux tak nesdílný. Houston se přesto přinutil naslouchat. Jeho sklenka byla opět prázdná a Monsard mu dolil. V místnosti začalo být nepříjemně zakouřeno.

"Po okolí se rozeslo, že někde existuje tajné skladiště potravin. Pozdě v noci - rádi terorizovali obyvatele, když spali - vtrhli Němci do jednoho domu a skutečně našli spoustu potravin ukrytou za tajnými sklepními dveřmi. Ráno pak na mostě postříleli všechny členy té domácnosti včetně dvou batolat a celá vesnice byla přinucena masakru přihlížet. Pak svrhli těla do řeky, aby je voda odnesla. Nikdo nepochyboval o tom, že Němčouři dostali echo. Jak jinak by šli takhle najisto? Tím informátorem byl Pierre, ačkoliv v té době jsem to netušil. Ani ve snu mě nenapadlo, že by dokázal provést něco tak bestiálního. I když ti lidi, co u nich skladiště našli, se taky zachovali sobecky, že se s nikým nepodělili. Ale to je jiný hřích a myslím, že zrádce se dopustil mnohem těžšího provinění.

Pak přišli Spojenci," pokračoval starý muž. "Předstírali postup k severu a zmátli Němce. Ti si totiž mysleli, že jsou v téhle vesnici nenapadnutelní. A tak se pokusili Spojence odříznout, jenže netušili, že Spojenci byli varováni. Němci bitvu prohráli, ačkoliv ztráty byly ohromné na obou stranách."

"Spojenci? A kdo je varoval?" zeptal se Houston zvýšeným hlasem.

"Ano," pokýval hlavou starý muž. "Pochopil jste."

"Pierre?"

"Proklouzl za noci německou linií, riskoval, že ho chytí hlídka, ale dorazil k cíli. Předal informaci a bezpečně se vrátil."

"Ale proč?" přerušila ticho Jan. "Jestliže kolaboroval s Němci, proč ještě tohle? Nechápu, proč riskoval život a zrazoval obě strany?"

"Qu'est-ce que c'est?" obrátil se Monsard na Simone, aby tlumočila.

"Oui. C'est illogique," přikývl pak vážně.

Simone pak v překladu zaplňovala mozaiku informacemi podávajícími svědectví o nekonečných dimenzích lidské zřůdnosti. "Nelogické jsou jeho činy pouze zdánlivě. Ve skutečnosti ho nikdo z vesničanů ze zrádcovství nepodezřívá a jeho riskantní čin jsme hodnotili jako hrdinství. Oslavovali jsme ho. Stal se naším hrdinou a ženy mu padaly k nohám."

Starý muž si opět usrkl trochu brandy, upíraje pohled k černé noci za okny jako k obrazovce promítající scény z dávné minulosti. Zvenku se ozval vzdálený zvířecí skřek - nejspíše nějaký noční dravý pták dopadl svou kořist. Houston náhle pocítil chlad, ani další doušek brandy ho nezahřál.

"Oh, Pierre byl neobyčejně chytrý," pokračoval Monsard. "Nepochybuji, že se bál, že ho podezříváme a připravujeme pomstu. V každém případě se musel starat, aby na něj nepadlo sebemenší obvinění, a projevoval tedy neuvěřitelnou loajalitu. Němci patrně nebyli dostatečně štědrí, anebo si myslel, že Spojenci zaplatí více. Ve své nenasytosti hledal pána, který ocení jeho služby více. Nevěřím ovšem, že by mu Spojenci platili. Američané jsou altruisté, a i tehdy jistě věřili, že Francouzi zrazení Němce z ryzí touhy po svobodě. Dokážu si představit, jak byl Pierre zklamán, ale vidím také něco jiného." Pohled starého muže jakoby potměl a dalo se v něm vyčíst zhnusení a odpor.

"Já se domnívám, že se věci měly podstatně jinak, a to mě znechucuje ještě více. Vždycky jsem si lámal hlavu, jak se mu podařilo proklouznout německou linií a pak se tak snadno a nepošramocen vrátit zpátky. Došel jsem k přesvědčení, že ho snad fašisti platili, aby donášel informace Spojencům, protože v druhé bitvě, asi padesát mil severně odtud, byli Spojenci krutě poraženi. Dostalo se jim tajné informace, že mají německá vojska před sebou. Tato informace měla pro volbu taktiky zásadní význam. Zde se musím zmínit také o činnosti podzemního hnutí, jehož jsme byli já i Pierre členy. Jakmile Spojenci obsadili tenhle hotel, svolali důležitou poradu, aby naplánovali další postup. Přizvali také zástupce podzemního hnutí, protože naše pomoc byla pro ně důležitá. Měli jsme infiltrovat nepřátelskou linii a zjistit sílu německých jednotek. Učinili jsme tak, byli jsme hrdí, že jsme tak významný úkol splnili, jenž brzy se ukázalo, že naše informace byly chybné. Když Spojenci zahájili útok, očekávaly je německé posily. Jsem si naprosto jist, že jejich informátorem nebyl nikdo jiný než Pierre. Buďto pracoval pro obě strany, anebo byl celou dobu německým agentem. Země ve zdejší kraji je nasáklá krví tisíců vojáků padlých jeho vinou. Pierre byl ten nejhorší sobec, absolutně bez špetky svědomí. Záleželo mu jen na vlastním prospěchu."

"Nechci se vás dotknout," přerušil Houston Monsarda, "ale máte pro svá slova nějaký důkaz?"

Simone jeho otázku přetlumočila.

"Důkaz?" opakoval starý muž zhnuseně.. "Zmizel hned to ráno po porážce Spojenců. Sbalil si své osobní věci a vypařil se. Patrně měl pro své náhlé rozhodnutí dobrý důvod, nemyslíte? K útěku ho donutil jedině strach z trestu, protože si uvědomoval, co spáchal."

Houston stál ve výtahu, vyvážejícím ho do patra, a tupě hleděl do plechových dveří. Připadal si jako ve stavu beztlíže - necítil nic, jen vyprahlost a vyčerpání, jako kdyby ho někdo zmlátil. Zavřel oči a opřel se o stěnu kabiny. Za pár vteřin se vzpamatoval - slabost pominula, ačkoliv cítil, jak ho polil pot.

"Nepil jsi trochu příliš?" promluvila Jan trochu káravě. "Dal jsi té láhvi pěkně zabrat."

Houston otevřel oči a zamrkal. Výtah se zastavil a jemu poskočil žaludek. Nadechl se a odlepil se od stěny. "Potřebuju se pořádně vyspat. Taky jsem se měl více najíst."

Potlačil do skřípajících dveří, zarazil se a obrátil se k ženě: "Poslouchali jsme ho dvě hodiny. Vyprávěl přesvědčivě, nemyslíš? Kdyby ses mě ovšem teď zeptala, o čem, nepamatuju si s jistotou více, než že jeho přítel jednoho dne zmizel. A nevíme proč. Monsardův závěr je pouze jeho osobním dohadem."

"Ne, Pete, dozvěděli jsme se ještě něco," oponovala mu Jan. "Než St. Laurent zmizel, zašel se k Otci Devereauxovi vyzpovídat."

Houstonovi se trochu projasňovala hlava, ale únava ho neopouštěla. "Jestli jeho zpověď má skutečně nějakou souvislost s jeho útekem, to nevím. Nemůžeme to nijak dokázat."

"Ale já jsem si docela jistá, že tomu tak bylo."

"Protože nejsi katolička. Jistě, nám, protestantským Američanům, zpověď připadá neobvyklá. Nikoliv však katolickým věřícím zde, ve Francii ve čtyřiačtyřicátém. Tenkrát lidé chodili ke zpovědi pravidelně a často. Ve druhé světové válce se neustále setkávali se smrtí..." Houston si uvědomil, že stále ještě svírá kliku výtahu. Odstoupil, aby mohl dát přednost Jan.

Zůstala však stát ve výtahu. "Nepochopil jsi mě," řekla.

Zamračil se na ni. "Tak cos vlastně měla na mysli?"

"St. Laurent nebyl žádný pánbíčkář. Měl rád děvčata a připravoval sobě i jim jen trable. Vzpomínáš si přece, že se Monsard zmínil o několika skandálech?" Houston přikývl. "Myslíš, že se ze svých hříchů z chlíplosti chodil zpovídat?" ptala se Jan.

"Jestliže se obecně o jeho sexuálních zálibách vědělo, jistě se to doneslo i knězi. A St. Laurenta by nijak nebolelo se z nich vyzpovídat."

"Souhlasím s tebou. Páter Devereaux by mu dal co proto. Ale nemělo smysl zpovídat se tajně z hříchu, o kterém věděla celá vesnice včetně zpovědníka. Copak by ho to nějak šokovalo?"

"To stěží. Knězi znají lidské slabosti a hřích spáchaný ze smyslné touhy nepatří k výjimečným."

"Potom mi tedy vysvětlí, proč je páter Devereaux dodneška tak znechucený a živě si na tu zpověď pamatuje a opovrhuje mladým mužem, který si k němu přišel pro rozhřešení," žádala Jan muže vážně.

Houstonovi se na okamžik zdálo, že výtah začíná klesat. Musel vystoupit na chodbu a nabýt znovu rovnováhu. Jan ho následovala, svírajíc mu pevně paži. "A ještě něco," pokračovala. "Podle toho, jak ho Monsard popisuje, se mi Pierre nezdá nijak pobožný. Pochybují, že by se chodil zpovídat pravidelně. Tenkrát se ovšem tak stalo a vypověděl knězi všechno."

"Ale proč?"

"Protože Pierre de St. Laurent se začal bát smrti. Žádal o rozhřešení, než se mu přihodí něco strašného. Jedině Otec Devereaux zná celé tajemství, a dám krk za to, že tu nejde o nějaké hříchy z vilnosti," uzavřela svou analýzu Jan. Stáli tu s Houstonem proti sobě na tiché chodbě, mlčky pozorující jeden druhého.

Někdo si v dolním patře přivolával výtah a stisknutí knoflíku Houstona vylekalo, až sebou trhnul. Výtah se však nehýbal, a tak Houston zatáhl za kovovou mřížku, dokud pojistka ve dveřích nezapadla. Kabely zaskřípaly a klec se snášela do přízemí.

"Probudíme celý hotel," prohodil. Pak zamířili chodbou ke dveřím svého pokoje. Ještě slyšeli, jak se výtah zastavil, dveře bouchly a klec se znovu rozjela vzhůru. Houston sebou trhnul.

"Začínám asi už cvokatět," kroutil hlavou Houston. "Proč na mě teď padl jakýsi divný strach? Někdo se asi vrací z pozdního výletu a nic víc."

"Nestraš i mě," dloubla do něj Jan.

Když už stáli proti dveřím pokoje, výtah se zastavil na úrovni jejich patra. Houston šátral v kapse pro klíče. Vtom se dveře výtahu otevřely a on málem propukl v hlasitý smích.

Na chodbu vy vrávoral jejich navoněný známý v černé vázance a smokingu, zašilhal směrem k nim, okamžik zápasil s rovnováhou a pak nejistě zamířil ke vzdálenému konci chodby.

"Ta moje fantazie..." zasmál se Houston a políbil Jan.

Pochechtával se, ještě když odemýkal. Vešli do pokoje, uvnitř byla tma, jen kužel světla z dveří otevřených z chodby vrhal na podlahu jejich stíny.

"Mně houby záleží na tom, co byl St. Laurent za grázla. Zajímá mě jen, kde -"

Rozsvítil a zarazil se uprostřed věty.

Oba strnule zírali na postel, kde se o polštáře opíral nějaký muž a upíral na ně nehybný pohled.

Mohlo mu být tak pětatřicet, měl hranatý obličej s vystouplými lícními kostmi, štíhlý nos a krátké černé vlasy, hladce sčesané zprava doleva. Zdálo se, že muži není dobře, snad proto, že tmavé strniště dodávalo jeho obličejí ponuře našedlého výrazu. Byl oblečen do tmavého svetru a vlněných kalhot, na nohou měl boty s podešví ze surové gumy. Užaslý Houston málem podlehl panice, už přestal zvládat ten náhlý příval informací. Ucítíl, jak mu Jan sevřela paži, a to jeho strach ještě znásobilo. Instinkt mu napovídal volat o pomoc, popadnout Jan a utéci, vrhnout se k telefonu, vtrhnout dovnitř a konfrontovat vetřelce. Rozum se mu vymkl z rukou, v mysli mu divoce vířilo. Pak se náhle všechno

zarazilo a Houston tu stál jako vrostlý do země.

"Zavřete, prosím," promluvil muž tichým, hlubokým hlasem anglicky, ačkoliv s přízvukem. Jistě to však nebyl francouzský přízvuk.

Příliš mnoho podrobností. Houston jen vnímal, že se cizinec nehýbe, že na ně upřeně civí, snad ani nedýchá...

"Zavřete dveře, prosím," opakoval muž.

"Ne," ozvala se Jan.

Houston se automaticky pohnul ke dveřím.

"Pete!" vykřikla vylekaně Jan, snažíc se dveře přidržet.

Ale Houston ji gestem ruky zarazil, nespouštěje zrak z cizince.

"Dobrá, už jsem zavřel," řekl.

Muž na posteli si ho změřil, pak zvolna vydechl.

"Nejspíš k tomu máte vážný důvod," dodal ještě.

"Volám policii," vykročila Jan přes pokoj k telefonu.

"Nedoporučuji vám to, paní Houstonová," varoval ji cizinec.

Když přece sáhla po telefonu, vyskočil z postele. Jan hrůzou vytřeštila zrak, prudce couvla a narazila zády na zeď. Muž ji vytrhl přístroj z ruky a stiskl vidlici.

Houston se k němu vrhl. "Dejte od ní, sakra, ruce pryč!" zařval vztekle.

Muž se po něm ohnal, ruku s přístrojem držel vysoko nad hlavou.

Stáli tu okamžik proti sobě a Houstonovi v hrůze napadlo, že se ještě nikdy nesetkal s tak děsivě chladným pohledem. Zmateně ustoupil.

"Nekomplikujte situaci," doporučil mu cizinec.

"Řekněte, co tady, k čertu, hledáte."

Muž odložil telefon.

"Řekl bych, že by vám to mohlo napadnout. Totéž co vy. Pierra de St. Laurenta."

Jméno se rozlehlo místností, jako když mince cinkne do prázdné kovové misky.

Houston rázem zpozorněl. "Vy víte, že ho hledáme?" zeptal se.

"Všichni to vědí," odpověděl muž.

"Ale jak...?"

"Ten úředník, který pro vás hledal informace v místním archívu, žije nudný život. Zpestřuje si ho klepy. Otravovali ho dva Američané... Jméno Pierre de St. Laurent mu nic neříká, ale ostatní obyvatelé si pamatují. Zmínka o tom člověku po sedmatřiceti letech veřejnost rozrušila. Není divu, že jsem se o vašem pátrání dozvěděl i já."

"To však neznámá, že máte právo -"

"Vypadáte nervózně, paní Houstonová. Posadte se, ne? Budeme si chvíli povídat."

Podle některých výrazů, které ve své angličtině muž použil, Houston usoudil, že jde pravděpodobně spíše o Brita než o Američana.

Podíval se po Jan. Její pohled prozrazoval nyní více vyčerpání než obavy. Obloukem cizince obešla a zamířila ke křeslu.

"Jste nějaký policajt?" zeptal se Houston. "Někdo -"

"- někdo, kdo má o věc eminentní zájem. Nic víc. Netvářím se záhadněji, než je nutné. Prostě Pierra taky hledám"

"Proč?"

"To vám, bohužel, nemohu říci. Je to osobní záležitost."

"Vy nám to neřeknete? Tak proč chcete, abychom vám pomohli?"

Muž se rozesmál, ale zůstal stále strohý a obezřelý, jeho smích připomínal spíše tlumený kašel.

"Nepochopil jste mě. Jste to vy, komu já nabízím pomoc. Dostali jste se do slepé uličky a já vám z ní mohu pomoci."

"A jak a proč?"

Muž se úkosem podíval po Houstonovi. "Proč? Protože sám jsem doposud nebyl úspěšný. Teď jste se objevili vy s jiným pohledem na věc. Proto se domnívám, že jste mohli postřehnout nějaké detaily, které mi unikly. A jak? Touhle adresou. Město se jmenuje Roncevaux. Rue Gabriel sto třináct."

"On tam žije?"

"Už žádné otázky. Máte vše, co potřebujete vědět."

"A jestli ho vypátráme?"

"Spojte se pak okamžitě se mnou."

"Ale jak vás najdeme?"

"Nemusíte mě hledat. Přijdu za vámi."

Muž odkráčel plavným krokem ke dveřím.

"Pamatujte si: Roncevaux, Rue Gabriel sto třináct. Na viděnou, paní Houstonová, pane Houstone."

Dveře klaply a muž byl pryč. Houston se podíval po Jan. Pak vystřelil ke dveřím a prudce je otevřel.

Chodba byla prázdná.

"Cože?"

"Já mám strach."

Citroen sjížděl z kopce a otevřeným okýnkem dovnitř proudil svěží ranní vzduch z okolních pastvin, Houston se soustředil na zatáčku a slovům manželky nevěnoval pozornost. Až po chvíli si všiml, jak je Jan popelavá.

"Já mám taky strach," řekl, "ale to neznamená, že vycouvám."

"Jsi tvrdohlavec."

"Máš pravdu. A navíc jsem rozzlobený. Včera ráno jsem vstal s představou, že navštívím otcův hrob, a místo toho slyším samé vytáčky a důvody, proč ho nemůžu najít. Správce hřbitova si myslí, že jsem cvok, farář se se mnou odmítá bavit a tomu šmírákovi na úřadě chybí dokumentace. Monsard spřádá fantastické historky o čtyřiačtyřicátém a pak se nějaký gauner rozvaluje v mé posteli a myslí si, že je půlnočním poslem."

"Stále si myslím, že bychom měli zajet na policii."

"Přemýšlej. Stalo se to dneska v noci. Pochybují, že by poldové toho chlapa chytili, ale připusťme, že jo. Maximálně mu dají pokutu za narušení soukromí. Vlastně se nikam nevloupal, nic nám neodcizil. Chtějí vědět, o čem jsme s ním mluvili - a představ si jejich překvapení, kdybychom jim vyklopili pravdu. Zmizelý hrob. Zmizelý vesničan ve čtyřiačtyřicátém. Pomyslí si o mně asi tolik jako správce Andrews."

"Cítila bych se bezpečněji, kdybychom ten incident ohlásili."

"A kdo tvrdí, že nám hrozí nějaké nebezpečí? Nikdo nám nevyhrožuje. A kromě toho bychom se zde museli zdržet, dokud by neuzavřeli vyšetřování. Ode dneška za deset dnů letíme domů. Chci tu bláznivou záležitost hodit za hlavu a užít si posledních dnů v pohodě."

"Ne, Pete, jde tu o něco jiného."

Citroen klidně svištěl po silnici, slunce hrálo a stoupalo k poledni, farmáři pracovali na polích. "A o co jiného jde, Jan? Smím se zeptat?"

"Právě jsi připustil, že máš strach."

"Protože mi něco leží v hlavě, ale ještě si nejsem jistý, co to konkrétně je. Jestliže Pierre de St. Laurent byl opravdu takový sobec, jak ho líčí Monsard, řekni mi, proč plýtvat časem a psal máti ty dopisy a proč jí sliboval, že se bude o tátův hrob starat? A pak náhle zmizí. Odpověď je určitě jednoduchá, ale pokud ji nenalezu, nebudu klidně spát. Co mě děsí, je možnost, že to nebude tak jednoduchá odpověď, jak si doposud myslím. Možná že se jí nikdy nedočkám."

"Dobrá, ale něco mi slib."

Houston se na ni po díval.

"Nebudu si stěžovat," řekla Jan. "Budu držet pusku a všude s tebou půjdu. V Roncevaux počkám, až si tu záležitost vyřídíš. Ale pokud nic nezjistíš, slib mi, že všeho necháme -"

"- a budeme se věnovat jen příjemným a vzrušujícím věcem," smál se Houston. "A o to se právě snažím - každou chvíli ti připravuji malé dobrodružství."

"Jsi poťouchlík," rozesmála se nakonec i Janice.

Houstona náhle jako blesk sevřela hrůza a zaslechl její výkřik. Prudce sešlápl plyn, Citroen se vrhl kupředu a on se křečovitě opřel do sedadla. Vší silou držel volant, vůz sebou několikrát smýkl zprava doleva, teprve po několika okamžicích nabyl Houston nad řízením kontrolu.

Bleskl pohledem po Jan. Seděla tu vylekaná, tmavé oči vyřeštěně upírala před sebe. Ve tváři byla úplně bílá. Zoufale zaúpěla.

Houston musel sledovat vozovku. Když se přibližovali k železným traverzám starého mostu, uslyšel za sebou řev motoru - spíše z levé strany. Mrkl do zpětného zrcátka. Za ním jel navěšený stejš, stínítka sklopená, takže neviděl řidiči do tváře.

Nyní se za ním vůz řtil, černý a ohromný, jeho motor burácel tak silně, že zcela přehlušil výkřiky Janice. Houston cítil její paniku.

Most byl úzký, jednosměrný na každé straně opatřený železným zábradlím. Houstonovi se mihlo myslí, že kdyby projížděl tunelem, měl by možná více šancí. Kolem něj se mihl varovný nápis - nebylo třeba ani umět francouzsky. Stálo něm: ZÁKAZ PŘEDJÍŽDĚNÍ.

"Co, krucinál, ten -"

Nedokončil větu, protože stejš namířil bokem do Citroenu ve snaze vytlačit ho ze silnice - až na to, že vpravo žádná silnice nebyla. Borovicová alej skončila a po pravé straně zel propastně vysoký břeh řeky.

"Pete!"

Stejš narazil do Citroenu, zaskřípal plech a vůz se zachvěl. Houston si vzpomněl na brzdy příliš pozdě. Nezbylo mu než se dál řítit do zužujícího se pruhu a stále více napravo. - Další náraz. - Ucítil trhnutí a dveře se promáčkly dovnitř. - Kdyby v tom okamžiku nestrhl volant, rozpáral by vůz o traverzu zábradlí. - Ve zlomku vteřiny ho paralyzovala vidina následku.

Neuvědomil si, kdy se dostal mimo vozovku. - Stejš se řtil dál úzkým hrdlem silnice a Houston zíral do otevřené oblohy. - Padající Citroen se naklonil, vzápětí se začal otáčet, pod ním se černala hladina řeky. - Beztíže, nehybné ticho. - Neměl čas se připravit, jeden okamžik ho naplnila jakási zvrácená euforie, pak tichý mír.

Ačkoliv rozčeřená hladina vypadala na pohled měkce, vůz na ni dopadl jako na cementovou dlažbu. Houston při nárazu otevřel ústa, při zpětném trhnutí si překousl jazyk. Šátral po Jan, aby ji ochránil.

Zalykal se, nic neviděl. Nemohl dýchat, nemohl se ani pohnout. Nedokázal rozpoznat svou polohu, až za nějaký moment pochopil, že vůz dopadl na střešu. Do plic mu už vnikla voda a čím více kašlal, tím to bylo horší. Oči měl otevřeny, ale kalná voda byla horší než slepota. Topím se, proběhlo mu hlavou a zdálo se, že ztrácí vědomí.

Zápasil s bezpečnostním pásem, s dveřmi, ale ty byly zaraženy dovnitř a nedalo se jimi vůbec pohnout. - Vedle se

pohnula Jan. - Protáhl se okýnkem, vzpomněl si, že bylo otevřeno, a nejvíce ze všeho toužil spatřit oblohu. Opřel se nohou o volant a mocně se odrazil. - Byl volný. - Odřel si rameno o skálu a vzpětí se jeho těla zmocnil proud. Bojoval, aby se dostal nad hladinu, zdálo se mu, že mu hrud' exploduje, ale ponořoval se do stále hlubší temnoty, v uších mu zaléhalo dutým hučením.

Konečně se nadechl - instinktivně a přesně ve zlomku vteřiny, kdy vynořil hlavu nad hladinu. Nad ním svítilo slunce a vzduch byl chladný, sladký, čistý a osvěžující.

Snažil se ze všech sil, aby udržel hlavu nad vodou. Ohlédl se po Jan. - Oh, bože, zůstala tam dole!

Houston čekal. Byl vyčerpaný, ale pokud mu síly stačily, čekal. Pak ho proud odnášel dolů po řece. Ještě se nadechl, ponořil se a pokoušel se dostat k vozu.

Žaludek se mu sevřel. - Ohnul se do předklonu, hlavou se dotknul kolen. - Chladná voda ho nepochopitelně uklidňovala, chtělo se mu strašně spát. Pak se mu zjevila postava se světlou aurou kolem hlavy a on věděl, že k němu přichází otec...

12

Na smrt skutečně nebyl připraven a nečekal ji. Práh smrti není temný ani děsivý... je klidný, tichý a konejšivý. Po otcově boku se Houston té cesty nebál. Musí se ho zeptat na tolik věcí. Plakal. Uvědomil si, že se dívá vzhůru, jako když býval malým chlapcem. Milující otec stál nad ním, tvář s aurou však byla vzdálená a bez zřetelných rysů. Když se nedočkavě natáhl na špičky, aby muži lépe viděl do obličeje, ucítil na rameni něčí ráznou ruku. Setřásl ji, hned však ucítil nové, silnější sevření. "Pusťte mě!" vykřikl rozzlobeně a klopýtal k otci. Vztáhly se po něm další ruce, objaly ho kolem pasu a táhly zpátky. Vzpíral se, ze všech sil se pokoušeje osvobodit. "Pusťte mě!" vřeštěl hystericky. Přes slzy neviděl. "Je to můj táta! Copak nerozumíte?" Ruce ho však držely pevně, marná byla jeho snaha vymanit se. "Pomoz mi!" křičel na otce, jeho nezřetelná postava se však ani nepohnula. "Nechci, ať se to stane znovu! Slyšíš?" kvílel Houston. Tvář muže bez očí hojen z dálky pozorovala. Pak náhle pozvedla pravou ruku, zvolna mávla na rozloučenou, pomalu se otočila zády a odcházela. Vzápětí ji pohltila mlha. "Musíš mi pomoci! Jsi můj otec!" vřískal Houston. Všechno zavinily ty svírající ruce, Houston se tedy rozzuřeně obrátil, aby zjistil, kdo jsou ti zločinci.

Pootevřel oči. Podráždilo ho světlo a zvuky, vznášející se nad ním. Pokoušel se zastínit zrak, zacpat si uši. Někdo mu však opět sevřel ruce. "Vy grázlové!" vykřikl Houston.

Pak pochopil, že to je Jan, a vzpomněl si, jak se ji pokoušel zachránit. Ulevilo se mu a bolest z opětovné ztráty otce ustoupila radostnému pocitu, že milovaná Jan žije. "Dokázalas to," řekl jí. "Kristepane, kdybys věděla, jak jsem se o tebe bál!" Stála těsně u něj a zlehka se o něho opírala.

"Miluju tě, Jan."

Vlasy měla tmavší, tvář bledší a smutný pohled. Tohle není Jan, napadlo Houstonovi, ale věděl, že tu ženu zná.

"Musíte odpočívát," promluvila na něj.

Viděl, že je to ona, kdo mu tiskne paže k lůžku. Trochu se zavrtěl, aby se uvolnil ze sevření.

"Musíte odpočívát," opakovala důrazně žena. "Jinak porušíte obvazy. Máte naražená žebra." Cítil podivný tlak na čelo a v hrudi nepříjemnou pichlavou bolest, rezonující nesnesitelně do celého těla.

"Kristepane," vydechl v agónii. Kolem stáli lékaři a ošetřovatelky. Nerozuměl, o čem mluví. Ano, jistě že nemůže rozumět, vždyť mluví francouzsky.

"Kde je Jan?" byla jeho první otázka.

Hlasy ztichly.

Houston těkal pohledem z jednoho na druhého. Pak upřel pohled na ženu, která nebyla Jan, ale kterou znal. "Simone?"

Přikývla se smutným pohledem. Houston polknul. "Jan?" Lítostivě zakroutila hlavou.

"Není!" vykřikl Houston. "To není pravda! Nemůže být!" Žena z něj nespouštěla pohled. Sevřelo se mu srdce a zachvátila ho strašná panika. Začal sebou cloumat na posteli a pokoj se dal rázem do pohybu. Pokoušel se vyprostit lékařům a sestřám, kteří se k němu vrhli. "Jan! Kde je!"

Něco ho píchlo. Vlevo - tamhle ta sestra. Do žil se mu rozlévala jakási tekutina.

"Ne! Jan. Musím-"

Přepadla ho závrať. Sevřel hlavu do dlaní a padl na polštář. Simone se k němu sklonila a přitáhla mu pokrývku pod bradu. "Zůstanu u vás," řekla, její tvář se se před ním houpala v matné roztržitosti rysů, jako kdyby byla pod vodou. V Houstonově mysli se řítila vidina říčního proudu, zaslechl vzdálený úzkostný výkřik... současně se sám utápěl v temnotách.

2.
část

13

Stravoval ho hluboký smutek a zoufalství. Nezáleželo mu na tom, kde právě je, nevnímal, jak těžká zranění utrpěl. První dny žil v nezvratném přesvědčení, že Jan žije, že on sám prožil pouze hrůzostrašnou noční můru. Ale paměť mu sloužila a žal se stával nesnesitelným. Někdy měl pocit, že už dál nevydrží, že se mu mysl rozskočí v bolestné agónii. Pak jako kdyby něco prasklo. Smutek ho otupil, oloupil ho o sílu a naději v život. Jen hleděl do stropu a neustále plakal. Ležel sám v potměšlém pokoji, zvenčí sem doléhaly zvuky tekoucí vody a hučení.

Bouřka.

Byla noc. Proti světlům pouličních lamp se po oknech řinuly proudy deště a na stropě se odrážely mozaikovitě stíny. Houston se stále pohyboval na pokraji nevědomí, nedokázal vnímat perspektivu, z matných hlubin se vznášel do výšek, zvedal se mu žaludek a jen silou potlačoval zvracení.

Blesk ozářil zařízení pokoje: zdobné dřevěné obklady na stěnách, starožitný toaletní stolek, ohromná pohovka.

Zahřmělo.

Napravo se otevřely dveře a v pruhu světla vešel dovnitř ženský stín. Nebyla to však ošetřovatelka a Houston viděl, že už neleží v nemocničním pokoji. Zaslechl, jak ve vedlejší místnosti praská v krbu.

Žena přistoupila k posteli - spíše se přivznášela a její podoba se Houstonovi před očima rozplývala.

Zahleděl se na ni a zmocnila se ho slabost. Můj bože, to je Jan! Srdce se mu rozbušilo. Náhle strnulo - to když se žena obrátila z profilu k oknu. Zablesklo se a Houston rozeznal její tvář.

"Simone?" zašeptal nejistě.

Leknutím se otočila.

Zarazil se a promnul si opuchlé oči. "Myslel jsem, že jste -" nedokázal vyslovit jméno Jan, hrdlo měl sevřeno.

Účastně ho pozorovala, po chvílce rozsvítila malou lampu v rohu. Ve starobylém zrcadle se odráželo příjemné, teplé světlo.

Rozpačitě zamrkal. "Kde jsem?" zeptal se. V ústech měl vyprahlo.

"V hotelu, v otcově pokoji."

Přistoupila k posteli, otevřela láhev s minerálkou, nalila trochu do sklenky a přidržela mu ji u rtů. Houston po malých doušcích polykal sladkou vychlazenou vodu jako zázračný elixír, jako by každá kapka životodárně zavlažovala naběhlý jazyk a vyschlé hrdlo.

"Nepijte příliš najednou," upozornila ho Simone.

"Byl jsem v nemocnici," připomenul a položil hlavu zpátky na polštář. Tato slova znamenala zároveň otázku. Chtěl se ujistit, zda tam skutečně byl, či zda se mu to jen zdálo.

"Lékaři již pro vás nemohli více udělat a otec navrhl, že bychom se o vás mohli postarat doma. Cítí se vám zavázán. Stále se stydí."

"Protože se k nám do pokoje dostal ten muž?"

"Hotel je otcův domov a za své hosty cítí zodpovědnost."

"Nemohl to vědět. Není důvod, proč by se měl za něco stydět nebo se obviňovat. Ale poděkujte mu za mne." Do oken bičoval déšť. "Řekněte mi, co se stalo, Simone."

"Doufáme, že to povíte vy nám," podivila se. "Nějaký farmář vás našel na břehu řeky. Pokládal vás za mrtvého, ale když přijela záchranka, podařilo se lékařům vás oživit. Policie pátrala nahore po řece a našla místo, kde jste přerazil krajnici. Pak skupina potápěčů našla váš vůz." Simone pohlédla do okna a mlčky si mnula rameno.

"A?"

"Je mi to moc líto. Vaše manželka byla ještě stále uvnitř."

Zavřel oči.

"My jsme se dozvěděli o vaší nehodě z rozhlasových zpráv. Otec nemohl opustit hotel a poslal do nemocnice mne.

Zbytek už víte. Za několik dnů jsme si vás odvezli sem. Navštěvuje vás tu lékař. Utrpěl jste poranění hlavy - slabý otřes mozku a máte taky zlomená žebra. Určitě cítíte pásy, které je zpevňují."

"Někdo nás vytlačil ze silnice," vzpomínal Houston. Simone se na něj nevěřičně zadívala. "Nějaký stejn - velký černý vůz to byl. Most je jednosměrný a ten gauner se nás pokoušel předjet."

"Policisté by s vámi chtěli hovořit."

"Nepomůžu jim, nepamatuju si poznávací značku. Nenajdou ho."

"Nějaký uspěchaný opilec," poznamenala Simone.

"Ne. Byl to záměr," vyvrátil její domněnku Houston. Vytřeštila na něj zrak.

"Někdo to udělal schválně," opakoval Houston.

"Jste stále zmatený. Mysl vás ještě klame."

"V pokoji na nás večer před nehodou čekal nějaký muž. Mohl přece zavolat a nechat nám vzkaz - on přišel osobně a tajně se dostal dovnitř. Nemůžu to, bohužel, nijak dokázat. Když jsem ho popisoval vašemu otci, nikoho mu

nepřipomínal. Ptal se ve vesnici?"

"Nikdo toho muže nezná."

"Dobrá tedy. Takže ten cizinec nás poslal do města vzdáleného sto mil a cestou se nám přihodí nehoda. Kdybych zahynul, nikdy byste se ani nedozvěděli, co se stalo. Jenže já žiju a prohlašuji, že tohle nebyla nehoda. Ten řidič nás tlačil do řeky záměrně. Neměl žádný důvod nás v tom místě předjíždět."

"Vždyť to nedává smysl. Kdo by vás chtěl zabít? A proč?"

"Pierre de St. Laurent." Houston pozoroval, jak si ho Simone prohlíží. Nejspíš nabyla dojmu, že jsem přišel o rozum, pomyslel si. "Ano, vím," pokračoval. "Je to sedmatřicet let. Koho zajímá, co se tenkrát událo? Někoho očividně ano. A velice."

"Musíte si odpočinout."

"Ne, ne. Poslouchejte. Slibte mi, že mě do Roncevaux zavedete. Chci vidět, kdo na té adrese bydlí."

"Nemohu vás podporovat v -"

"Slibte mi to."

"Dobře, promluvíme si o všem později," řekla Simone a v obavách hleděla do okna.

"Co je?" zeptal se se zájmem Houston.

"Není na to vhodná chvíle."

"No tak mi to řekněte."

"Musím se vás na něco zeptat, ačkoliv to činím nerada."

Houston se na ni zamračil.

"Musíte zařídít určité formality. Ozvalo se vaše velvyslanectví. Vaše žena, vy - nemáte žádné děti ani rodiče. Nenašli jsme nikoho, kdo by mohl podepsat dokumenty."

"Jaké?"

"Musím se vás zeptat, kam ji chcete dát pochovat."

"Ježíši," zasténal Houston a rozplakal se. Plakal usedavě zoufalým, beznadějným pláčem.

14

Rakev zvolna mizela pod úroveň podlahy. Dveře se s tichým bzučením zavíraly, západky dosedly na místo a v prostorách krematoria se rozhostilo těžké ticho. Houston se zachvěl. Nesmíš myslet na to, co teď nastane, opakoval si. Přesto jeho uším neunikl jiný zvuk - tam dole, mnohem zlověstnější, jako když hučí roztopená pec...

Houston se potřeboval dostat pryč. Odvrátil se od temně rudých sametových drapérií a sloupků spojených šňůrami ohraničujících prostor propadliště a vstal.

Simone v černém stála těsně za ním vedle otce. Houston se po nich úkosem podíval, ústa sevřená, svaly ve tváři napjaté. Jeden ze zřízenců krematoria k němu přistoupil, aby vyjádřil soustrast. Jestli monsieur přijde zítra dopoledne... Houston přikývl a zamumlal díky. Zrak mu zkalyly slzy, hrdlo měl sevřeno, nedokázal promluvit. V místnosti se zšeřilo. Trochu se vylekal, bál se, že snad omdlí. Naklonil se k Simone a vztáhl k ní ruku. Uchopili ho s Monsardem každý pod jednu paži a pomohli mu k východu.

Nepamatoval si, jak prošel chodbou. Pak se otevřely dveře a zaclonil si oči před ostrým sluncem. Sešel po schůdcích na chodník, pak po trávě k betonové lavičce. Ztěžka se na ni složil, hlavu předklonil ke kolenům a tiše řekl: "Budu v pořádku."

Žal mu působil agonizující bolest, chvílemi se mu zdálo, že už dále nevydrží, že mu pukne srdce.

Pak mu někdo pevně stiskl rameno. Houston mrkl přes slzy - Simone seděla vedle něho a držela ho kolem ramen, otřásajících se hlasitými vzlyky. "Musíte mě pochopit. Jan to tak chtěla."

"Není třeba nic vysvětlovat."

"Slíbil jsem jí to. Co jsem měl dělat? Musel jsem respektovat, co si přála. Kremace." Zaťal pěsti a zaúpěl. "Kdybych ji pochoval ve Francii, co bych pak dělal doma, kdybych chtěl navštívit její hrob? Musel bych potom jet do Francie." Promnul si oči.

"A kdybych ji chtěl pohřbít doma? Musel bych tělo přepravit letecky a pak bych se s největší pravděpodobností do Francie už nikdy v životě nevrátil." Zalapal po dechu.

Simone se na něj podívala z odstupů a tiše se zeptala: "A co je zlého na tom, že byste se sem už nevrátil? Po tom, co se stalo..."

"Musím zůstat," řekl.

"A proč?"

"Protože mi někdo chce zabránit, abych kladl otázky. Odjedu-li, dosáhne toho, oč usiloval. A já mu takový pocit uspokojení nedopřeju."

Zamračila se na něj. "Vy tedy stále věříte -"

"Ano, jsem přesvědčen, že Jan byla zavražděna," přikývl.

"Policie zahájila vyšetřování. Neexistuje důkaz. Kontrolovali byt na adrese, kterou jste jim dal. Žádný muž jménem St. Laurent tam nikdy nebydlel. Hledali ten stejný. Dokonce navštívili servisní dílny, aby zjistili, zda si tam někdo nedal opravit takový vůz. Nejistili nic."

"Vsadím se, že pochybují, že ten vůz existuje. Viděla jste přece, jak se na mě dívali. Myslí si, že jsem hysterik nebo že

jsem byl namol nebo že jsem prostě ztratil kontrolu nad řízením a teď svaluji vinu na jakýsi neexistující černý stejš." Simone zavrtěla hlavou. "Věří vám. Byl to útek z místa nehody."

"Mnohem více než to. Já to vím. A neodjedu, dokud nezjistím, proč zemřela moje žena. Byla dobrá a nevinná. Miloval jsem ji. A ten gauner za její smrt zaplatí." Samotného ho překvapila železná odhodlanost v jeho hlase. Zuřivost potlačila žal, ale tohle nechtěl. Zuřivost je odporná. Ale věděl, že spravedlivého hněvu se nezbaví. Musí ho však držet pod kontrolou.

Monsard promluvil k Simone francouzsky. Podívala se na Houstona. "Otec má pravdu. Nevidím, co..."

Zarazila se a váhala větu dokončit. "Co jste chtěla říct?" vyzval ji Houston.

"Jestli se nechcete spoléhat na policii, protože si myslíte, že se dostatečně nesnaží, pak ale, doufám, neočekáváte, že věci vyřešíte sám. Promiňte, ale asi si neuvědomujete, co děláte."

Houston se zahořkle usmál. "Podle všeho si počínám docela obstojně, když se mě pokoušejí zlikvidovat. Takže budu pokračovat - budu se dále ptát a hledat místa, kde se mi dostane odpovědi. Cítím, že jsem po čertech blízko."

"Jestliže máte pravdu - a neztebe se, že vám stále nevěřím - jestliže máte pravdu, pak se vystavujete smrtelnému nebezpečí. Příště možná nebudete mít takové štěstí."

Houston zaťal zuby. "Chcete slyšet, co si myslím? Měl bych mít nahnáno, ale přitom necítím nic než prázdnotu a pořádný vztek, že se nebojím. Skutečně mě to děsně štve. A doufám, že po mně půjde znovu - že se mi znovu zjeví a já se mu konečně vrhnu po krku."

Simone vyděšeně zamrkala.

"Moje žena je mrtvá a já mám dvě možnosti. Bud" se vrátím domů a budu po zbytek života truchlit, nebo dokážu, že byla zavražděna, a vypátrám proč. Co byste udělala vy? Pokud se vrátím domů, aniž bych se pokusil -" Zpytavě Simone pozoroval. "Pomozte mi."

15

Budovy byly staré s výrazně evropskými rysy, přesto Roncevaux připomínal Houstonovi města s papírenským průmyslem v západní Pensylvánii. I geografická poloha byla podobná: hustě zalesněné okolní kopce, jejichž údolími se kroutila špinavá, vysychající řeka, samotné městečko zahalené v bělavém smogovém oparu, táhnoucím se od jednoho kopce ke druhému. Této části Francie je záhodno se vyhnout, ale smrt Jan jako kdyby Houstonovi zkalila i vzpomínky na panensky průzračnou krajinu a převažoval spíše ponurý dojem z Francie, odpovídající jeho náladě, a bylo mu naprosto jedno, kde se momentálně pohybuje.

Řekli mu, že hlavním průmyslovým odvětvím je tu výroba papíru, a nechutná směsice pachů byla snad nejsilnějším z prvních dojmů. Houston si s odporem měřil kamenné, popelavě šedivé fasády, pak jeho pohled sklouzl na špinavou hladinu reky. Nakonec raději zavřel okno, protože ve vzduchu občas zavířily drobounké kousky pilin. Obrátil se k Simone u volantu. Než vyjeli, nabídla mu řízení, ale vzhledem k ještě stále citlivým žebrům jen zvedl ruce v odmítavém gestu, a navíc cítil jakousi "pošokovou" nervozitu řidiče po nehodě. Raději se chopil autoatlasu a navigoval, aby se rychleji propletli hustou dopravou. Dokonce hlavní ulice tu byly neobvykle úzké, ponuré budovy jako by na ně padaly. Bylo poledne a slunce zahalovala hustá mlha.

"Představte si, že byste zde měla žít," poznamenal Houston.

"Horší je skutečnost, že ti lidé si nemohou vybírat. Litujete, že jste sem přijel?"

Houston místo odpovědi ukázal dopředu na křižovatku: "Tam zabočíme doleva. Vidíte?"

Kývla. Před vozem vlevo četla na domě tabulku s nápisem: RUE GABRIEL.

Houston cítil, jak se jeho vztek koncentruje. Už brzy, pomyslel si.

Zabočili za roh do starobylé čtvrti. Zdálo se, že se zdejší dřevěné domy chystají sesout únavou i stářím, byly vyschlé a oprýskávala z nich barva.

Houston se oťásl. I starci na chodnících mu připadali jacísi zanedbaní a zborcení. Domy nebyly pravidelně číslovány, tabulky s čísly visely nedbale jen nad některými dveřmi. Padesát pět, pak osmdesát tři, devadesát a devadesát šest.

Houstonovi se však rozbušilo srdce, když spatřil před sebou číslo sto třináct.

Simone zastavila před domem.

"Počkejte."

"Musím někde zaparkovat," upozornila ho.

Podíval se zpátky, zda v domě vůbec jsou nějaké byty. Nahoru vedlo na dřevěnou pavlač kamenné schodiště, okna se zdála být zatřena barvou - anebo je ještě nikdo nikdy neumyl.

Od chodníku s rachotem prudce vyjel do ulice nákladák, málem přibral přední blatník jejich renaulta. Houston sebou trhl, Simone prudce zabrzdila a pak se posunula na místo po nákladním voze.

Obdivoval její řidičskou dovednost. Dokonce pozdravila řidiče nákladáku obscénním gestem, kterému se Houston musel zasmát. Překvapeně po něm koukla, pak se taky rozesmála. "Naučila jsem se řídit v San Francisku," vysvětlovala.

"Myslel jsem, že jste se učila jezdit na závodních automobilových tratích. Jsem upřímně rád, že nesedím za volantem."

"Radši zamkneme. V takové čtvrti budeme rádi, když tu vůz po návratu najdeme."

"Zbledl jste," poznamenala Simone.

"Jen mě napadlo něco, na co jsem nebyl připraven."

Houston vystoupil z vozu a zamkl dveře.

"Tak jdeme, ať to vyřídíme."

Netrpělivě čekal, dokud se k němu Simone nepřipojí, a pak vykročili ulicí plnou odpadků, minuli tři neurvalce, kteří se na Simone oplzle zařehtali, a konečně stanuli před domem sto třináct.

Houston se zahleděl k oknům, zašilhal po tmavé, zchátralé pavlači, nadechl se a vystupoval po schodech vzhůru. Na konci pavlače stiskl kliku na zaprášených vřazajících dveřích. Vešli do neosvětlené chodby. Ucítil plíseň, starý prach, a jestli ho čich neklamal, pak také moč. Napravo se otevřely dveře, vyšel z nich plešatý, neoholený muž, a když spatřil cizince, rychle si zapnul poklopec. Za ním Houston zahlédl dvě mušle na pánské toaletě.

Muž se zakymácel překvapením a rozpačitě se zaštířil. "Pardonnez, madame," omlouval se.

"J'accepte," odpověděla rychle Simone. Pak něco řekla francouzsky a muž jí odpověděl.

Houston s napětím čekal.

"Říká, že tady jsou jen kanceláře a on je tu vrátným. Hodně místností je volných a obává se, že barák bude brzy na prodej a on přijde o práci." Zarostlý muž se stále nervózně usmíval. "Myslí si, že jsme přišli ten dům koupit."

"Zeptejte se ho."

"St. Laurent?" obrátila se Simone na vrátného. "Pierre de St. Laurent?"

"Ah, oui. Je le connais."

Houstonovi se sevřel žaludek. "Říká, že ho zná?" zeptal se a ze všech sil se pokoušel kontrolovat náhlé rozrušení. "Ale policie přece prohlásila, že na téhle adrese St. Laurent není."

"Le nom. Je connais le nom. Quarante et un," přikyvoval muž účastně, ukazuje vzhůru za sebe. "Il a loué quarante et un."

"Rychle, Simone, přeložte mi to."

"St. Laurent si pronajal kancelář čtyřicet jedna. Je to nahore."

"Můj bože. A vrátný ho viděl?" zeptal se Houston - nevěděl, zda se má v ten okamžik rozběhnout vzhůru, anebo si počkat na další informace.

"Avez-vous lui vu?" zeptala se Simona. Vrátný odpověděl.

"Ne. Říká, že dostává instrukce od realitní kanceláře. Dali mu pokyn, aby nechával kancelář čtyřicet jedna otevřenou a klíče položil na stůl. Pak dostal příkaz, aby změnil jmenovku na dveřích. Pošťák sem doručuje poštu."

"Je nahore?" vyhrkl Houston. "Est-il id?" přeložil rychle vrátnému.

"Jamais," odpověděl vrátný.

"Cože?"

Simone vysvětlila: "St. Laurent zde není nikdy. Kancelář se vůbec nemusí uklízet. A balíčky zůstávají neotevřeny."

"Co to, k čertu, povídá?" zabručel Houston a už spěchal nahoru po dřevěném schodišti. Chvil se.

"Pete?"

Zaslechl za sebou kroky, ale neměl čas se otáčet. Svíraje zábradlí, bral dva rozvrzané schody najednou. Zábradlí se povážlivě kymácelo. Nahore jediná žárovka osvětlovala mizerným nažloutlým světlem další chodbu.

"Pete?"

Konečně se obrátil. Simone spěchala za ním. "Policie už tady byla," připomněl jí Houston důrazně, "a nic nenašla. Tomu nerozumím. Ale tuhle je pro vás důkaz, že jsme tenkrát v noci skutečně měli v hotelu návštěvníka."

"I tak jsem vám věřila."

"Ale teď mi budete svědkem, až půjdeme na policii. Nikdy bych tohle místo se St. Laurentem nijak nespojoval, kdyby mi někdo neřekl, kde mám hledat. Koneckonců jela jste sem se mnou a viděla jste sama, že nebylo snadné ten dům najít. Ten chlápek věděl, že mi musí dát instrukce - někdo mě sem musel nasměrovat."

"Přece vám říkám, že jsem vám věřila."

Při řeči vystupovali do třetího patra, ale zde už byla na chodbě tma, která Houstona znepokojovala.

Vystoupili ještě o patro výš.

16

Zastavil se. Prostor čpěl zatuchlinou a do temného ticha sem zaléhal jen tlumený a vzdálený hluk pouliční dopravy.

Houston posedlý vztekem, který přehlušil pocity nejisté nervozity, vyrazil dlouhou chodbou.

Dveře kanceláře číslo čtyřicet jedna našel až na jejím vzdáleném konci. S potížemi luštil v šeru nápis tužkou na leptaném prosklení dveří: ZÁSOBOVÁNÍ - ST. LAURENT.

Zaklepal, ale nikdo se neozýval. Zaklepal znovu, a když se opět nedočkal odpovědi, stiskl kliku.

Simone ho popadla za ruku. "Jste si jist?" zeptala se starostlivě. "Pokud je pravda, co si myslíte, hrozí vám nebezpečí."

"Nám oběma," vzpamatoval se Houston, "takže na mě radši počkejte venku."

"Děláte si legraci. Mám čekat tady, zatímco."

"Musím to udělat - jsem zavázán Jan," řekl Houston a potlačil do dveří. Rezavé panty zavržaly a Houston se Simone se ocítl v kanceláři se dvěma okny, zasklenými neprůhledným sklem. Jediné dveře byly ty, kterými vešli, takže i kdyby tu někdo byl, nemohl po jejich zaklepaní nikdy uniknout.

Houston se postavil doprostřed místnosti, Simone ho následovala, křečovitě mu svírajíc paži. Levá část kanceláře byla prázdná. Vpravo stála ošuntělá skříňka - Houston hned prohledal zásuvky, ale byly prázdné. Pak tu stál omlácený stůl se skvrnami po mokrých skleničkách a lahvích. Na stole byl jen telefon a tři nerozbalené balíčky.

Houston stál obešel a soustředil se právě na ty balíčky s adresou: PIERRE DE ST. LAURENT. Jeden z nich zvedl a potěžkal. "Je těžký," řekl a zatřepal s ním. "Nic tam nechrástí. Zajímalo by mě, co je vevnitř." Vrátil balíček na místo a zvedl sluchátko. Uslyšel oznamovací tón. "Funguje. Někdo tuhle místnost musí používat," řekl. Potom byla v místnosti ještě jedna rozkývaná židle polstrovaná kůží a jinak nic. "Co uděláme?" zeptala se Simone. "Rád bych zjistil obsah těch balíčků," řekl zamyšleně Houston. "To je chcete otevřít?" "Ne. Nechci, aby poznal, že jsme tady byli. Na dveřích je napsáno 'zásobování', ale nevěřím tomu. Leda tak, když St. Laurent dostane hlad. Toto místo není žádná pracovní kancelář." "Tak co tedy?" "Nevím. Snad jen místo pro přenechávání a vyzvedávání vzkazů." "Nebo balíčků?" "Proč ne? Až na to, že datum na razítku je už několik dnů staré. Pokud je obsah zásilek nějak cenný, nechápu, proč si je adresát doposud nevyzvedl." Houston potěžkal druhý balíček. "Uvnitř může být heroin nebo peníze - a taky jen nějaké knihy," uvažoval nahlas s našpulenými rty. "Možná že se tu ani neděje nic špatného," dodal. "Ale kancelář nebyla zamčená," připomněla mu Simone. "Což napovídá, že obsah zásilek nemá valnou cenu. K čertu," zaklel Houston, "nejsme o nic chytřejší, než když jsme sem přišli." "Něco mě napadlo," řekla Simone a on se po ní zvědavě podíval. "Ještě vás odhodlání neopustilo?" zeptala se pro jistotu. Zakroutil hlavou. "Můžeme vyčkat v jedné prázdné kanceláři v přízemí. Pokud sem někdo přijde ty zásilky vyzvednout, můžeme ho sledovat. Snad nás dovede k St. Laurentovi. Nebo to bude on sám. Co říkáte?" Usmál se. "Simone, to je -" Zarazil se a zvažněl. Prudce se otočil, protože zaslechl skřípat schody. Vyhledli otevřenými dveřmi - z chodby na ně zvědavě vykukoval vrátný, "Ça va bien?" zeptal se nervózně. Houston si vydechl. Jistě, vrátný má budovu hlídat a obával se již, co tady nahoře tak dlouho prohledávají. Bojí se o svou práci. "Vysvětlíte mu, Simone, že jsme dodavatelé a že se vrátíme, až zde někdo bude úřadovat." Vrátný se protáhl kolem nich do místnosti. "Merci," poděkoval Houston. Pomalu odcházeli chodbou. "Později," dodal ještě směrem k muži, jako kdyby očekával, že mu porozumí. "Teď nemůžeme vyčkávat v prázdné kanceláři," řekl Simone. "Musíme vymyslet jiný způsob," hloubal, sestupuje ze schodů. Vrátný kontroloval místnost, aby se přesvědčil, zda se nic neztratilo. Zazvonil telefon. Houston sebou trhl, zastavil se a obrátil se zpátky. "Poslouchejte, Simone, co bude říkat, a hned mi to překládejte." "Třeba ho nezvedne." Telefon zmlkl a Houston napjatě čekal. "Oui?" zaslechl vrátného. Vtom se ozvala ohlušující exploze, zdi se rozletěly, střecha se propadla a zatarasila chodbu. Tlaková vlna smýkla Houstonem proti zdi. Klesl jako podřátý a ztěžka dopadl na schodiště. Zakvílel. Simone vykřikla. Ucítil kouř a zvláštní, pronikavě čpavý zápach, vzápětí také horko. Současně se vedle něj zborčila zeď. Něco na něj upadlo a kroutilo se, v panice mu došlo, že to je Simone. Ve světle plamenů si všiml, že jsou oba zakrváceni. Něco vykřikl. Pekelná vlna se k nim valila, pohnul se a oba se propadli o patro níže. Když se podíval nahoru, spatřil, že horní prostory domu jsou v jednom ohni. Rozkašlal se kouřem a horko ho stravovalo, viděl jen rozmazaně. "Musíme -" vdechl kouř a rozkašlal se. Uchopil Simonu a pokoušel se klopýtat dolů po schodišti, ale ztráceli rovnováhu. Vzápětí jim pod nohy spadl ohnivý trám a odrážel jim jedinou unikovou cestu, takže jim nezbylo než se sesouvat opatrně po zábradlí - spíše to jen zkoušeli, protože po prvních krocích rozvrzané zábradlí povolilo a bolestivě dopadli na odpočívadlo dolního poschodí. Houston sténal bolestí, vystřelující mu do celého těla, ale naštěstí se jim přece jen podařilo uniknout ohnivému peklu. "Jste v pořádku?" zeptal se Simone. Ležela vedle, třesouc se po celém těle, ve tváři bílá jako stěna. S vypětím všech sil vstala. Pokračovali v cestě a za chvíli už dýchali čerstvý vzduch před domem. Tam se již shromažďoval hlouček zvědavců, někteří přibíhali na pomoc a přes praskání a hučení plamenů Houston zaslechl vytí požárních sirén.

"Zítřka ráno začneme prohledávat rumiště," oznámil Houstonovi vyšetřovatel. "Ačkoliv, upřímně řečeno, nedělám si iluze, že najdeme něco výjimečného vzhledem k tomu, jak dalece je dům zničen." Seděli na policejní stanici, v místnosti se sedmi pracovními stoly. Dva policisté vedle uspěchaně telefonovali. Houston se po nich podíval a mnul si rameno.

"Je vám už lip?" zeptal se vyšetřovatel.

"Jsem celý zmlácený."

"To vám věřím."

Jen co se totiž Houston se Simone vypořádali z hořícího domu, přijela záchranka a odvezla je na úrazové oddělení. Utrpěli lehké popáleniny, otřes mozku, šok. Simone si vymkla zápěstí a Houston měl vykloubené rameno. Znovu mu zafixovali i nedoláčená žebra, takže si momentálně připadal, jako by ho poslepovali.

Navíc měl závratě, protože mu dali spolknout nějaké uklidňující léky. Nevnímal, kdy se setmělo, ani si nevzpomenul na cestu z nemocnice na policejní stanici. V chemickém omámení mu ani nepřípadalo divné, že se mu vyšetřovatel, inspektor Alfred Bellay, představil v angličtině.

Jen vyděšený pohled bledé Simone ho naplňoval starostí. Z ničeho nic se však vzpamatoval a upřel soustředěný pohled na vysokého, dobře vypadajícího a dobře oblečeného muže. "Vy mluvíte anglicky?" zeptal se.

"Proto mi svěřili váš případ. Jakmile hasiči zjistili, že jste Američan, zavolali mě na pomoc. Před lety jsem spolupracoval v Paříži s Brity, a tak jsem se musel naučit anglicky."

Houstonovi se konečně v hlavě vyjasňovalo. Ten muž je asi třicátník, a pokud začal svou kariéru před pár lety v Paříži, pak musel někomu bolestivě šlapat po patách, že ho přeložili do takové smradlavé díry, jakou je Roncevaux. Bože, kdo by se sem jinak stěhoval?

Alfred Bellay se zeptal: "Máte podezření, že šlo o bombu?"

"Co jiného?"

"Unikající plyn?"

"Necítil jsem plyn."

"Mademoiselle?"

Simone zavrtěla hlavou.

"Pak předpokládáte, že výbušnina byla ukryta v těch balíčcích?"

"Celou kancelář jsme prohledali, ale nic podezřelého jsme nenašli. Takže kde jinde by výbušnina mohla být ukryta?"

"Zazvonil telefon."

"Ano."

"V té místnosti byl právě vrátný, tak zvedl sluchátko."

"Ano."

"Zvedl sluchátko, promluvil a..." Bellay pozvedl paže, naznačuje gestem explozi.

"Ano."

"Pak jsou tu dvě možnosti. Bomba explodovala čistě náhodou, bez nějakého cíleného načasování. To je jedna možnost. Anebo vybuchla přesně, jak měla, pomocí dálkového ovládání. Telefon sám o sobě by ji neodpálil. Kdyby tomu tak bylo, stalo by se to po prvním zazvonění. Vzpomínám si však, že jste tvrdil, že zazvonil dvakrát."

Pete přikývl.

"Pak dotyčný čekal, až do kanceláře někdo přijde. Když uslyšel hlas, stiskl krátkovlnný signál a nálož vybuchla." Houston už o téhle možnosti taky uvažoval, ačkoliv se o ní před vyšetřovatele z opatrnosti nezmínil. Nedokázal si představit Bellayovu reakci.

"Ještě jste mi neprozradil, co jste vy dva v té kanceláři hledali," vyzval inspektor Houstona.

"Přišli jsme navštívit jednoho muže."

"Prosím vás, pane Houstone," přerušil ho Bellay, "přestaňte být tak záhadný. Já se vás na něco zeptám a vy neodpovíte ani slabiku navíc. Kdybyste nebyl na případu zainteresován, jistě byste byl výřečnější. Víte více, než chcete říct."

"Tak mu to řekněte," ozvala se Simone.

Bellay překvapeně povytáhl obočí a podíval se na ni. "Vy také mluvíte anglicky?"

Přikývla.

"Když už tedy nic víc, tak máme alespoň tohle společné. Víte co? Pokračujme a skončeme to."

"Někdo nás chce zabít," začal Houston.

"Vypadá to tak. A proč?"

"Hledáme muže jménem Pierre St. Laurent. Zmizel v roce čtyřiačtyřicátém. Někdy muž nám řekl, že ho najdeme v tomhle domě."

"Který muž? Kdo vám dal ten tip?"

"Nevíme. Nepředstavil se nám. Zanechal nám adresu a odešel."

"A vy jste se sem vypravili."

"Nejprve jsem sem jel s manželkou. Měli jsme dopravní nehodu a moji ženu zabili."

Bellay se na Houstona vylekaně podíval. "Záměrně? Myslíte, že to byl záměr?"

"Jsem si tím jistý."

"Já jsem tomu zpočátku nevěřila," vložila se do hovoru Simone, "ale nyní s Petem souhlasím. Někdo ho chtěl zabít, aby nepřišel na stopu St. Laurentovi."

"A proč je pro vás ten muž tak důležitý?" chtěl vědět inspektor Bellay, upíraje tvrdý pohled na Houstona.

"Je to taková zvláštní záležitost," řekl Houston. "Můj otec zde za druhé světové války padl a St. Laurent pečoval o jeho hrob. Chtěl jsem mu poděkovat."

Sotva dokončil větu, zahleděl se na dlážděnou podlahu a uvažoval, proč stále lže. Proč rovnou neřekne, že hledá otcův hrob? Ach, je to příliš komplikované a osobní, omlouval se. Ne, je v tom něco jiného a ty se bojíš. Bojíš se odhalit pravdu, káral se v duchu.

"Chvályhodné," poznamenal Bellay suše. "On ovšem očividně o vaše díky nestojí. Říkáte, že St. Laurent zmizel ve čtyřiačtyřicátém?"

"Ano, a čím častěji se dostávám ve svém pátrání do slepých uliček, tím více jsem odhodlán ho najít. No a pak nás ten cizinec pošle sem..."

"Není celý příběh trochu jiný?" zamračil se Bellay.

"Říkám vám pravdu," ohrazoval se Houston.

"Celou pravdu? Jistě mě chápete. Tenhle incident je nesmysl. Proč by St. Laurent usiloval o váš život?"

"No to mě právě přivádí ke vzteku. Nevím."

"Alfrede?" ozval se jeden z policistů, kteří předtím tak horečně telefonovali.

"Oui?" obrátil se k němu inspektor Bellay.

Rozhovor proběhl ve francouzštině a Simone s živým zájmem poslouchala.

Pak se Bellay obrátil zpátky k Houstonovi. "Celý blok budov spravuje jedna realitní kancelář a potvrdili, že právě tento dům patřil nějaké společnosti jménem Verlaine Enterprises. Ve firmě však žádného St. Laurenta neznají, jakkoliv nám majitel realitní kanceláře potvrdil, že jakýsi St. Laurent si kancelář v domě skutečně pronajal."

"Pak by nám mohl toho člověka popsat."

"Jo, to není tak jednoduché. St. Laurent vyřídil celou transakci telefonicky a poštou. Poplatek zaslal v hotovosti v dopise."

Houston zavrčel - částečně proto, že sedativa již přestala účinkovat a celé tělo ho začalo nesnesitelně bolet, ale hlavně proto, že St. Laurent mu opět unikl.

"Kdy?" zeptal se.

"Prosím?" nechápal Bellay.

"Tu kancelář - kdy si ji pronajal?"

"Jedenáctého tenhle měsíc."

"To je před třemi dny."

"A proč je to pro vás tak nadmíru důležité?"

Houstonem cloumala zuřivost. "To už byla Jan po smrti! Ti bastardi!"

"Pete, to je váš důkaz!" vztyčila se Simone prudce ze židle.

"Důkaz čeho?" zajímal se Bellay.

Houston rozhněvaně spustil: "Když nás sem ten cizinec poslal, nemohl vědět, že St. Laurent na té adrese je, protože ještě neměl tu kancelář pronajatou. Nemohl mít! Vůbec nepočítali s tím, že bych sem někdy dorazil. Jakmile však zjistili, že jsem nehodu přežil, předpokládali, že budu ve svém pátrání pokračovat. Počkali tedy, dokud si policisté nepřišli ověřit, že St. Laurent na té adrese skutečně nežije, teprve pak si kancelář pronajali a čekali u telefonu, dokud nezvednu sluchátko. Chtěli mít naprostou jistotu, že jsem uvnitř."

18

Houston se projížděl jen tak sem tam, stále kontroluje zpětné zrcátko. Vpravo a hned zase vlevo, občas objel celý blok. Zrychloval a zpomaloval. Až si konečně byl stoprocentně jist, že není nikým sledován, vyrazil na hlavní silnici z Roncevaux a šlápl na plyn.

"Ta silnice nás vyvede z města," poznamenala Simone překvapeně.

"Já vím."

"Ale hotel, kam nás Bellay poslal, je přece na opačné straně."

"Proto jedu právě tudy."

"Takže jste se neztratil. Aha. To jste schválně tak dlouho kličkoval? Ach bože."

"Už to víte. Nenapadne jim, že bychom zranění tak brzy opustili město. Takže celkem bezpečně strávíme noc ve zdejšímu hotelu. Jak dlouho jim může trvat, než zjistí, kde se ukrýváme?"

"Zapíšeme se pod cizími jmény."

"To jim hledání pouze ztíží, ale časem nás najdou. Kdybychom tady zůstali, nakonec by nás vyčmuchali."

"Co kdybychom požádali Bellayho o osobní stráž?"

"Copak byste jim věřila? Neznali bychom ho, a není nic jednoduššího než se navléct do něčí uniformy a oklamat nás. A i kdybychom ochrance věřili, ten, kdo nás chce zabít, si vždycky způsob najde. Nemáme na vybranou, musíme odtud odjet. Zatímco my uháníme St. Laurenta, někdo jiný uhání nás. Příště si dá setsakramentský pozor. Zařídí to tak, že nás už nikdo více nenajde."

"Nemluvte tak," otřásla se Simone.

"Chci, abyste pochopila. Bojujeme o život."

Pete zapnul dálkové reflektory a snažil se přečíst silniční značku. "Znáte to město?"

"Nikdy jsem o něm neslyšela," zavrtěla hlavou.

"Možná nikdo. Deset kilometrů - zkusíme to. Já už ale dlouho nevydržím řídit. To rameno mi dává zabrat."

"Já mám vykloubené zápěstí a nemůžu řídit vůbec," podotkla Simone.

Zpomalil. Zaťal zuby a zatočil volantem. Poraněná paže ho odmítala poslouchat. Překodrcali přes nějaký příkop a namířili po vyštěrkované silnici k východu. Kužely světla se ostře zařezávaly do husté tmy.

"Omlouvám se vám, Simone."

"Proč?"

"Že jsem vás do toho zatáhl."

"Nemusela jsem se nechat. Řekl jste mi, že Jan byla zavražděna, ale já jsem byla přesvědčena, že si vymýšlíte. Nebrala jsem vaše slova vážně."

"Ale já jsem od samého začátku věděl s jistotou, že to byla vražda. Věděl jsem, kolik riskuji. Jenže mě vlastní zloba natolik pohltila, že jsem si ani neuvědomoval, do čeho vás zatahuji. Neměl jsem vás vůbec žádat o pomoc."

"Na tom už teď nezáleží. Jsem zde - rozhodla jsem se. Oba jsme uvažovali mylně, ale to na věci nic nemění."

"Podívejte, mohl bych riskovat za sebe. V nejbližším městě bych vás mohl nechat vrátit se domů... ale bojím se. Možná půjde i po vás," řekl Houston.

Simone nepromluvila, ale slyšel, jak zatajila dech.

"Chápete? Nejde jen o dnešek. Snad už tuší, že jste do všeho zasvěcena, a stala jste se pro něj nebezpečnou. Takže se rozejdeme, nebo budeme pokračovat společně?" zeptal se.

Stále mlčela.

Upřeně sledoval silnici před sebou. Náhle se před nimi objevilo několik domů, osvětlená kavárna, benzínová pumpa. Neměli však ani živou duši. U silnice byl zaparkován jediný vůz. Než si Houston vůbec uvědomil, že jsou ve městě, projeli ho. S bolestnou námahou otočil vůz a vracel se, odkud přijeli.

"Ještě jste mi nedopověděla, Simone."

"Jsem naštvaná."

"Říkal jsem vám, že je mi to líto."

"Nejsem naštvaná na vás. Jsem rozzlobená a vystrašená a nesnáším hrozby. V Americe, když jsem se tam provdala, se ke mně manžel choval hnusně: špehoval mě, chtěl mě mít stále pod kontrolou, a když jsem od něho odešla, pronásledoval mě a terorizoval. Dvakrát se mě pokoušel zabít."

"Ježíšikriste."

"Vrátila jsem se do Francie a přísahala jsem si, že už se nikdy nenechám zastrašovat. Že nepodlehnu dotěrným myšlenkám, že se někdo stále schovává v okolních houštinách. Neobětuji svou osobní svobodu a nebudu se při každém kroku vystrašeně otáčet. Tohle je taky můj osobní boj, Pete. Chci, aby ten zločinec byl dopaden."

19

Nápis hlásal HOTEL, ale budova budila dojem spíše internátu, alespoň na americký vkus. Stará stavba asi sto metrů od křižovatky. Okolí se utápělo v naprosté tmě, a tak Houston zaparkoval za nějakými keři na dolním konci ulice.

Hotel byl temný a tichý. Houston klepal, marně.

Chvil se únavou následkem šoku. Kolem projel vůz, Simone raději rychle ustoupila hlouběji do stínu.

Na třetí zaklepání se uvnitř rozsvítilo a nějaký stín kráčel ke dveřím. Otevřelo se malé okénko v hlavních dveřích a objevil se noční čepec staré ženy. Pak odemkla a podezřívavě si mladý pár prohlížela.

Simone vyřídila veškerou nutnou, ale docela dlouhou konverzaci. Tolik řečí kvůli pronájmu pokoje, pohoršoval se pro sebe Houston. Ženu však popudilo, že ji pozdní hosté probudili, navíc pochopila, že pár je rozdílných národností, neodpustila si tedy otázku, zda jsou oddáni.

Houston sebejistě přikývl.

Kdyby nebyli, tvrdila žena, musela by jim přidělit oddělené pokoje.

Houston pochopil. Je jí dočista fuk, žijí-li v hříchu, ale pokud jim pronajme oddělené pokoje, pochopitelně shrábne dvojnásobek.

Nedovolili si riskovat noc v oddělených pokojích. Simone raději vyřešila celou záležitost moudře, že zaplatí dvojnásobnou sazbu za jeden pokoj, což ženu zjevně uspokojilo.

Zavazadla měli s sebou, a tak vešli do vestibulu a Houston zaplatil. Žena bez dlouhých ceremonií pokynula ke schodišti a dveřím právě naproti. Vyčerpaně se plahočili do patra.

"Ta se minula povoláním," komentoval Houston. "Měla prodávat auta."

"Informovala mě, že snídaně je v šest."

"Což znamená, že si vyčkala, že ji zaspíme, takže se ani nemusí obtěžovat nějakou nám připravít. Spletl jsem se. Je rozený politik."

Vstoupili do pokoje, malého, ale čistého. Veškeré zařízení se skládalo pouze z velké mosazné postele s příliš měkkou, proleželou matrací a křesla. Houston odložil kabelu a hned matraci vyzkoušel. Simone zavřela dveře.

"Doufám, že vám to nepřipadá trapné," omlouval se, "ale nemáme momentálně jinou možnost. Musíme se o pokoj podělit."

"Nebudete první spící muž, kterého jsem v životě viděla. Otázkou ale je, kdo bude spát v posteli a kdo v křesle?"

"Chcete si hodit korunou?"

"Ženy prý mívají přednost, proto dovolu, abych vám nabídla křeslo."

"To jsem si hned myslel," rozhlížel se Houston po místnosti. "Tady není žádná koupelna."

"A co byste nechtěl za dvojnásobnou cenu? Nebudte snílek."

Vystrčil hlavu ze dveří. "Tamhle na konci chodby. No, když budu spát v křesle -"

"- samozřejmě, že v tom případě půjdete do koupelny jako první. To jsem si myslela."

Usmáli se na sebe. Pak si snad oba připomenuli okolnosti, které je takto svedly dohromady, a zvažněli. "Nezdržím se tam dlouho," slíbil. Když se vrátil, v pyžamu a županu, viděl, že mezitím někde našla pokrývkou a připravila mu spaní. Něco mu ale nedalo pokoj. Nějaký drobný detail mu nešel z mysli, ale nedokázal si přesně vybavit, co to může být. Když se Simone vrátila z koupelny, odložila tašku, ale místo aby ulehla do postele, posadila se na okraj a dívala se na Houstona. "Bella měl pravdu," řekla.

"Ohledně čeho?"

"Že jste mu nevypověděl všechno."

"Mýlíte se."

"Vůbec se nemýlím." Dívala se na Houstona s vážným napětím. "Už od samého začátku jsem cítila jakési divné podezření. Příliš vám záleželo na tom, abyste St. Laurenta vypátral. A to jen kvůli poděkování?"

"Staral se o otcův hrob a byl jsem mu zavázán. Co je na tom tak divného -"

"Nestaral se o ten hrob."

"Cože?"

"Zmizel ve čtyřiačtyřicátém a nikdy slib daný vaší matce nedodržel. A vy mu nemusíte být za nic vděčný."

Houston cítil, jak zrudl. Něco jako kdyby se v něm vzduch vzápětí ale zase kleslo.

"Zanechme sporů," navrhla Simone. "Nejspíš jste měl důvod, proč jste mi neprozradil skutečný motiv, a nic mi do toho nebylo, říkala jsem si. Oblíbila jsem si vás a byla jsem zvědavá. Proto jsem vám byla nápomocna."

"Simone, já jsem nikdy nechtěl -"

"Nechejte mě domluvit. Pak zahynula vaše žena a já jsem s vámi soucítila. Na rozdíl od některých svých spoluobčanů mám Američany ráda. Potlačila jsem své pochybnosti a stále jsem s vámi spolupracovala. Jenže teď někdo usiluje o můj život. Není to vaše vina. Jak jsem již řekla, rozhodla jsem se svobodně, aniž jsem si uvědomovala následky. Zůstanu vám po boku. Ale pokud to tak má být, chci, abyste byl ke mně upřímný. Celou cestu sem jsem čekala na vysvětlení, ale vy mi nedůvěřujete a nestojím vám za to, abyste mi řekl pravdu. A já už nechci déle čekat. Tak co za tím vším, k čertu, je?"

Houston se na Simone upřeně zahleděl. Byl nervózní, trápil ho strach z nebezpečí, kterému byli oba vystaveni, ale cítil i jakýsi jiný strach, číhající kdesi ve skrytu mysli a ohrožující mír a zdravý rozum. Jako zákeřné zvíře stojící v tajemném úkrytu. Houston se snažil ho ignorovat, předstírat, že tu není, a věřit, že jeho podezření jsou pouhým výplodem fantazie.

Ale nyní se čas naplnil. Zvíře si ve své skrýši hlasitě odfrklo. "V tašce mám láhev brandy," řekl, odhodil pokrývkou a natáhl se po svém zavazadlu. Rozhlédl se po pokoji, ale neviděl žádnou skleničku.

"Nejspíš budeme muset pít z láhve," upozornil Simone. Odkroutil zátku a podal jí láhev.

Docela ho překvapila, když ji pozvedla, prohlédla si vinětu a zhluboka se napila. Pak ji odložila na podlahu mezi ně.

"Ta pravda," připomenula mu. "Jen ji odkládáte."

Houston si Simone prohlížel, jaksi mu nebylo do řeči. Pak, jako by se v jeho mysli uvolnilo jakési stavidlo, konečně promluvil: "Můj otec... nenašel jsem jeho hrob." Jeho slova zůstala viset ve vzduchu, ušaslá Simone mlčela.

Zašmátral v kapsách saka po balíčku cigaret a zapálil si.

"Ale co to má společného s -" začala Simone.

"Matka mi vždycky připomínala, že táta je pochován na vojenském hřbitově poblíž vašeho městečka. Když už jsem přicestoval do Francie, řekl jsem si, že bude slušné, když se u jeho hrobu zastavím. A k čertu, žádný hrob tu není. Nechápal jsem. Pak jsem si vzpomněl, že nějaký Pierre St. Laurent by mi mohl říct, kde hrob najdu."

Simone na něj nevěřícně hleděla. "A to je...? Vy myslíte, že vaše žena, vrátný a téměř i my oba jsme přišli o život, protože někdo má zájem na tom, abyste se nedozvěděl, kde je pochován váš otec?"

"Vůbec ne. To bych musel být bláhový."

"Tak co si myslíte?"

Houston zhluboka potáhl z cigarety. "Není to snadné. Pokaždé, když se mi ta myšlenka vkrade do vědomí, zapudím ji. Je tak šílená, že kdyby to nakonec přece jen byla pravda, pak bych -"

"Pete," naklonila se k němu, "nic nemůže být šílenější než to, co se už událo. Tak mi prozradte svou myšlenku."

Důvěřujte mi."

Houston přikývl. "Musíte mi nejprve porozumět. Nikdy jsem svého otce nepoznal. Zahynul někdy v té době, kdy jsem se narodil. Matka ho zbožňovala. Stále mi o něm vyprávěla - jak byl laskavý, inteligentní, silný, hezký a jak nás miloval, jak dokázal opravovat auta, jak nádherně zpíval... Byl pro nás někdo posvátný. Když jsem nabíral rozum a viděl, jak všichni kluci z okolí mají svoje táty, záviděl jsem jim. Věděl jsem ovšem, že tihle tátové samozřejmě nejsou tak skvělí jako ten můj, ale žili, a já jsem z celého srdce toužil, aby jeden z nich byl i mým tátou. Občas jsem vyzvídal na mámě, zda se nechce znovu provdat, ale vždycky mi odpovídala: Nikdy už nenajdu někoho takového, jako byl tvůj otec. A tím všechno skončilo, taky že se neprovdala. Do smrti zůstala sama."

Vyfoukl kouř a Simone se znovu napila.

"Děcka mají bohatou fantazii," pokračoval Houston. "Nebo bychom mohli mluvit o naději nebo jakémisi podezření vyrůstajícím z nejistot a nenaplnění. Ta představa ke mně přicházela většinou při usínání a já jsem ji vítal. Rozebíral jsem ji a vytvářel si scénář, jak říkají dospělí. Co když táta vůbec neumřel? Řekněme, že ztratil paměť a neví, že má ženu a syna. Neboje zohyzen a stydí se vrátit domů k rodině. Nebo ještě horší: co když je naprosto v pořádku, ale prostě se nechce vrátit domů? Zřekl se nás, obrátil se ke mně zády a nechává mě vyrůstat samotného."

Houston ucítil slzy a hrdlo se mu sevřelo. Prudce típl cigaretu, jako by tak chtěl zašlápnout projev smutku, a doufal, že popálené prsty rozptýlí jeho pozornost.

"Pete," oslovila ho Simone něžně. Vstala, přistoupila k němu a položila mu ruce na ramena. Roztrásl se po celém těle, a ačkoliv intenzivně vnímal její parfém, nedokázal k ní vzhlednout. "Jak jsem řekl," opakoval, "děti jsou vynalézavé."

"Takže vy máte podezření, že váš otec žije?" zeptala se stísněně a nedůvěřivě a - ještě něco zaznělo v jejím hlase - tajemná hrůza. Pevně sevřela jeho ramena.

"Časem chlapec z fantazírování vyroste. Ale já nyní zjišťuji, že otec není pochován tam, kde má podle slov matky být, že jakýsi Pierre de St. Laurent se vypařil, a křestěpane, chci se konečně dozvědět, co se kolem mě děje! Jestliže není pravda, co mi říkala matka, co potom dalšího ještě není pravda? Kolik dalších věcí, které jsem považoval za jisté, bude dočista jinak? Jediný člověk, který mi může všechno vysvětlit, je St. Laurent a ten, kdo se tak horečně pokoušel už dvakrát sprovodit mě ze světa. Ten také zabil moji ženu a -"

Houstonovi se zlomil hlas. Simone si přitáhla jeho tvář k břichu, držela ho a konejšila.

Při zaklepání oba strnuli.

Pomalou se otáčeli ke dveřím. Znovu.

Simone se pohnula, Houston si otřel slzy a díval se, jak otevírá. Připravil se na útok.

Zaslechl však hlas té ženy, Simone cosi odpovídala a pak už se ozývaly šouravé kroky dolů po schodech.

Simone zavřela. "Prý ji rušíme a nemůže spát."

Houston přikývl. "Taky dobře. Jestli budu takhle pokračovat, bude ze mě za chvíli hromádka nervů."

Přistoupila k němu a mlčky ho chvíli pozorovala. Pak se k němu sklonila a políbila ho na tvář. "Najdeme St. Laurenta," řekla. "Nakonec najdeme odpovědi na všechny vaše otázky."

Spánek přišel dříve, než očekával. Když Simone zhasla světla, zaslechl, jak šustí na pokrývkách a ukládá se do postele. Spánek ho unášel do podivných snů, viděl se znovu na Rue Gabriel 113, opustil kancelář se Simone, pak viděl vstupovat vrátného. Znovu slyšel zvonit telefon, pak následoval příšerný výbuch, který ho vymrštil a shodil ho ze schodů. Cítil, jak na něj dopadla Simone, ale když se na ni podíval, její hlava byla ohnutá v groteskním úhlu, z čela ji vyčníval kus dřeva. Byla mrtvá. Můj bože, zabil jsem ji! Nejprve Jan a nyní i Simone!... Dvakrát... Dívala se na něj mrtvými očima. Začal křičet a dal se do běhu.

"Pete!"

Odstrkoval od sebe ruce, které mu bránily v pohybu.

"Pete, to nic není! Jen sen!"

Zamrkal, otfásl se a uviděl Simone, jak mu drží ruce a pokouší se ho uklidnit.

"Nikoliv jednou, ale dvakrát," opakoval nahlas.

"Už je to pryč, Pete. Byl to sen."

"Poprvé, pak podruhé."

Naskočila mu husí kůže. Vyhrabal se z pokrývky, rozsvítil a obrátil se k Simone: "Stalo se to dvakrát," vyrazil bez dechu.

"Ano, já vím. Nejprve rozbitý vůz, pak ta bomba."

"Ne. Mám na mysli něco jiného," vrtěl hlavou. Jeho náhlé odhalení ho šokovalo. To byl ten nejasný detail, který mu hlodal celé dny v mysli a ne a ne se vybavit. "Dvakrát. Dvakrát už předtím. Na hřbitově. Minulý měsíc tam totiž přišel hledat hrob svého otce ještě jiný člověk a nenašel ho. A pak stejný případ vloni. Přece mi to tak správce říkal."

Houston pozoroval, jak se Simone rozšiřuje zrak.

"Oh, můj bože," vydechla. "Takže pravděpodobně chybí více hrobů?"

20

Přehradil na dvojku a renault se přehoupł přes kopec. "Jsme tady," řekl.

Zalapala po dechu.

"Vy jste to nikdy neviděla?"

"Nechtěla jsem si připomínat minulost. Panebože, kolik synů..."

"Deset tisíc."

"Oh bože, tolik zmařených životů..."

U železné brány zpomalil, pak projel parkovištěm a před nápisem PAMÁTNÍK AMERICKÝM VOJÁKŮM prudce zabrzdil.

Vystoupili a spěchali k nízké budově. Houston otevřel dveře, podržel je Simone a vešli do vestibulu, kde si hned povšimli vysokého štíhlého muže za recepcním pultem.

Zřízenec připomínal robota, načasovaného na pohyb lidských kroků. Napřímil se a pozdravil. "Jaké máte přání, pane? Pane... Houstone?"

"Přeji si hovořit se správcem."

"Bohužel, je nyní zaneprázdněn ve své kanceláři."

"Zavolejte ho."

"Máte-li nějaké nové informace, můžete je předat mně."

"Řekl jsem vám, že chci hovořit s panem Andrewsem."

Zřízenec se zatvářil dotčeně, nicméně pokrčil rameny a zamířil ke kanceláři svého šéfa.

Nestihl ani zaklepat, protože se dveře otevřely a Andrews vycházel, ramena vypnutá, bicepsy se mu pod čistou košili napínaly, a shrnoval si rukávy. "Omlouvám se, pane Houstone," podával mu ruku, "ale doposud jsem nezjistil nic nového."

"Já ano," řekl Houston.

Andrews se na něho pozorně zadíval, pak obrátil tázavý pohled k Simone.

"Moje manželka..." polkl Houston, "zemřela. Tato žena mi pomáhá."

Andrews strnul. "Zemřela? Ale to je..."

"Nechci teď o tom mluvit," naznačil Houston zadrhlým hlasem. "Je to pro mne velmi bolestné. Náhodou se mi něco vybavilo a chci se vás na to zeptat."

"Ptejte se na cokoliv," přikývl Andrews.

"Když jsme zde s manželkou před nedávným byli, připustil jste, že mohlo dojít k chybě."

"Ano, to je pravda. Armáda není neomylná."

"A doložil jste to dvěma příklady."

"Já nevím -"

"Vloni sem přijel někdo hledat hrob svého otce, ale nenašel ho."

"Máte pravdu."

"Stejný případ se stal asi před měsícem, říkáte. Potřebuji jména těch lidí."

"Ale proč?" nechápal správce a zle se zamračil. Pak se natáhl k Houstonovi a nahlas se zamyslel: "Chcete naznačit -"

"Prosím vás. Potřebuji ta jména."

"- že tu je nějaká souvislost? Že pokud najdeme jeden hrob, najdeme i ostatní?"

"To nemohu tvrdit, je to pouze má osobní domněnka. Nemohu se ovšem zbavit pocitu, že tu něco nehraje. Je to skutečně pouze shoda okolností? Možná ano, ale já -"

"Moment, prosím."

Správce zmizel do své pracovny. Houstonovi se na krutý okamžik vybavila jeho poslední návštěva tohoto místa s Jan tak živě, že měl dojem, že stojí vedle něho.

Obrátil se, spatřil však Simone a jen tím silněji pocítil bolestný smutek.

"Jeffrey Hutchinson," vracel se z kanceláře Andrews, v ruce kus papíru. "Druhé jméno jsem nemohl najít. Tenhle Hutchinson mi nechal svoji adresu a telefon pro případ, že bych zjistil, kde je hrob umístěný."

Houston vytáhl peněženku. "Zaplatím vám telefon - anebo můžu najít nějaký automat."

"Cože? Nevím -"

"Jestliže tady byl minulý měsíc, bude teď zpátky v Americe. Musím mu zavolat."

"Ale proč? Řekl mi všechno, co věděl."

"Mám dojem, že na něco zapomněl."

Andrews se na Houstona znovu zamračil. "To jste tak přesvědčený, že na něco zapomněl, že neváháte volat přes oceán?"

"Jedině tak se můžu něčeho dopátrat."

Andrews se na okamžik zamyslel. "Transatlantický hovor. V Americe je ještě noc."

"Pak nejspíš spí a mám šanci ho zastihnout," pochvaloval si Houston.

Andrews na něho zíral. "Víte co, uděláme dohodu. Dokáže-li se, že jste se ve svých domněnkách mýlil, zaplatíte ten hovor oddělení národní obrany. Pokud tomu bude naopak, máte hovor zadarmo."

"Nezáleží mi na penězích. Pro mě je naprosto nutné mluvit s tím člověkem."

Andrews přikývl. "Pojďte do mé kanceláře."

Houston si znovu připomněl chvíli, když takto kráčeli do správcovy kanceláře s Janice... Tentokrát ho doprovázela Simone. Kolik se v jeho životě mezi těmito dvěma časovými mezníky změnilo! Opět se ho zmocnila zloba i žal.

V úzké kanceláři stále hučela ta protivná, pronikavá světla. Andrews sundal ze zdi závěsný telefon, podal ho Houstonovi a pokynul k židli. "Může to chvíli trvat," řekl.

"Počkejte," zadržel ho Houston, když už se chystal vytáčet číslo.

"Proč?"

"Než začnete... vezmu si k ruce tuhle kousek papíru," sáhl po tužce a něco na papír napsal. Pak list přeložil a nechal ho ležet na stole.

"Co má být zase tohle?" divil se správce.

"Musím vám podat svůj důkaz."

Andrews nechápal a podezřívavě si Houstona měřil. Pak vytočil číslo a vzápětí něco do sluchátka řekl.

Houston mu záviděl plynulou francouzštinu. "Doufám, že všechny linky nebudou obsazeny," promluvil Andrews na vysvětlenou opět anglicky a poťukával prsty o desku stolu. Pak zase přepnul na francouzštinu: "Oui?... Ah, merci. Máme štěstí," obrátil se k Houstonovi.

Houston čekal.

"Ano? Pan Hutchinson? Ano, chápu, je příliš brzy, ale... u telefonu správce Andrews, pane. Spravuji vojenský hřbitov na severu St. Laurent ve Francii... Správně... Ne, pane, nemám pro vás žádné zprávy... jsem si toho vědom, pane. Omlouvám se, že jsem vás vzbudil... Nezavěšujte, prosím, ještě okamžik. Je tady se mnou jeden člověk, který s vámi potřebuje nutně hovořit."

Navzdory vzdálenosti Houston zaslechl zřetelné zabručení na druhém konci linky. Andrews na něj mrkl a podal mu sluchátko. "Jsem docela rád, že se s ním nemusím bavit," ušklíbl se.

Houston držel sluchátko, ale hlas na druhé straně mlčel. Zaslechl pouze praskání na transatlantické lince a rušivé hlasy

nějakého dalšího spojení. Promluvil velmi zřetelně.

"Pane Hutchinsone, jmenuji se Peter Houston. Neznáme se."

"Kristepane, uvědomujete si, člověče, kolik je hodin?" zavrčel hlas na druhé straně oceánu.

"Ano, u vás doma už skoro pět ráno."

"Tři čtvrtě! Vzbudil jste mi celou rodinu! Vaše zprávy mě nezajímají! Seržant přece řekl, že se nic nového nezjistilo!

Cože, k čertu? Poslyšte, dělá vám skutečně takovou radost, že můžete telefonem otravovat lidi na druhém konce zeměkoule v pět hodin ráno? Prokristapána, co tohle všechno -"

"Je mi líto, že jsem vám způsobil takové nepříjemnosti. Ale přesto se vás musím na něco zeptat, pane Hutchinsone.

Vaše odpověď nemusí mít nutně nějaký význam, ale taky může pomoci v hledání hrobu vašeho otce. Proto jsem se s vámi musel bezodkladně spojit."

"A kdo sakra vůbec jste? Pracujete v armádě?"

"Ne. Teď vám nemůžu nic vysvětlovat. Dovolte mi, prosím, mou otázku."

"Já chci spát! Dělá dvě šichty, rozumíte? Já -"

"Pane Hutchinsone, dostala vaše matka někdy dopis od nějakého Francouze? Tenkrát ve čtyřiačtyřicátém, myslím. Měl v tom dopise vyslovit svůj vděk za oběti amerických vojáků, kteří zachránili jeho vlast. Nabídl se, že bude pečovat o hrob vašeho otce."

"Tohle má být ta vaše otázka? Kdopak si to má, prosím vás, pamatovat?"

Jen já, pomyslel si Houston. "Vy si tedy nic takového nepamatujete?"

"Ne! Samozřejmě že ne! Vždyť jsem byl v plínkách!"

Houstona začalo prvotní vzrušení zvolna opouštět.

"A teď jste k tomu všemu probudil i mámu!" rozčiloval se Hutchinson na druhém konci drátu. "Celý dům je kvůli vám vzhůru!"

"Prosím, pane Hutchinsone, zeptejte se jí," požádal ho Houston s bušícím srdcem.

"Na co se jím mám zeptat?"

"Na toho Francouze."

"Oh, ježíšikriste... Tak počkejte!"

Houston zaslechl tlumené hlasy, pak dětský pláč a nějaký vzdálený hovor.

Neočekávaně se ozval Hutchinson. "Dostala dopis. Jste spokojený?"

"Ne. Potřebuji se dozvědět jméno toho muže."

"Panenko na nebesích -"

"Prosím. Je to jen vteřina. Zeptejte se jí."

Opět vzdálená konverzace.

Dítě přestalo plakat, hovor zmlknul a znovu bylo slyšet jen praskání.

"Myslím, že se na mě vykašlal," poznamenal Houston k Andrewsovi a Simone. "Mstí se mi. Nechá mě čekat, abych vycvakał majlant."

Uplynula snad minuta. "Zkouší mě. Zavěsím a zkusím to znovu," rozhodl se Houston, ale když už se chystal položit sluchátko, Hutchinson se vrátil.

"Pierre St. Laurent. Ještě má ty dopisy. Takže tohle by už mohlo stačit, ne?"

"Upřímně díky, pane Hutchinsone," děkoval radostně Houston a málem si zavýskl. "Předám vám správce Andrewse a povězte mu to jméno, prosím."

"Tohle už je šaškárna."

"Jen minutku." Houston gestikuloval k Andrewsovi. "Rychle, vezměte si sluchátko."

Simone se dychtivě natáhla kupředu.

"Rozumíte?" kývl na ni Houston.

Andrews mezitím převzal hovor. "Pan Hutchinson? Ano, řekněte mi totéž jméno." Pak se zamračil, jako kdyby zaslechl něco vlastizrádného. "Ano, děkuji vám," řekl a vrhl vzteklý pohled na Houstona. "Nejsem si jist, jak je to důležité.

Pokud to pomůže, brzy se vám ozvu."

Zavěsil a zabodl pohled do Houstona. "Dejme tomu, že mám dnes zpomalené vedení," promluvil, "ale podle vašeho nadšeného výrazu soudím, že jste kápl na něco význačného, co mně patrně uniklo. To jméno mi totiž nic neříká."

"Jak zní?"

"St. Laurent. Pierre de St. Laurent."

"Správně," přikývl Houston vítězoslavně. "Rozložte tuhle ten papír."

"Byl jsem zvědav, co -" Andrews se zarazil a přitáhl si papír blíže.

Houston zaslechl, jak Simone vydechla, a pak se bavil správcovým vykuleným výrazem, když si přečetl jméno: PIERRE DE ST. LAURENT.

"Ale jak jste - jak jste to zjistil?"

"Máte čas?" zeptal se ho Houston.

"Proč?"

"Abych vám mohl vyprávět příběh - krutý příběh. Takový jste v životě doposud neslyšel."

Vyprávění trvalo hodinu. Recepční přinesl čerstvou kávu a v popelníku se vršily nedopalky. Simone občas doplnila Houstonův unavený hlas dalšími detaily a správce je sledoval zpočátku tázavým pohledem, pak se v jeho očích objevila zvědavost a posléze nevěřící úžas a šok. Když pochopil, o co s největší pravděpodobností jde, nedokázal skrýt zděšení.

"Máte-li pravdu..." začal, ale působil dojmem, že snad neunese tíhu skutečnosti, která mu nabourala nedotknutelný pořádek věcí světských. "Ovšem... nevím... myslím si však, že se mýlíte. To přece nemůže být možné. Kristepane, jak se něco takového mohlo stát?"

"Jak a proč?" zeptal se Houston. "Budeme si muset zkontrolovat vaše písemnosti."

"To, co hledáte, v nich stejně nenajdete, za to dám krk. Pokud je pravda, co mi tady tvrdíte, tak to v záznamech nenajdete v žádném případě."

"Máte tady dálnopis?"

Andrews přikývl. "V rádiové ústředně."

"Dobrá, někde přece ty informace musíme najít," řekl Houston, opřel se dlaněmi o stůl a natáhl se k Andrewsovi, který tu momentálně seděl s prázdným výrazem. Pak sešpulil přemýšlivě rty, odhodlaně odsunul židli a svižně vstal. "Pusťme se do práce," vyzval své hosty.

Všichni tři pak vyšli z kanceláře, prošli kolem a zamířili ke vzdálenému konci vestibulu, ke dveřím s francouzským a anglickým nápisem VSTUP ZAKÁZÁN.

Andrews potlačil do dveří a pokynul Houstonovi se Simone. Ocitli se v bělostné místnosti s pronikavě bílým světlem. Jedny dveře vedly do prádelny, druhé do opravářské dílny a třetí do telefonní ústředny. Andrews otevřel třetí dveře, kde seděl telegrafista, kromě dálnopisu stálo v místnosti ještě několik objemných přístrojů, které Houston nedokázal identifikovat.

"Jsem téměř hotov," řekl.

"Nechápu, proč je pro správu hřbitova potřeba tolik techniky," prohodil Houston.

"Poslali nám to asi proto, abychom byli připraveni na třetí světovou válku. Je to všechno nesmysl," posteskl si Andrews.

"No vidíte, alespoň dneska svoje zařízení využijete," povzbudil ho Houston.

"Jen doufám, že s tím ještě umím zacházet," usklíbl se Andrews, Houstonovi však neunikl záchvěv nejistoty, když zasedal ke klávesnici.

Poťukal na nějaká písmena na klávesnici, přístroj zareagoval a vytiskl je. "Je napojen na evropské ústředí," vysvětloval Andrews. "Operátor na druhém konci právě potvrdil, že mě má na příjmu." Naťukal další písmena. "Dostal jsem volnou linku do Spojených států."

Telegraf oznámil: VÁŠ POŽADAVEK POTVRZEN. UVEĎTE DŮVOD. Objevil se otazník.

"Radši napíšu pravdu."

Houston nervózně přihlížel, jak Andrews vyťukává zprávu: NEKOMPLETNÍ ZÁZNAMY. NUTNÉ INFORMACE K LOKALIZACI HROBU VOJÍNA.

"Podrbou se za uchem, a pokud jim to nebude jasné, posunou zprávu někomu jinému."

Po krátké pauze telegraf začal psát odpověď: POŽADAVEK POTVRZEN. POSTOUPENO STÁTNÍMU ODDĚLENÍ.

Andrews si mnul bradu. "Čertovsky zapeklitý dotaz," usmál se.

"Začneme s povolávacími rozkazy. Musíme zjistit, kam koho přidělili," řekl Houston.

Andrews přikývl, napřimil se a opět něco napsal.

"Získali jsme spojení," obrátil se k Houstonovi. "Přepojili nás na Spojené státy."

Houstonovi se vzrušením zrychlil dech.

"Budou nás posouvat sem tam po celé zemi, na všechny možné instance. Nakonec ty záznamy přece jen najdeme."

Pátrání trvalo asi půl hodiny, když Houston náhle strnul při pohledu na stránku, kde se objevil název města v Indianě, blízko místa jeho pracoviště. "To jsem musel přijet do Francie, abych zjistil účel té vojenské základny," kroutil hlavou.

"Tuhle, už to jede," kývl Andrews. "Začneme od počátku."

Houstonovi se sevřelo hrdlo, když Andrews vyťukal jméno: STEPHEN SAMUEL HOUSTON. ZAŘAZENÍ. DRUHÁ SVĚTOVÁ VÁLKA.

Vzápětí přišla odpověď: PROHLEDÁVÁM ZÁZNAMY.

Čekali patnáct, možná dvacet minut, Houstona už od kouře pálilo v krku. "Proč jim to trvá tak dlouho?" nechápal.

"Byla to velká válka," pokrčil rameny Andrews.

Přístroj zavrčel. ODPOVĚĎ NA ZAŘAZENÍ. STEPHEN SAMUEL HOUSTON. Pauza. TŘETÍ ARMÁDA.

"Patton," doplnil si Houston vzrušeně.

DRUHÁ INFANTERNÍ DIVIZE, TŘINÁCTÝ REGIMENT, DRUHÝ BATALION, ROTA D. Pauza. PÁTÁ ÚTOČNÁ ROTA.

"Perfektní trefa. Zkusíme druhé jméno," řekl Andrews a už ťukal druhý požadavek: VŘELÉ DÍKY. DRUHÝ DOTAZ: PAUL ANDREW HUTCHINSON.

Čekali, tentokrát však jen krátce.

TŘETÍ ARMÁDA. DRUHÁ INFANTERNÍ ARMÁDA. TŘINÁCTÝ REGIMENT: DRUHÝ BATALION. ROTA D.

Pauza. PÁTÁ ÚTOČNÁ ROTA.

Houstonovi naskočila za krkem husí kůže. "Stejná rota," hlesl.

"A co jste si myslel?" zeptal se Andrews.

"Myslel jsem si o sobě, že jsem se už ze všeho zbláznil! Doufal jsem, slyšíte? Já doufal, že jsem se ve svých

domněnkách mýlil! A teď se potvrdí, že skutečně chybějí dva hroby! A oba jsou spojeny s osobou Pierra de St. Laurenta! A otec i ten Hutchinson bojovali ve stejné rotě!"

"Příliš mnoho náhod, máte pravdu," připustil Andrews. "Nechce se mi to líbit. Ale co uděláme teď? Mám to vypnout, nebo si chcete ještě něco zjistit?"

"Pane Andrews!" ozvala se Simone a oba muži se k ní s leknutím obrátili. "Zeptejte se jich, prosím, zda mohou ještě chvíli počkat."

Pozorně se na ni zadívali. Její pěkná tvář s pevnými rysy a semknutými rty působila v té chvíli neobyčejně soustředěně.

"Co se děje?" zeptal se Andrews.

"Já sice vašim vojenským záležitostem nerozumím, ale snad mi to vysvětlíte - všechny ty kategorie - to jde shora dolů?"

"Správně. Armáda, divize, regiment, batalion, kompanie a nakonec rota."

"Kolik mužů čítá rota?" chtěla dále vědět Simone.

Andrews pokrčil rameny. "Asi tak kolem padesáti. Bývá to různé."

"V době války?"

"Záleží to na počtu raněných a mrtvých. Ale i když vezmeme v úvahu doplnění stavu, stěží byli v plném počtu. Odhadoval bych tak třicet mužů. Může být více, ale řekněme třicet. Pak se rota dělí dále na jednotky, ty čítají tak patnáct mužů."

"Pak bychom mohli udělat dvě věci. Nejdříve zjistíme, ve které jednotce bojoval Petův otec a ten Hutchinson." V místnosti se rozhostilo absolutní ticho.

"A pak?"

"Navážeme kontakt s rodinami ostatních vojáků jednotky, a tak se nám podaří zjistit, kolik jich vlastně podle St. Laurenta zahynulo."

"Ale nemáme hroby," namítl Houston. Náhle zůstal zkoprněle hledět.

22

Pracovali celý den, a protože místnost postrádala okna, ani nepostřehli, kdy padl soumrak. Houstonovi se zdálo, že v těchto chvílích pro něj rozhraní dne a noci postrádá jakéhokoli významu.

Nakonec nevydržel a vyšel ven.

Soumrak byl nádherný. Postával u renaultu, když za sebou zaslechl kroky. Přistoupila k němu a oba se zadívali ke kopcům a zlatým pšeničným polím, pak dále k nekonečným sadům na obzoru.

Obrátil se k ní.

"Víte, nejvíce ze všeho si teď přeju, abych mrkl a přenesl se do situace, kdy mě Andrews přivádí k otcovu hrobu. Já s ním v duchu promluvím, vzdám mu poctu a pak se vrátím do svého všedního života - vrátím se domů, začnu opět učit a psát a po boku Janice se dožiju požehnaného stáří. Připadá mi, že je to jednoduché, jen se musím pečlivě soustředit a přát si, aby se věci udály podle mých představ."

Rozpačitě a nostalgicky si povzdechl. Simone neodpověděla. Jen ho pozorovala, jako kdyby si ho doposud pořádně neprohlédla. Pak se sotva znatelně, smutně usmála. Lehce se zachvěla, vzala ho mlčky za ruku a oba se vraceli k budově, zpátky do klaustrofobické místnosti.

"Všechno máme tady," oznamoval jim Andrews vítězoslavně, ukazuje na potištěné stránky na stole.

Houston si zimomřivě založil ruce. Starostlivé vrásky na správcově tváři mu napověděly vše, co se měl za okamžik dozvědět.

"Ukažte," řekl.

Andrews zapíchl ukazováček do jedné stránky. "Tuhle máte seznam mužů útočné rot. Oddělil jsem je čarou. Dole jsou příslušníci druhé jednotky. Ukazuje se, že můj odhad byl správný. Patnáct mužů."

"Tady jsou jejich jména... otec i Hutchinson." Houston si přečetl celý seznam mužů, ačkoliv jejich jména pro něj už neměla žádný význam. "Dobrá, můžeme pokračovat," rozhodl.

"S tímhle spodním seznamem jsem měl trochu problémy, protože nebylo vůbec jednoduché vypátrat příbuzenstvo. Šéfy by takové množství zaoceánských hovorů jistě hned zaujalo, a tak jsem si vzpomněl na jednoho svého amerického kamaráda, který je tak trochu mým dlužníkem. Zavola jsem mu a on všechny ty lidi obvolal. Musel jsem mu ale slíbit, že zaplatím jeho telefonní účet, na čemž mi zase až tak příliš nezáleží. Důležité je, že to pro mě udělal."

Houston nechal správce vymluvit se. Každý se ostatně po svém vyrovnával s fakty, která se na ně tak neočekávaně valila. Nyní to je Andrewsův příběh, já ho vyslechnu, nabádal se v duchu.

"Těch patnáct mužů ve druhé jednotce," pokračoval Andrews, "chápete... ti všichni před zdejší bitvou žili."

"Ano. A co se s nimi stalo?"

"No, k čertu, všichni padli."

"Cože? Do jednoho?" vyhrkla Simone.

"Do posledního muže. Celá jednotka, slyšíte dobře."

"Ježíšikriste," vydechl Houston.

"Nejsem žádný odborník přes statistiku, ale nevěřím, že by to byla až tak zlá bitva, že by žádný z mužů nepřežil. Oho,

jistě, četl jsem zprávy o tom boji. Nebyl to žádný piknik, ale nebyl to ani den D. Jen tak pro informaci jsem si prošel vojenské zprávy, dokumentující bitvu - takové ty materiály, z nichž čerpáme informace pro návštěvníky. V průměru asi třicet procent mužů utrpělo zranění nebo padlo. Některé jednotky se dostaly do velmi zlé situace, zatímco jiné vyvázly bez jediného šrámu. Dobrá tedy, berme v úvahu průměr třiceti procent. Že by právě tuhle jednotku potkala taková smůla? Stoprocentní úmrtnost?"

Houston ztěžka oddechoval. "Dokončete to."

"No, a pak jsem zkontroloval úmrtní zprávy a zjistil jsem všechno, co by bylo za normálních okolností v pořádku: z těchto patnácti mužů je jich šest pochováno tamhle venku na hřbitově."

"A ostatní?"

"Co asi? Máte stejně dobrý odhad jako já. Je tady ještě jeden hřbitov asi padesát mil severněji. Tam není pochován ani jeden z nich. Zajímavé je, že u pohřbených vojáků je poznámka ‚zahynuli při akci‘, kdežto u těch, co se patrně vypařili, je poznamenáno ‚nezvěstní po akci‘."

"Že by dezertovali? Co myslíte?" zeptala se Simone.

"Co jiného?"

"Jenže to by po nich pátrali, ne?"

"To víte, že po nich pátrali," přikývl Andrews. "Ale v době války bylo ve Francii příliš mnoho práce a příliš málo času a nebyl problém svést vyšetřovatele ze stopy. Bože, jen si vzpomeňte na to léto: den D - to bylo v červnu a v září byla Francie osvobozena. V takovém chaosu, kdy se dal do pohybu celý národ a všude bylo vojsko - mohlo se přihodit cokoliv. Pokud zběhli, měli větší šanci na přežití, než kdyby zůstali s jednotkou. Pátrači se pak vzdali snahy. Vsaďte se, že kdyby se váš otec objevil na domácím prahu, v tu ránu by ho zabásli a poslali ho sedět. A taky dám krk za to, že jste vy i vaše matka byli pod vojenským dozorem."

Houston si vybavil domek, v němž bydleli. Viděl sebe i matku, jak vycházejí ze dveří a krácejí dolů ulicí. Nikdy se mu nepodařilo sžít se se světem svých dětských vrstevníků, nikdy ho nepochopil a jeho nevinná léta jako by zůstala zahalena něčím neproniknutelným.

"Stále ještě před námi stojí otázka," řekl, "že pokud opravdu zběhli, nemáme tušení, kam se poděli. A proč, proboha, vůbec zběhli?" Houstonovi se zdálo, že mu snad praskne lebka napětím a rozrušením. "Doposud jsme nenašli žádné důkazy."

"Mýlíte se," zavrtěl hlavou Andrews.

Houston se na něj tázavě podíval. "Všechny rodiny těchto devíti zmizelých vojáků dostávaly pak dopisy od Pierra de St. Laurenta." Houston vytřeštil na správce zrak.

23

V dálce se rozezněly kostelní zvony. Ještě byli od městečka St. Laurent vzdáleni, ale průzračnou nocí plnou hvězd k nim zřetelně doléhaly pravidelné údery. Houstona stále příšerně bolela hlava. Stáhl okénko a nechal se ovívat svěžím vzduchem, naslouchaje ozvěně.

"Bohoslužba tak pozdě v noci?" podíval se na kulatý ciferník hodin na palubní desce a pak se obrátil na Simone.

"Půlnoční mše?"

"Není žádný výjimečný svátek," řekla.

Houston počítal údery. Po pátém dutém úderu následovala další série. "Pět," řekl.

"Cože?"

"Zvon udeřil pětkrát, pravidelně každých pět vteřin. Možná to ani nejsou kostelní zvony. Je v městečku nějaká zvonice s hodinami?"

"Není. Lidi nezůstávají vzhůru tak dlouho a nechtěli by být vyrušováni ze spánku."

"Tím víc musí právě teď mít nějaký důvod, aby vyzváněli."

"Nějaké nebezpečí?"

"Ale co by-"

"Oheň?"

Houston přidal plyn a renault vyrazil noční silnicí. Protože Simone měla stále opuchlé zápěstí, zůstalo řízení na něm, přestože poraněné rameno měl nepříjemně ztuhlé a žebra ho stále bolela. Ignoroval své pocity a soustředil se na řízení. Kužely reflektorů ostře protínaly tmou dotýkající se na horizontu oblohy poseté bílými tečkami hvězd. Houston upřeně hleděl před sebe, ale žádná rudá záře nenapovídala požár.

"Brzy se přesvědčíme," poznamenal.

"Pokud nikde nehoří, co by se mohlo stát?" uvažovala Simone.

"Uvidíme."

Blížili se k městečku a zvony k nim nyní doléhaly mnohem hlasitěji, měli první domky a obchůdky. V mnohých oknech se svítilo.

"Lidi jsou vzhůru, což je pro nás výhoda, protože bude určitě vzhůru i kněz," řekl Houston. "Jinak bych ho musel probudit. Rozhodl jsem se neodkládat věci na zítřek a zastavit se u něj rovnou. Tentokrát nás neodmítne. Máme dostatek důkazů a musí pochopit, jak je pro nás jeho výpověď důležitá."

"Nejste katolík," namítla Simone, "a nedovedete porozumět Otci Devereauxovi."

"Docela jasně již rozumím, že se před sedmatřiceti lety jistě událo něco podivného. Nyní zemřela moje žena. Ten člověk mi musí říct, s čím se mu svěřil Pierre de St. Laurent. Přiměju ho k tomu. Musí mi to říct!"

"Pro něj je mnohem důležitější svatý slib než vy, Pete. Kdyby vám vyzradil zpovědní tajemství, ztratil by důvěru svých oveček."

"Musím ho nějak přinutit! Jsme už tak blízko rozřešení a on je jediný člověk, který ho zná!"

Projížděli přes starý kamenný most, před nimi, mezi stromy v parku, se převalovala voňavá vlhká mlha. V hotelu svítilo snad každé okno jako při největších oslavách.

Simone žasla. "Nikdy v životě jsem tohle nezažila. Jsem skutečně zvědavá, co se tady děje."

Houston se ani neobtěžoval zajet na parkoviště, prudce zastavil rovnou před hlavním vchodem do hotelu a spěšně vystoupil.

Simone ho následovala. Spěchala po starobylých schodech otevřenými dubovými dveřmi do vestibulu, kde se již sešli rozespali hoteloví hosté a rozpačité pokukovali směrem ke kostelu.

Mezi nimi stál Monsard, stále ještě v obleku, ve vráscité tváři se mu zračil úzkostný strach. Simone otce objala.

Houston zůstal stát v diskrétní vzdálenosti a, napínaje sluch, pokoušel se rozluštit, co hoteliér dceři povídá. Simone strnula a za nějakou chvíli se obrátila k Houstonovi se slovy: "Nic se neoslavuje." Ve tváři byla bílá jako stěna.

"Je to tryzna. Obyvatelé vzdávají smuteční poctu."

"Kdo zemřel?" divil se Houston.

"Pere Devereaux. Il mourut," pokračoval Monsard.

"Cože? Říká Devereaux? Kněz Devereaux?" nechápal Houston.

"Ano. Otec Devereaux je mrtev," zavzlykala Simone.

Houston se chytil za hlavu. "To není možné. Tohle přece nemůže být pravda!"

Zahleděl se na staré, dohladka ošlapané schody. "Byli jsme tak blízko cíle," zaúpěl tiše.

"Vieux," zaslechl Monsarda vysvětlovat něco Simone. "Malade."

Simone se prudce otočila k Houstonovi. "Kněz byl už starý a nemocný," řekla se stále nevěřícím pohledem. "Milovali a ctili jsme ho. Všichni ho budeme postrádat."

"Ale na co zemřel?" ptal se Houston.

"Mladý kněz ho našel v sakristii na podlaze. Podle předběžné lékařské zprávy šlo o srdeční záchvat. Viděl jste sám, jak byl zesláblý a jak těžce dýchal, když jsme byli u něj na návštěvě."

"Potřebovali jsme jeden jediný den," mluvil si Houston oči. "Nerozumějte mi zle. Jenže šlo skutečně o jediný den... a jsem si jist, že on sám ještě chtěl žít."

"Byl nesmírně vyčerpaný a upřímně si myslím, že smrt byla pro něj božím požehnáním."

"Nebyla. Ani pro něj, ani pro nás, Simone," pronesl Houston vyčerpaně. Schodiště se mu před očima chvělo. "Tak blízko..."

Vyšel ven, počítaje již automaticky odbíjení zvonů. Po pátém úderu však již nenásledovalo ono hluboké vibrující doznění a zvony utichly. Městečko se opět ponořilo do mlhavé, klidné noci narušované jen tichým šuměním hovoru hotelových hostů ve vestibulu a několika místních obyvatel v blízkém parku.

"Bůh buď k němu milosrdný," vyslovil Houston do ticha. Nasucho polkl a vrátil se do hotelu.

Simone ho následovala. "Musím s vámi mluvit," řekla.

Nechápal sice proč, ale oba zamířili kolem recepcie a výtahů k Monsardovu bytu.

Náhle se prudce zastavila, málem ji ve své rychlosti srazil. Stáli před vchodem do bytu. "Necítíte nic? Copak jste nepochopil?"

"Co bych měl cítit?"

"Kněz je mrtev a vy necítíte nic víc než pouhé rozladění? Proč jste nepojal nějaké podezření? Já ano. Copak jsme se neshodli na tom, že se tu objevuje příliš mnoho náhod? Kněz byl naší poslední nadějí, a právě když ho chceme kontaktovat, zjistíme náhle, že je příliš pozdě. Zemře. Nevěřím náhodě. Není to jen naše smůla."

"Ale byl nemocný."

"Což věci jen zjednodušilo."

Houstonovi naskočila husí kůže.

"Sakristie... Prázdný kostel... Polštář přes tvář... Náhlý strach... Lehký tlak na hrud... Tolik možností, ale žádný důkaz. Kdopak by se mohl něco dozvědět, anebo vůbec něco vytušit, Pete?"

"Pitva-"

"Nejste ve městě. Tady se žije postaru. Žádná pitva. Jen lékařská zpráva a skromný pohřeb."

"Ale nemůžeme dokázat -"

"Cítím to. Po všem, co se událo? Prostě se nemůžu zbavit pocitu, že Otec Devereaux nezemřel přirozenou smrtí. Vždyť to vyplývá ze situace. Ten, kdo jde po nás, se pokouší smazat všechny stopy a důkazy."

"Je to nekonečné, Simone. Nemůžete tady zůstat sama."

"A co vy? Taky nejste v bezpečí. Táta je ovšem velký moralista a nikdy nepřipustí, abychom bydleli v jednom pokoji."

"Můžeme si s ním promluvit a všechno mu vysvětlit."

Rázně zavrtěla hlavou.

"Pak nám může dělat garde," uchechtl se Houston.

"A vystavit se stejnému nebezpečí?"

Houston se horečně zamyslel. Z chodby sem doléhaly kroky vracejících se hostů. "Tady se nemůžeme o tom bavit," řekl. "Půjďme do vašeho pokoje a můžeme nechat dveře dokořán, abyste otce uklidnila."

Šla před ním. Cítil svěží vůni jejích vlasů, příjemný parfém. Jakoby nějaký zkrat v mysli způsobil, že okamžik vnímal, jako

kdyby tu krácel s Janice po večeru stráveném s Monsardem, když naslouchali jeho dlouhému vyprávění. Je tomu deset dnů... Tehdy je v jejich pokoji očekával ten podivný, zarostlý cizinec. Bude se to opakovat, mihlo Houstonovi hlavou. Ne, vzpamatoval se. Jsem blázen a mám vidiny. Na posteli ležel tentýž černovlasý, nakrátko ostříhaný muž s úzkým nosem. Na sobě měl totéž co minule: černý svetr ke krku, vlněné kalhoty, boty s podešví ze surové gumy. Ležel přesně ve stejné poloze až na to, že byl od krku k pasu celý zkrvavený a světlý sametový přehoz zničila velká, temně rudá skvma. Krvavé stopy vedly k posteli od okenního parapetu - patrně se opět dostal dovnitř oknem. Simone začala křičet.

3.
část

24

Její křik se zařizl Houstonovi do uší jako smrtelně ostrá střepina. Trhnul sebou. Simone tu stála s tváří v dlaních a neovladatelně ječela. Popadl ji za ramena, prudce ji otočil k sobě a třásl jí. "Přestaňte! Přestaňte," opakoval. Nedokázala se kontrolovat. "Ne," opakoval znovu a zatřásl jí. Uvědomoval si následky - ostatně už zaslechl, jak sem někdo spěchá. Spustila ruce, ve tváři vytřeštěný, nepřítomný výraz. Vnímá, že do místnosti vešli nějakí lidé, ale soustředil se na Simone. Přitáhl ji k sobě a konejšivě ji objímal. Pohledem letmo zavadil o krvavou scénu na posteli a po počátečním šoku ho zaplavila vlna hněvu. Najdu toho muže, opakoval si v duchu rozhodně. Bude křičet hrůzou stejně jako tahle žena. Přistoupil k nim Monsard. "Zavolejte doktora!" vykřikl Houston k lidem, jenže nikdo nerozuměl. "Un médecin!" vyhrkl Monsard. Několik lidí vyběhlo ven. Houston strčil Simone do náruče otci. Pak se rozhlédl po místnosti. Při pohledu na zakrváceného muže na své posteli se mu udělalo nevoľno a v ústech pocítil podivnou kyselost. Pohnul se vpřed. Muž stále ještě dýchal - jen povrchně, ale hrud' se mu zřetelně zvedala. Houston zpozoroval, že pohnul víčky. Předpokládal, že je již mrtev, ale nyní zaslechl hvízdavé zasípání, vycházející raněnému z pootevřených rtů, z nichž vytékal pramínek slin. Houston přistoupil k muži obezřele, aby se nedotkl krve na sametovém přehozu, a naklonil se k němu. Zraněný měl pulovr rozpáraný od krku k pasu, stejně tak košili a přes hrud' hlubokou svislou řeznou ránu. Houstonovi se při pohledu na vyhrězlé krvavé maso udělaly mžítiky před očima a musel se přichytit pelesti v obavách, aby snad neomdlel. "Lékař je na cestě," promluvil k raněnému. Ten však nereagoval. "Vydržte, pomoc přijde každým okamžikem," povzbuzoval ho Houston. Muž sotva znatelně kývl. "Slyšíte mě?" Zraněnému se zachvěla víčka. "Kdo vám to udělal?" Houston se s maximálním soustředěním pokusil porozumět, ale slova nesrozumitelně splývala. "Kdo?" opakoval. "Najděte Charóna." Houston zbledl. Muž ztratil již tolik krve, že byl naprosto vyčerpán a jen nesrozumitelně blábolil. "Nevím, koho myslíte. Udělal to muž jménem Charón?" "Verlaine. Najděte Verlaine." Jsou to jen nesmysly, kroutil Houston rozladěně hlavou. Ten chlap se přesunul z doby mýtické do poezie devatenáctého století. "Znáte někoho jménem Verlaine?" "Ne, vy ne..." Z úst se zraněnému vyřinul pramínek krve a oči mu horečnatě těkaly. "Kde je doktor?" zavolal Houston netrpělivě k hloučku u dveří. Lidé se na něj nechápavě dívali. Pak uviděl, jak se ke dvěřím prodírá Monsard a odvádí Simone. Obrátil se zpátky k umírajícímu. "Musíte mi pomoci. Aco-" "Le blanc," zachroptěl muž. Houston nechápal, proč muž přešel na francouzštinu. "Bílý?" zeptal se. Muž se zmítal v deliriu. "Ne bílý. Le blanc. Musel mě zabít."

"Zabít? A proč?"

"Zavraždil jsem kněze. Zadusil jsem ho."

"Ale-"

"Věděl příliš mnoho. Mohl by mluvit," zasípal muž a rozkašlal se. Rána se mu přitom ještě více rozevřela a Houstonovi se zvedl žaludek. Musel se na okamžik odvrátit.

"Zradil mě."

Houston se snažil poskládat si bublavé zvuky.

"Setkal jsem se s vámi, mluvil jsem s vámi. Byl jsem stopa."

"Ke komu?"

"K nim všem. K Verlainovi i Charónovi."

Mluví z cesty.

"Nevěřili mi. Charón mi nevěřil. Poslouchejte!" Muž neočekávaně tak zintenzivnil hlas, že se Houston až zalekl. Trošku se na posteli nadzvedl na loktech a vypnul záda. "Poslouchejte!"

Houston jen stěží přemáhal odpor.

"Poslouchejte!" opakoval umírající. Ve tváři už byl zsinálý. "Le blanc. Verlaine. Najděte Charóna."

"Uklidněte se. Šetřte sílu," napomínal ho Houston.

"Není čas," sípí muž nezvučně. "Naposled mě využil. Ale bál se, že byste mě našel."

Houston zaslechl v hale hlasy. "Vous en allez! Vous en allez!"

Do pokoje vešel tmavovlasý muž s lékařskou brašnou doprovázený dvěma policisty.

Houstonovi se rozbušilo srdce. Spěšně se obrátil na zraněného. "Říkal jsem vám, že pomoc přijde. Doktor už je tady. Jen chvíli vydržte."

Stačil mu však jen letmý pohled na nešťastníkovu tvář - opět se proměnila - hrozivě znehybněla. "Počkejte! Ještě jste mi neřekl všechno," naléhal Houston. "Musím se od vás ještě hodně dozvědět."

V místnosti šuměly hlasy. "Doktor je zde. Proberte se," naklonil se k muži tak blízko, že mu jeho krev znečistila oděv.

"Neumírejte!"

Chtěl mu tisknout hrudník, když mu někdo položil dlaň na ruku. Obrátil pohled vzhůru, ale v lékařových očích nenašel ani jiskru naděje. Spustil odevzdaně paže a přikývl. Lékař zkontroloval mrtvému tep a povytáhl víčko. Nebylo třeba dalšího komentáře.

Houston jen zaúpěl a zašilhal ke dveřím, kde ještě pořád postával shluk hotelových hostů. Postavy mu rozmazaně splývaly. "Slyšeli jste," promluvil k nim. "Slyšeli jste, co mi říkal. Charón. Něco bílého. Verlaine. Dává vám to nějaký smysl?"

Všichni na něj jen rozpačitě civěli a jemu se zdálo, že se nějak podivně vzdalují.

25

Řekli mu, že se zhroutil na koberec. Cítil, jak ho na čele pálí odřená kůže, a věřil jim. Všechna příkoří, která jeho tělo v poslední době podstoupilo, ho nakonec dorazila. Spal osmnáct hodin, přesto se cítil vyčerpaný a po probuzení se vůbec nedokázal zorientovat. Ležel opět v Monsardově pokoji, vedle seděla Simone a tentokrát i sám hoteliér. Nejprve musel uspokojit základní tělesné potřeby a odpotácel se na toaletu a do koupelny. Ve tváři byl bledý. Snažil se vypnout myšlení a oddat se příjemnému pocitu z obyčejného holení, horké sprchy, čistých ponožek a voňavého spodního prádla. Pak si oblékl džínsy a pulovr.

Když se vrátil do pokoje, měl ustláno, ale jeho hostitelé odešli. Dopotácel se k vedlejším dveřím a natáhl krk do obývacího pokoje, kde v krbu praskal oheň. Hodiny na krbové římse ukazovaly čtvrt na devět.

Čtvrt na devět večer.

Jak mohl spát tak dlouho? Ztratil celý den.

Objevila se Simone v modrých šatech, ozdobených úzkým opaskem, a vlasy staženými do ohonu. Modrá barva dodávala jejím tmavým očím ještě větší hloubky.

"Cítíte se lépe?" usmála se.

"Jsem odpočinutý, ale stejně grogy. A co vy? Když jsem s vámi byl naposled..."

"Už jsem v pořádku. Omlouvám se."

"Za co? Za to, že jste křičela? Sám jsem měl namále."

"Doktor mi dal nějaké pilulky. Jsem rozčilená, ale šok už pominul. Je tu pár věcí, které byste měl vědět."

"Já mám pro vás také nějaké novinky."

Monsard seděl v klubovce u krbu. Naklonil se, aby podle tónu hádal, co asi probírají.

Houston sledoval Simone, jak koncentruje vůli nepoddat se emocím a hovořit věcně. "Ten muž včera večer..." začala.

"Krev je na okenní římse i na květinovém záhoně pod oknem. Stopa vede zahradou za hotelem a končí u skupiny borovic kousek za městem. Stálo tam auto a byly tam koleje ještě od jednoho vozu."

Houston se posadil a pevně sevřel okraje židle. "To jsem vám právě chtěl říct. Ten chudák měl ještě dost sil na to, aby před smrtí promluvil. Přiznal se, že to on zavraždil Otce Devereauxe."

Simone zbledla. "Tak jsem měla pravdu."

"Neporozuměl jsem všemu, co říkal. Zmínil se o Charónovi a o něčem bílém."

"To nedává smysl."

"Vím. Stále to blábolil dokola. Pochopil jsem jen tolik, že poté, co zavraždil kněze, se setkal s mužem, který ho pro ten čin najal."

"A ten ho ubodal."

"Přesně tak. Neřekl, co se stalo pak. Museli spolu nejspíš zápasit a podařilo se mu uniknout. Věděl, jak jsou zde v hotelu rozmístěny pokoje, a tak se dostal sem do vaší ložnice, aby se ukryl."

"Když byl v tak vážném stavu, mohl se pokusit vyhledat lékaře, ne?"

"Jistě by hned zavolal policii. A kromě toho ten nešťastník jistě věřil, že nezemře, a nechtěl se dostat do vězení. Za současných okolností jsem však přesvědčen, že bychom mu mohli pomoci."

"A vyvázl by se zdravou kůží."

Houston souhlasně přikývl. "Bohužel všechno skončilo jinak. Já vlastně nevím.. Možná blouznil - dostal se do vašeho pokoje a ani nevěděl, kde vlastně je. Ale promluvil. Říkal, že ten Charón ho naposled využil, pak ho zabil, abych ho prý nevypátral a nemohl s ním hovořit."

"Vždyť jsem to včera říkala - někdo za sebou zametá stopy."

"A daří se mu to. Zrovna nyní jsme vy i já..." Houston raději nedomýšlel.

"Jeho nejbližšími cíli," doplnila za něj Simone.

Kousl se do rtu.

Monsard se na něco Simone zeptal. Odpověděla mu a starý pán od nich odvrátil zrak plný obav.

"Nebezpečí možná hrozí i Andrewsovi," vzpomněl si náhle Houston.

"Volal sem," připomněla si Simone.

"Kdy?" zpozorněl Houston a napřimil se.

"Dnes odpoledne. Podařilo se mu ještě zjistit, že mezi těmi devíti dezertéry nebyl velitel jejich jednotky."

"Pak tedy žije?"

"Volal mu. Poručík si těch devět mužů, kteří zmizeli, stále dobře pamatuje. Dlouho si lámal hlavu úvahami, co se s nimi vlastně stalo. Víte, tenkrát se odehrály dvě bitvy. Jedna zde a druhá padesát mil severněji."

Houston přikývl.

"Jde o tu druhou bitvu. Až po ní těch devět vojáků zmizelo," řekla Simone.

"Proč potom předstírali, že zahynuli a byli pochováni zde v St. Laurent?"

"Aby odvrátili pozornost od pravdy - kde se to stalo."

"Ale přece - ať mi už někdo, k čertu, řekne, co znamená ono ,to'!"

Mlčky ho pozorovala. Monsard stále častěji vyslovoval řečnické otázky a Houston mu již ani nevěnoval pozornost.

"Charón. Něco bílého. Verlaine."

Simone se při překládání otci zarazila. "Cože?"

"Na něco jsem zapomněl. Včera večer, než ten muž umřel, stačil ještě říct ,Najděte Verlaine!'. Je to k ničemu - kdo je ten Verlaine? A jak ho, kristepane, máme najít?"

"Nikoliv jeho, ale ,to'." Zděšení v její tváři Houstona znepokojilo.

"Vy ho znáte?" zeptal se.

"Copak si nepamatujete, když jsme byli v Roncevaux v Bellayově kanceláři? Ti policisté v pozadí - telefonovali."

Houston se snažil rozpomenout. "Hovořil s nimi."

"A oni mu řekli, že blok těch administrativních budov spravuje nějaká realitní kancelář."

"A tam se dozvěděli, že budovy patří firmě s názvem Verlaine Enterprises."

Houston se otřásl.

"Takže nebudeme hledat ,ho', nýbrž ,to'. Ten muž včera měl na mysli Verlaine Enterprises."

Houston rázně vstal. "Vezměte si něco na sebe, odjíždíme tam."

"Kam?"

"Do Roncevaux."

"Non," ozval se Monsard.

Houston se obrátil tak prudce, že se s ním místnost rozhoupala. Nečekal odpor.

Monsard promlouval rázně a své argumenty ještě podtrhoval ostrou gestikulací.

"Co se děje?" zeptal se Houston Simone.

"Otec pochopil váš záměr a trvá na tom, že musíte zůstat. Potřebujete si odpočinout, najíst se."

"Na to teď není čas."

"Říká, že jedna noc nic nezachrání. A já s ním souhlasím. Dojeli bychom tam po půlnoci - čeho bychom dosáhli? Bellay stejně nebude v práci."

"Můžeme ho vzbudit."

"Nepovažuji to za dobré řešení - probudíme ho a bude otrávený."

Houston křečovitě sevřel opěradlo křesla. Jeho odhodlání ho hnalo kupředu, zdravý rozum však dával za pravdu Simone.

"Otec se o nás bojí. Domnívá se, že bychom se měli skrývat."

"A žít ve strachu, dokud nás nenajdou? Takhle sice žijeme taky ve strachu, ale aspoň něco děláme."

"Můžete se vrátit do Spojených států."

"Chcete mě k takovému rozhodnutí přimět?"

"Jen vám vysvětluji, co řekl otec. Myslí si, že kdybyste se vrátil domů, pochopili by, že nejste nebezpečný, a nešli by po nás."

"Jenže vy tu zůstanete a budete v nebezpečí."

"Ne. Otec říká, že bez vás budu bezpečná."

Houston na Simone hleděl v úžasu. Cítil se rozervaný, prožíval zmatek, protože jeho osobní žal se mísil s pocitem viny, kterou by nepochybně cítil, pokud by se Simone něco stalo.

"Nemohu se vrátit. Musím vyrovnat účty za smrt své ženy."

Starý pán si povzdechl, jako kdyby porozuměl. Opět něco řekl.

"Otec vás žádá alespoň o kompromis."

"Jaký?"

„Nabízí vám svou pohostinnost dnešní noc naposled. Pak si přeje, abyste respektoval jeho přání coby otce. Chce, abyste odešel svou cestou, vstříc své smrti, ale mě abyste už do ničeho nezaplétal."

"Simone, přece víte, že nechci, abyste přišla o život."

"Já jen tlumočím otcova slova."

"Ale jaký je váš názor? Řekněte mi, co si přejete vy, a já to udělám. Jestli budete chtít, odejdu hned."

"Ten muž včera večer... Otec říká, že -"

Někdo zabušil pěsti na dveře. Simone se zarazila a zpozorněla.

"Dořekněte to," vyběhl ji Houston.

"Entrez!" ozval se Monsard.

Dveře se otevřely a vstoupil mladý číšník, před sebou tlačil servírovací vozík. Zpod stříbrných pokliček se linula nasládlá vůně a v košíku byly pod ubrouskem uloženy kousky čerstvé bagety.

Na kraji stála láhev červeného vína.

"Nemám hlad," řekl Houston. Pak se rozplakal.

26

Stál u okna a díval se do temné noci. Monsard pro něj vybral tento pokoj v nejvyšším poschodí jistě záměrně, jen aby ho držel od Simone co nejdál. Povečeřeli společně a starý pán se skutečně choval jako ustaraný otec a neposkytl jim ani vteřinu soukromí, aby si spolu mohli pohovořit. Pak Houstona vyprovodili do pokoje a za patnáct vteřin si dali dobrou noc.

Od té chvíle uplynuly již tři hodiny, nyní je jedna po půlnoci. Houston hleděl do parku pod sebou, pozoroval, jak se mezi stromy převaluje lehký opar. Světla před hotelem byla již zhasnuta, ani on v pokoji nesvítil, aby se nestal příliš snadným terčem. Mračil se, nikoliv však proto, že by se bál nebezpečí, ale proto, že mu nešlo na rozum, proč Simone tak neočekávaně změnila své dřívější rozhodnutí a proč ho takovým divným způsobem opustila. Teprve nyní si uvědomil, jak na ní je závislý.

A nyní zůstal opět sám, osaměle vyjde vstříc nejisté budoucnosti - a docela možná i brzké smrti.

Opřel se o okenní rám a připustil, že Simone má pravdu, když tvrdí, že nemá smysl, aby riskovala svůj život.

Jsem takový sobec, že bych byl ochoten ji vystavovat smrtelnému nebezpečí jen proto, abych se necítil osamocený? uvažoval. Ať si chrání svůj život. Zaslouží si bezpečí.

Naplňovala ho prázdnota. Starý pán má nejspíš pravdu - měl bych se vrátit domů, hledět si své práce a děkovat bohu, že jsem po tom všem naživu.

Jenže moje práce je právě ta, kterou dělám tady. Nemám na vybranou. Musím najít Janicina vraha. Zítra se pustím do práce. A sám.

Trhl sebou a napřímil se. Uvědomil si, že začal u okna dřímát. Fluoreskující ciferník na jeho hodinkách ukazoval dvě ráno. Venku stále vládla klidná noc - klidná, odfrkl si Houston posměšně. Už se chystal opustit svou vyhlídku, když si všiml nějaké postavy blížící se parkem k hotelu. Ach, zase ten navoněný opilec v obleku, usmál se Houston. Tentokrát muž však nevypadal opile a Houstonovi proběhlo hlavou, kde se asi zdržel, že se vrací tak pozdě. Navzdory osmnáctihodinovému spánku byl však ještě tak zmalátnělý vyčerpáním, že tu myšlenku hned pustil z hlavy a dovrávorat k posteli.

Shodil ze sebe šaty a uleh do šustivých, příjemně chladných pokrývek. S uspokojením ocenil měkký polštář a pevnou matraci ve srovnání s křeslem, v němž strávil noc před dvěma dny. Ta vzpomínka ho rozladila a znovu mu připomněla bolestnou skutečnost, že ho Simone opustila a jak těžce snáší náhlou samotu. Snažil se počítat do sta, ale nedopracoval se dále než do pětasedmdesáti.

Jakýsi neklamný instinkt, či předtucha ho probudily. Zamrkal do tmy. Právě se mu zdálo o muži navoněném šeríkovým pudrem, vzápětí se dokonale probral, protože mu došlo, že se odněkud ozývá jakési škrabání.

Škrabání o kov.

Houston ani nedýchal a pokoušel se mapovat pohledem prostor temného pokoje.

Nejprve dveře - ty zamkl. Ale možná se je někdo snaží nadzvednout. Ne, zvuk přichází odjinud. Vrah by neriskoval, že vysadí z pantů dveře vedoucí na chodbu. Hosté již spí - až na jednoho - na muže vonícího po šeríkovém pudru - a ten by ho mohl vyrušit.

Muž vonící po šeríkovém pudru, vířilo Houstonovi hlavou. Vždy se objevil na scéně, když k něčemu došlo. Neustále zapadal do mozaiky.

Houston se posadil na posteli a zadíval se k oknu. Není tu balkón, napadlo mu. K oknu se zvenčí nikdo nedostane.

Odkud, sakra, se to škrabání ozývá?

Útroby se mu sevřely strachem a ruce se mu roztřáslly. Náhle se mu rozbřesklo a otočil hlavu ke dveřím spojujícím jeho pokoj s vedlejším. Tamhle ty dvojité dveře! Ze své strany je sice zamkl, ale nyní se někdo pokouší dostat se sem z druhé strany. Jistě, tak ho žádný pozdní příchozí nevyruší a zabiják bude mít ke své práci naprostý klid a bezpečí. Stín dveří se pohnul. Houston u sebe neměl vůbec nic na obranu, ležel tu ve tmě se zatajeným dechem, naprosto bezmocný, bez šance, pouze připraven křičet o pomoc.

Zarazil se. Volání o pomoc mi stejně příliš nepomůže, jen přiměje vraha k rychlejší práci.

Přitiskl hlavu na polštář.

Použije-li vrah nůž, bude muset přistoupit těsně k posteli a já budu mít šanci ho popadnout. - Jenže co pak? Jistě je to trénovaný chlap, zatímco já jsem se v životě nebral.

Ruce a celé paže jako by mu strnuly do stavu odevzdané nehybnosti.

Zašilhal ke dveřím - byl si jist, že ve tmě a z takové vzdálenosti vrah nepozná, že je Houston vzhůru.

Dveře se nyní otevřely dokořán. Ve vedlejším pokoji byla tma, ale Houston postřehl, že se směrem k jeho posteli pohnul stín. Pohyboval se příkře a obezřetně. Svou práci provede profesionálně. Pochopitelně - žádná střelba, která by mohla zalarmovat hotelové hosty. Vražednou zbraní bude nůž - anebo Houstona zardousí jako Otce Devereauxe.

Stín se přibližoval k posteli a patrně Houstona bedlivě pozoroval. Raději zatajil dech, ačkoliv ho žaludek bolel, ale nesmí dát sebemenším pohybem najevo, že nespí.

Stín k němu vztáhl ruku.

Ted! Houston se vymrštil, pověsil se na vetřelce a stáhl ho k zemi. Oba se zamotali do přikrývky, která spadla z postele a připletla se Houstonovi pod nohy. Nastal divoký zápas, Houston klel a snažil se nahmatat nůž, aby se ho co nejdříve zmocnil. Nepřítel ho udeřil kolenem do rozkroku. Zasténal bolestí a sevřel vrahovo hrdlo.

"Pete, přestaňte!" zasípal hlas.

Houston však z pudu sebezáchovy svíral svého nepřítele urputně jako buldok.

"Pete! Ne!" chroptěl groteskně hlas. "To bolí!"

Houston strnul, zajíkl se a okamžitě povolil stisk. "Simone!" vydechl nevěřicně.

"Můj krk..." zahýbala Simone opatrně hlavou ze strany na stranu.

"Oh, kristepane," koktal Houston vstávaje. Pomohl Simone na nohy a rozsvítil noční lampu. Stála tu v tričku a džínkách, levou tvář lehce otekla, ztěžka polykala, masírovala si hrdlo a bolestí se jí udělaly mžítka před očima.

"Můj bože, málem jsem vás uškrtl!" vysoukal ze sebe rozpačitý Houston.

Simone padla na postel, stále si mnula hrdlo a bolestně sykala.

Houston pocítil chlad a konečně si uvědomil, že tu stojí před Simone dočista nahý. Shýbl se na zem pro pokrývku, omotal si ji kolem pasu a jeden konec přehodil přes rameno.

Simone se rozesmála.

"Co je?" podivil se.

"Vypadáte tak legračně," řekla. "Směšně."

"Taky jste mě k smrti vyděsila."

"Otec schoval klíč od dveří vašeho pokoje vedoucích na chodbu, takže jsem se sem nemohla dostat jinak než vloupáním."

"Přece jste mohla zaklepat, prokristapána, ne?"

"Aby mě někdo viděl? Anebo aby mě chytil otec? Naštěstí jsem našla klíč od vedlejších dveří - jenže se v zámku nějak zasekl."

"Tak jste měla zaklepat na tamhle ty dveře."

"No, v tom je ten vtíp - chtěla jsem vás překvapit. Nesměju se jen vám, ale nám oběma, protože mi tahle situace připadá děsně komická. Ta prostěradla," zachichotala se a ukázala na Houstonovo roucho. "Vypadáte v nich tak bezmocně a úplně jste ztratil důstojnost," chechtala se.

Houston se po sobě podíval - dokáže si představit, jakým šaškovským dojmem momentálně asi působí. Chtělo se mu smát a nebránil se. Sedl si na postel vedle Simone.

"Ježíši, my jsme ale dvojice," zabručel. "A proč jste mě vlastně musela vzbudit? Co se stalo tak nanejvýš důležitého?"

Simone zvažněla, výraz její tváře nabyl jakési dětské vystrašenosti.

Houston náhle pochopil. "Ne," zarazil ji.

"Pete, já -"

"Neříkejte nic," opakoval.

"Promiňte," šeptla zahanbeně.

"Není třeba se omlouvat."

"Myslela jsem... zapomeňte nato."

"Co jste myslela? Řekněte mi to."

"...Že kdybych s vámi šla do postele, snad byste pochopil, jak moc chci s vámi být. Víte, co řekl otec. Neznamená to však, že s ním souhlasím. Musela jsem vám jeho názor přeložit."

"Nepřela jste se s ním."

"Před vámi ne. Urazila bych ho."

"Takže se nevzdáte?"

Zakroutila rozhodně hlavou.

"Zůstanete po mém boku?" zeptal se a posadil se vzpřímeně. "Pojedete se mnou do Roncevaux?"

"Kamkoliv si budete přát. Nemůžu vás v tom nechat samotného. Já vás potřebuju. K čertu, jsem do vás asi

zamilovaná."
"Neměla byste to říkat."
Užasle se na něj podívala.
"Ne, neříkejte to."
Zavřel oči, cítil, jak se chvěje.

27

Vyjeli za úsvitu. Simone zastrčila otci pod dveře vzkaz, aby neměl zbytečné obavy, že mu po návratu vše vysvětlí, ale že se nemůže po zbytek života skrývat. Nemají s Houstonem jinou možnost.
Cestou - jeli jinudy než minule - zůstávali oba nezvykle zamlklí, až po dlouhé době promluvila nejprve Simone.
"Něco se stalo špatně," řekla. "Ale co?"
Houston pokýval hlavou ze strany na stranu, ale vyhnul se jejím pohledu.
"Není to od tebe fér. Proč nechceš být upřímný?"
"Netýká se tě to," řekl Houston, svíraje soustředěně volant.
"Všechno, co se týká tebe, se týká i mne. Nezasloužím si, abys mě vylučoval ze svých záležitostí."
Houston se kousl do rtu. "Budu v pořádku. Jen si musím všechno nechat projít hlavou."
"Minulou noc?" zeptala se Simone.
Přikývl.
"Kvůli tomu, co jsem měla v úmyslu?" naléhala.
Opět přikývl. "Moje žena... Podívej, teď se o tom nebavme. Nechci ti ubližovat."
"Neubližuješ mi. Nelhála jsem ti, když jsem říkala, že tě miluju. Myslela jsem to vážně." Houston ji chtěl gestem ruky zarazit. "Nechej mě domluvit. Vím, že jsem se snažila věci uspěchat, přestože jsem si byla vědoma komplikací. Přesto jsem riskovala - musela jsem. Neustále jsem myslela jen na to, co k tobě cítím. Chtěla jsem, abys to věděl."
"Já tě z ničeho neobviňuju."
"Řekni mi, Pete, miloval jsi svou ženu?"
"Copak jsi to nepoznala?"
"Taková odpověď mi nestačí. Řekni, miloval jsi ji skutečně, anebo vaše manželství bylo už jen stereotypem?"
"Miloval jsem ji," odpověděl Houston s napětím v hlase.
"Myslíš, že očekává, že pro ni budeš zbytek života truchlit? Že si k ní po celý zbytek života zachováš náklonnost a budeš se vyhýbat jiným ženám?"
"Ne. To by ji nejspíš rozzlobilo."
"Pak jí tedy zůstaň nakloněn ve vzpomínce. Chovej k ní úctu a hýčkej vzpomínky na všechno pěkné, co jste spolu prožili. Nechci, abys na ni zapomenul. Budu vzpomínat s tebou."
Houston si povzdychl a do očí mu vstoupily slzy.
"Pete, vždyť můžeme každou chvíli zemřít - dnes večer, zítra... Když už nic víc, alespoň budeme spolu a měli bychom prožít každou chvíli."
"Copak mě nechápeš, Simone? Přitahuješ mě, ale já se bráním. Chci jen truchlit pro Jan."
Upřela na něj pohled.
"Nepřeju si nic jiného, než najít jejího vraha. Nemám žádné právo k tobě něco cítit."
Místo odpovědi se jen dotkla jeho ruky.

28

Doposud ještě nikdy nebyli v pracovně Bellayho, a tak po vstupu na pracoviště oddělení namířili rovnou k prvnímu pracovnímu stolu, aby se zeptali, kde Bellayho najdou.
Simone policistova odpověď rozrušila a nervózně se podívala po Houstonovi. "On tady vůbec nemá kancelář," řekla.
"Dokonce tu ani nepracuje."
"To není pravda. Říkal, že sem byl určen, protože umí anglicky a může se se mnou dorozumět."
"Je z Paříže."
"Ano, to mi taky říkal. Před pár lety spolupracoval s Angličany, a tak byl nucen se naučit jazyk."
"Jenže to nebylo před pár lety," opravila Simone Houstona. "Tenhle policista říká, že sem Bellay přicestoval z Paříže v den té exploze. Pamatuješ si? Odvezli nás na úrazové oddělení. Čekali jsme. Pak nás odvezli sem a zase jsme museli čekat, než se Bellay objevil. Vždycky tu bylo několikahodinové čekání."
Houston si mnul spánky.
"Dost času na to, aby se sem z Paříže dopravil, Pete. Byl sem poslán, chápeš? Poslali ho sem kvůli nám... kvůli tomu výbuchu. Už tenkrát věděl více, než nám řekl. Zkoušel nás."
Policisté v místnosti na ně beze slova hleděli.

Houston kradmo mrkl jejich směrem a Simone si zakryla ústa, jako by se lekla, že toho řekla příliš.

"Tak jste se vrátili," ozval se ode dveří sonorní mužský hlas.

Oba se prudce otočili.

Bellay stál ve dveřích, zlehka se opíraje jednou rukou o zárubeň. Byl dobře oblečen, stejně jako posledně, ale tentokrát v hnědém obleku, a s lehkým ironickým úsměvem, otazníkem v očích a pozvednutým obočím si měřil své hosty.

"Včera jsem vám chtěl volat," řekl Houston. "Patrně víte, že jsme tenkrát nezůstali ve městě přes noc."

"Dovedete si představit mé překvapení," řekl Bellay a s hlavou nakloněnou na stranu přistoupil blíže. "Zpočátku jsem měl obavy a zašel jsem se podívat do márnice. Když jsem vás tam nenašel, uklidnil jsem se. Pravděpodobně jste si dávali pozor. Mimochodem, kdybyste přišli o život, nemohl bych vám být už nijak nápomocný," dodal pobaveně.

"Mám na vás dotazy."

"My také. Lhal jste nám," prohlásil Houston bez okolků.

"Ano? Podle čeho tak usuzujete?"

"Tvrdil jste, že zde pracujete, a není to pravda. Přijel jste rovnou z Paříže."

"Fantastické. A jak to víte?"

"Zeptali jsme se tamtoho policisty."

Bellay zvažněl a pohled mu potemněl. Zamračil se na policistu, který právě bojoval s třemi listy průklepů a psacím strojem. Bellay mu něco příkře řekl hrdelní francouzštinou. Muž zvedl zrak, zrudl, pak zat'ál pěst a naznačil obscénní gesto a pokračoval v zápasu s kopíráky.

Bellay zalapal po dechu. Pak se rozesmál a obrátil se zpátky k Houstonovi. "Žádný respekt."

"Ani služební tajemství."

"Máte pravdu, příteli. Vy jste dočista jiný. Vy dokážete držet jazyk za zuby, jen co je pravda, že? Na něco jsem se vás ptal, ale vy jste mi navykládal spoustu malých lží."

"O nic více než vy mně. Přestaňte už, sakra! Můžu vědět, co se vlastně děje?"

Bellay na zlomek okamžiku jakoby ztratil soustředěnost a sebekontrolu, hned se však napřímil a v očích mu opět pobaveně zajiskřilo. "Uzavřeme dohodu," navrhl. "Já vám prozradím, co vím já, a vy mně řeknete zase ta svá tajemství - pokud jste ochotný spolupracovat."

"Verlaine."

"To sedí. Promluvíme si," pokynul Bellay k otevřeným dveřím.

Vyšli na zasedlou chodbu, která už nutně potřebovala vymalovat, Simone je následovala. Míjeli dva policisty mířící do kanceláře, nějaký jiný detektiv vešel zrovna na pánskou toaletu.

Bellay je vedl chodbou k proskleným dveřím, zaklepal, a když uslyšel zevnitř hlas, otevřel a všichni tři vešli. Pak promluvil na muže s unavenými očima a povadlými tvářemi asi tři věty, ten se podíval po Houstonovi, zahleděl se na Simone a nakonec se ne příliš ochotně vzdálil.

"Nakomandujou mě sem," stěžoval si Bellay, "ani je ovšem nenapadne zajistit mi kanceláře. Nevadí. Tohle místo úplně postačí," pokynul elegantně Houstonovi a Simone.

V místnosti byl cítit kartón, spisy, formuláře. Nejspíše skladiště, pomyslel si Houston. Uprostřed místnosti stál stůl. Bellay zavřel dveře.

"Posadte se, prosím. Bude to chvíli trvat."

Simone poslechla, ale Houston se nehýbal. "Verlaine," opakoval. "Řekněte nám, co víte."

"Nikoliv, takhle by to nešlo, příteli. Máte-li zájem na výměně informací, začněte nejprve vy."

"Dobrá, pak tedy odcházím," sáhl Houston po klice.

Bellay se ho nesnažil zadržet.

Houston sklopil zrak, na okamžik zaváhal, ale nakonec si povzdechl a šel se posadit ke stolu. "Dobrá, nic za to nedám."

"Samozřejmě. Ale očividně jste zvědavější než já," poznamenal Bellay, pozoruje ho. Pak se nejspíše rozhodl, také si povzdechl a připustil: "Mám-li být upřímný, dal bych krk za to, abych se už něco dozvěděl. Tak už spusťte, prosím vás. Řekněte mi všechno, co se vám přihodilo. Nic nevynechávejte, nevíte, kdy se který detail může stát podstatným faktem."

Houston si zapálil cigaretu a dal se do vyprávění. Neopominul nejmenší podrobnost, vypověděl inspektorovi vše.

"Verlaine," uzavřel, "- vše směřuje k Verlainovi."

"A k St. Laurentovi. Ačkoliv popravdě řečeno, to jméno mi nic neříká," dodal Bellay a obrátil se na Simone. "Můžete ještě něco dodat?"

"Ne. Pete vám řekl všechno."

Bellay soustředil tedy pozornost opět na Houstona. "Váš otec může vlastně být docela klidně naživu a může být ve všem zapletený. Nebo už zemřel, ale stejně byl do celé záležitosti zapletený."

"Do jaké záležitosti? Teď je řada na vás, inspektore. Dodržte slib."

"Nejsem si jist, zda to dokážu. Ačkoliv - mohu vám říct, co vím. Ještě všemu nerozumím, takže jak vy byste mohl chápat, oč běží?"

"Prokristapána -"

"Pozorně poslouvejte. Už dlouho se tím případem zabývám a možná jsem ztratil schopnost objektivně posuzovat. Možná mi pomůžete do té složité mozaiky zasadit další detaily."

Houston vyčkával.

Bellay chvíli poklepával prsty do desky stolu, ale nakonec přece spustil.

"Nejsem policista," řekl jim. "Jsem pracovníkem výzvědné služby. Něco takového, čemu vy říkáte špión, já bych ovšem nevolil tak dramatický výraz."

Simone se soustředěně natáhla dopředu, Houston však v tu chvíli její přítomnost sotva vnímal.

"Nebudu uvádět agenturu, pro kterou pracuji, dávají přednost anonymitě, a mimochodem název by vám stejně nic neřekl. Její poslání je v podstatě obranné – nevměšovat se do činnosti cizích vlád a nesledit po jejich státních tajemstvích. Ale dbáme, aby tomu bylo stejně i z druhé strany - aby se cizí vlády nevměšovaly do činnosti našich státních orgánů. Jsme jacísi ochránci. Pátráme po cizích agentech a likvidujeme je."

"To má být synonymum pro ‚vraždíme je‘?" zeptal se Houston.

"Oh, stále zapomínám, že jste spisovatel."

"Jak to víte?"

Beilay se usmál. "Jsme velmi pracovití a vaše velvyslanectví je také pilné. Zatímco jste odpočívali na úrazovém oddělení, zkompletovali jsme vaše spisy. A také Simoniny spisy, pochopitelně. Doufám, že vás to neuráží. Existují zde přísná pravidla a jsou to důvěrné informace."

"Já jsem neprovedla nic hanebného," ohradila se Simone hrdě.

"Ano, já vím. Četl jsem vaše spisy."

Trochu zrozpačitěla a rozrušeně se zavrtěla na židli.

"Ani pan Houston neprovedl nic ostudného. Jsem přesvědčen, že do případu Verlaine jste spadl zcela nevědomě a nevinně. Ale v současné době jste se do všeho zapletl natolik, že je třeba přemýšlet horečně o tom, jak vás ze všeho dostat."

"Naznačujete tím, že Verlaine je jen krycí jméno pro cizí agenty?"

Beilay si Houstona pozorně prohlížel. "Amerika není jediná země s rakovinným nádorem na duši. Drogy, zločinnost, morální úpadek. Dábel má neomezenou moc. Francie, Itálie, Anglie, Německo... nemusím snad vypočítávat další země, nedobrali bychom se konce. Pomalu umíráme - naše národy, každý z nás."

Dává mi snad kázání? uvažoval Houston. Já se od něho chci dovědět co nejvíc, a on mi tady přednáší o morálce. "To se vás netýká," řekl.

"Nejste policista," podotkl Beilay.

"Správně."

"Pak -"

"Verlaine Enterprises je krycí jméno pro obchody s drogami, prostituci, gamblerství, najímání vrahů, vydírání, padělatelské aktivity všeho druhu. Tahle firma vlastní budovy, jako je ta, v níž jste málem přišli o život. Skupuje krachující podniky, aby kryla svoje nelegální zisky, aby vyprala špinavé peníze a uklidnila finanční úřady. Al Capone dal lekcí jak Francii, tak Americe. Nešel do chládku pro vraždu, nýbrž pro daňové úniky. Možná vás pobaví, když vás ujistím, že ten barák nepochybně vyhodil do vzduchu Verlaine sám a teď se na pojišťovně dožaduje pojistky."

"Ježíšikriste."

"Svým způsobem mi ta jejich nestydatost imponuje. A souhlasím s vámi, do takových zločinů mi nic není. Ale mám s Verlainem co do činění v jiných oblastech. Asi před rokem zachytili policisté všelijaké pouliční drby. Nic podstatného a netýkalo se to Roncevaux, ale Paříže a Marseilles. Do země začaly nelegálně proudit ohromné zásilky drog. Myslím skutečně velké množství - možná desetkrát tak velké, než bývá obvyklé. Pak dvacetkrát, třicetkrát tak velké. Pokud bylo na těch pouličních šplechtech něco pravdy, takové obchody něco stojí - organizovaná korupce úředníků státní správy a tak dále. Právě proto jsme brali ty řeči s rezervou - přece není možné někoho takhle podplácet. A navíc celý ten cirkus mi nedával smysl. Tak obrovské množství narkotik by muselo podstatně snížit jejich tržní cenu. A proč by překupníci měli přijít o své zisky? Takže znovu: k čemu tak ohromné množství?"

Houstona už popadala zlost. "Jestli jste nás sem zavedl... jestli neexistuje odpověď..."

"Existuje odpověď. Další řeči, tentokrát nikoliv z ulice, ale od spolehlivých tajných zpravodajů. Není žádným tajemstvím, že snahy o zmírnění mezinárodního napětí se setkaly s neúspěchem. Koneckonců váš prezident se vyjádřil zcela otevřeně. Vaše státní orgány se chovají vůči Sovětům, jako kdyby studená válka doposud neskončila. Invaze do Afghánistánu byla důkazem sovětských plánů s Polskem, Kubou, Jižní Amerikou, Středním východem, Afriku nevyjímaje. Záměr dostává svou podobu, ale může se naplnit různými strategiemi. Působením zevnějšku nebo zevnitř."

"To, co jste řekl předtím -"

"Nyní již vidíte, nakolik se mě celá záležitost dotýká. Nemůžeme dokázat, ale můžeme mít podezření, že Sověti nakonec ztratí trpělivost, že se jim bude zdát rozklad našich národů pomalý. Verlaine Enterprises je kulisou pro gangstery, předpokládáme však, že ti jsou kulisou pro někoho jiného. Předpokládáme, že Sověti jsou jejich skrytým partnerem, že je kontrolují, ale drží je v určitých mantinelech. Špinavé peníze se zlegalizují nákupy firem. Neuvěřitelné korupce. Využívají nedostatků ve vašem legislativním systému. Kultivují své nastrčené škůdce a pilně se přičinují o to, aby se jejich síť rozrůstala. Nakonec jimi budou naše společnosti tak prorostlé, že se nebudeme schopni bránit a Sověti nás zcela pohodlně ovládnou."

"Takže vy jste přesvědčen, že jsou to Sověti, kdo kontroluje mezinárodní zločin a manipuluje jím?"

"Je to stejné jak v Itálii, Anglii, tak Americe. Jejich agenti se většinou stávají zločinci, ačkoli se to nezdá pravděpodobné. Ale informace jsou stále průkaznější, pane Houstone, a je jich stále více. Samozřejmě že nemohu dokázat spojitost mezi firmou Verlaine Enterprises a sovětskou hrozbou. Ale tyhle masivní dodávky drog a pokles

jejich ceny by nedávaly smysl, kdyby neměly za cíl zlomit morálku a sebevědomí země, nastolit chaos a nestabilitu." Houstonem však stále cloumala zlost. "Mě nezajímá nic jiného, než aby se mi podařilo najít vraha své ženy. Chci si zachránit také svůj vlastní život a Simonin život - zastavit vraha jednou provždy. Netoužím po ničem jiném, než abych mohl zase žít obyčejný život. Jestli víte něco, co by nám pomohlo, řekněte mi to. To, co jste mi tu vyprávěl, přece s námi ani v nejmenším nesouvisí!"

"Snažil jste se najít otcův hrob. To vás zavedlo na stopu St. Laurentovi, pak k Verlainovi, nakonec jsme se dostali zpátky k roku čtyřiačtyřicátému a chybějící čtyři vojáky. St. Laurent záhadně zmizí. Tenkrát se událo něco, co svými důsledky zasahuje do dnešní doby. Podaří-li se nám odhalit toto tajemství, odhalíme i ostatní."

"A v centru těchto tajemství stále zůstává můj otec?" dodal Houston. Cítil, jak ho sevřela úzkost. "Drahý bože, co to bylo za člověka? Do čeho se zapletl?"

"Nemluv v minulém čase, Pete," připomenula mu Simone.

"Cože?"

"Ještě nic neskončilo, otec třeba žije."

Houstonovi se zatmělo před očima a Bellay zachmuřeně pokýval hlavou.

"Ale řekněte mi - co mám udělat?" obrátil se Houston na inspektora.

"Nedá se nic -"

"S vaší pomoci, či bez ní, tak jak tak jsem odhodlán otce najít. Poučte mě. Chci se dozvědět o Verlainovi co nejvíce."

30

Seznam podnikatelských aktivit společnosti Verlaine Enterprises zaplnil tři stránky. Podnikání nejpodivnějšího druhu a různého rozsahu: vedení prádelny, dovoz, distribuce, provoz kin, restaurací, správa administrativních budov, obchodování s počítačovou technikou. Finanční společnosti, konglomeráty. Houstonovi se při čtení dělalo zle. Vzhledl od dokumentů k Bellayovi.

"To jsou pouhé papíry," vysvětloval inspektor. "Podle nich by člověk soudil, že Verlain je nevinné lilium. Všechno budí dojem naprosté legálnosti, veškerá činnost je vedená právníky. Firma platí daně, posílá finanční dary charitě, obchoduje se svými akciemi na burze, platí svým investorům dividendy. Naprosto korektní a tak precizně zdokumentované podnikání, že potřebujeme vlastní právníky, aby tyhle papíry rozluštili. A co se za labyrintem faktů a čísel skrývá? Naprostá neprůhlednost. Začneme-li vyšetřovat většinové investory, odhalíme další firmy, které jsou majetkem zase jiných firem a lidé vedeni jako ředitelé těchto firem prostě neexistují. Jejich jména jsou pouhé výmysly. Nakonec stejně nemáme tušení, kdo přisunuje peníze. To je jedna stránka věci. Na druhé straně je zcela evidentní, že firma Verlaine nedosahuje takových výnosů, kterými by mohla ospravedlnit skutečně dosahované zisky."

"Existuje tedy podezření, že zisky patrně plynou z nelegálních činností syndikátu," dodal Houston.

"Anebo od Sovětů, pokud by se moje teorie prokázala správnou."

Houston znovu zběžně pročítal seznam podnikatelských činností, když tu ho upoutalo jedno známé jméno. Natolik známé, že zůstal jako zkoprnělý.

"Co je, Pete?" vylekala se Simone.

Vzrušeně se k ní obrátil. Upřeně se na ni zahleděl, studoval na okamžik každý rys její tváře, každou křivku, až se zastavil u jejího zpytavého pohledu.

Nemůže jí to říct. Co když je jeho podezření zbytečné? Nemůže ji zranit. Nejdříve se musí ujistit.

"Nic, zase ta moje žebra," prohodil pokud možno co nejpřirozeněji. "Bolí. Asi jsem se trochu přetáhl."

"Není divu," řekl Bellay a podíval se na hodinky. "Je šest pryč. Všichni si potřebujeme odpočinout. Smím vás pozvat na oběd?"

"Nechci vás urazit, ale já se potřebuju místo jídla spíše vyspat. Odložme to na jindy," odmítl slušně Houston.

"Jistě. Kromě toho, stejně mám ještě vyřídit nějaké osobní záležitosti. Je tu ovšem ještě jeden problém."

Houston se zamračil.

"Jste stále v nebezpečí. Zatímco vy se tady dovídáte podrobnosti, někdo je vám na stopě. Je potřeba najít bezpečné místo, kam vás uložit na noc. Souhlasím s vámi, že hotel není právě nejvhodnější."

"Ale kam jinam?"

31

Lovecké sídlo. Takový dojem místo budilo na první pohled - chata umístěná na samém vršku holého kopce, na svazích nerostl jediný keř, jen obvod vzdáleného úpatí lemoval lesní porost. Nízká, jakoby k zemi přislápnutá budova s dřevěnou střechou byla obehnaná plotem z ostnatého drátu, a to napovídalo, že jde patrně o něco více než o loveckou chatu. Vedle stál přístřešek na dřevo a garáž pro jeden vůz, do budovy se vcházelo omšelou verandou.

Než se sem dostali, museli Houston se Simone zaparkovat renaulta v podzemní garáži policejní stanice v Roncevaux, nasednout do policejního stejšnu a nechat se vozit ulicemi sem tam, aby setřáslí případné pronásledovatele. Když je

řidič odvezl za město, vystoupili a přesedli do vozu bez označení. Simone vrhla na Houstona úzkostný pohled, ale raději obavy potlačila a na nic se neptala, jen ho pevně držela za ruku. Vnímala její napětí a nešlo mu z mysli, co viděl na seznamu podnikatelských činností Verlain Enterprises.

Upřel pohled do noci a pozoroval, jak se kolem vozu míhají siluety stromů lemujících stoupající horskou cestu. Když řidič stiskl knoflík na palubní desce, měl sto chutí zeptat se proč, ale to už odbočovali ze silnice a šplhali vzhůru po kamenité horské cestě, úzké natolik, že větve okolních keřů škrábaly po oknech vozu.

Pak minuli hustý shluk stromů a vyjížděli na kopec, na jehož vršku se v bledém měsíčním světle rýsovala lovecká chata. Houston se zachvěl.

Řidič znovu stiskl nějaký knoflík, tentokrát to bylo dálkové ovládání velkých železných vrat v plotě před nimi, a jen co vjeli do objektu, vrata se za nimi zase rychle zavřela.

Dojeli k budově, řidič nechal běžet motor a nezdálo se, že by se chystal vystoupit.

Houston se k němu zezadu natáhl a zeptal se: "Na koho čekáme?"

Muž se otočil a vrhl na něj tázvavý pohled. Nepromluvil -Houstonovi došlo, že nerozumí anglicky. Simone jeho otázku přeložila.

"Prý nás čekají. On se má hned vrátit zpátky, má ještě nějaké povinnosti. Myslel, že víme, jak to zde chodí."

"On nás tady vykopí a odjede?" zeptal se podezřívavě Houston. "Vždyť se tu nikde nesvítí a nemáme ponětí, kde vůbec jsme."

Řidič řekl něco Simone.

"Chce, abychom vystoupili. Už tak má zpoždění."

"Ani mě nenapadne."

"Říká, že nám nehrozí žádné nebezpečí."

Vedle vozu se znenadání objevil jakýsi stín. Houston sebou instinktivně cuknul dozadu a kryl Simone. Srdce se mu rozbušilo a horečně se pokoušel zamknout dveře na své straně.

Příliš pozdě. Otevřely se setinu vteřiny předtím, než zámek zaklapl a dovnitř se vsunula mužská hlava. Muž, podle prvního dojmu asi tak padesátník, s krátkou černou kozí bradou, měl na hlavě černý baret a byl oblečen celý v černém. Přes mohutné rameno mu visel popruh s pouzdrém, v němž Houston zahlédl velký revolver s černou rukojetí. Úkosem si zběžně Houstona i Simone prohlédl.

"Prosím, bude jistější, když zajdete co nejdříve dovnitř," pobídl je lámanou angličtinou.

"Vy pracujete pro Bellayho?" zeptal se Houston.

"Spolupracujeme spolu. Máme stejného zaměstnavatele."

"Tohle místo -"

"- vám bude bezpečným útlukem," doplnil muž. "Pospěšte si, prosím. Venku vám nemohu bezpečí zaručit."

Houston hledal pohledem podporu u Simone. Přikývla.

Jakmile vystoupil, muž okamžitě zavřel dveře a klepl na střechu vozu. Řidič hned odjel a vzápětí bylo slyšet, jak se železná brána za nimi otevřela, světla vozu se vzdálila a brána se s tichým zašuměním hned zavřela.

Pak již bylo slyšet pouze jejich vlastní kroky na trávě zvlhlé rosou, zapleskání netopýřích křídel, ale jinak se celé okolí nořilo do hlubokého nočního ticha. Houston kráčet vedle Simone a mlčky pozoroval svalnatá záda muže před sebou. Nesl jejich zavazadla.

"Nikdo se neobtěžuje cokoliv nám vysvětlit," postěžoval si nahlas. "Na jaké místo -"

"Útulek. Anebo bezpečné místo pro rozličná setkání a schůzky. Nebo místo pro odpočinek. Budova má široké využití. Občas ji používáme také k pracovním schůzkám nebo k výslechům. Jmenuju se Henri a jsem vám k službám."

"Jako osobní strážce?" prohodil ironicky Houston.

Vystoupili po prvních vzrjících schůdkách dřevěné verandy.

"To je příliš sugestivní pojem. Za starých časů bych se mohl považovat za dvořana. Mým hlavním úkolem je pečovat o vaše pohodlí a bezpečí."

Henri otevřel jedno křídlo nenatřených dřevěných dveří a před nimi se objevily další dveře, tentokrát masivní železné.

Henri vytřukal na konzole na zdi číselný kód, ozval se vrčivý zvuk a těžké dveře se pootevřely, ale jen natolik, aby mohli projít.

"Bezpečnostní důvody," řekl Henri a graciálně jim pokynul dovnitř.

Vešli do tmy. Houston zaslechl, že se Henri dotkl něčeho na zdi, dveře se zavřely a současně se rozsvítilo. "Funguje to automaticky," vysvětloval. "Světla zhasnou, jakmile se dveře otevrou."

Houston zamrkal. Nacházeli se v prostorné místnosti s roubeným stropem, stěnami obloženými tmavým dřevem, na podlaze leželo několik hustých koberečků v rustikálním stylu. Na zdi dokonce visela medvědí kůže a nad krbem jelení trofej.

Houston ovšem žasl při pohledu na docela jiné vybavení - na řadu monitorů, radiopřijímačů a jiných multimediálních zařízení umístěných podél celé pravé strany místnosti. Svítily a blikaly, na obrazovkách se pohybovaly jakési světelné body.

"Všechna tahle aparatura..." povytáhl Houston udiveně obočí.

"To jsou vlastně strážní hlídky. Jakmile se jednou za vámi zavřou tamhle ty dveře, celé místo je nedobytné. Jistě vám neuniklo, že zde nejsou žádná okna."

Houston se rozhlédl. Zdi vypadaly skutečně masivně, ale nikde ani jeden otvor.

Simone se tvářila zaraženě. "Zvenčí jsem ale nějaká okna zahlédla. Nesvítilo se v nich. Zdálo se, že tady nikdo není."

"Takovým dojmem má budova působit. Je to ale pouhá iluze," vysvětloval Henri se zjevným potěšením. "Okna mají zatažené rolety, ale jsou slepá - za nimi je zeď. Náhodnému pozorovateli napadne, že zdejší obyvatelé touží ve dne po

soukromí a v noci nejsou doma. Slídlilové nevystopují vůbec nic. Praktické, anonymní a naprosto bezpečné místo. Něco jako bunkr. Za obložením byste našli železné panely. Máme zde rozsáhlé zásoby potravin i vody."

"To jste vymyslel vy?" zeptal se Houston.

"Jste bystrý. Ano, je to můj koníček - a mám štěstí, protože to je také mé zaměstnání. Tohle zařízení mi umožňuje kontakt s centrálním oddělením a jeho satelitními vysílači. Co je však mnohem důležitější, monitoruje okolí, hlavně plot. Kdyby se kdokoli pokoušel ho přelézt, ozve se okamžitě poplašný signál. Také okolní lesy jsou pod kontrolou. Jistě vám neušlo, že řidič po odbočení z hlavní silnice stiskl knoflík na palubní desce vozu."

Houston přikývl.

"Signalizoval mi, že přijíždíte. Jinak by se spustil alarm a já bych se připravil k útoku."

Houston polknul. "Něčeho bych se napil."

"Pokud se nepletu, dal byste si nejradyji bourbon, Jack Daniel's, že? A dáma-"

"Suché martini."

"Oh? To jsem ve vašich spisech nevyčetl," podivil se Henri. "Poslužte si, tamhle je bar. Já si skleničku nemohu dovolit, ale potěší mě, když si dopřejí moji hosté."

Houston připravil drinky, pak ukázal na velké množství lahví v barové skřínce. "Ani jedna nebyla ještě načatá."

"Moji hosté jsou opatrní."

"Jak to?"

"Nenapili by se z láhve, která již byla předtím otevřená."

Houston škytl, zdálo se mu, že mu bourbon vypaluje útroby. "Není tak složité přidat do obsahu jed a láhev opět zapečetit," řekl.

"Pak mi musejí důvěřovat."

Tak jako my, pomyslel si Houston.

"Musím s tebou mluvit," ozvala se Simone.

Houston ten okamžik čekal, jakkoliv doufal, že se mu přece jen nějak vyhne. Celou dobu ho sledovala pohledem.

"Váš pokoj je tamhle," pokynul Henri dopředu. "Je tam také toaleta a sprcha. Za hodinu vám připravím večeři."

Simone zmizela v pokoji, ještě než dokončil větu. Houston se chopil zavazadel a následoval ji. Pokoj byl prostorný, upravený stejně jako předchozí místnost. Na prkenné podlaze z tvrdého dřeva stála pohodlná dvoupostel. Simone hned zavřela dveře. "Toaleta," řekla.

"Cože?"

"Slyšel jsi mě," opakovala a prudce otevřela vedlejší dveře a vešla do místnosti s bělostnou dlažbou. Zůstala stát uprostřed. Houston odložil kabely a zamračeně vešel za ní. "Co se děje?"

Simone neodpověděla. Pustila prudce teplou i studenou vodu, pak ještě otočila kouhoutky u sprchy. Až voda dostatečně hučela a bublala, obrátila se k Houstonovi. "Zase přede mnou něco skrýváš."

"Myslíš, že tady jsou mikrofony?"

"O tom nepochybuj. Museli bychom být naivkové, kdybychom věřili, že nás neodposlouchávají. Chci slyšet pravdu! Přestaň s těmi tajnostmi!"

Voda prudce hučela do odpadní jímky.

"Řekni mi to!" nařídila Houstonovi úsečně.

Neochotně spustil: "Bellay přinesl ty dokumenty o podnikání Verlaine Enterprises. Pročítali jsme je."

Přikývla.

"Měl jsem v ruce seznam majetku firmy, to znamená všech ostatních firem, které vlastní. Nechci ti ublížit, Simone, a proto jsem chtěl tu věc před tebou utajit. Musel jsem nejprve promyslet všechny možnosti. Téměř na konci toho seznamu jsem si všiml jména otcova hotelu. Patří Verlain Enterprises."

Zatvářila se, jako kdyby jí někdo uštědřil políček. "Můj otec pracuje pro Verlainea?"

"Vedle názvu hotelu byla přesná adresa - a jméno tvého otce."

"Ale to musí být šeredný omyl!"

"Proto jsem ti to také neřikal. Chtěl jsem nejdříve zjistit pravdu."

"Bellay to jistě ví."

"Samozřejmě."

"Takže nás opravdu jen zkouší."

"Proto nás taky dal zavést sem. Ne že by nás chránil. Sleduje nás."

"Ale pokud je tomu skutečně tak..." Simone těkala pohledem po místnosti. "Jestliže to je pravda, pak to znamená, že otec -"

"- se mě pokusil zastavit v mém pátrání. Proto zavraždili Jan, proto se ten cizinec dostal do našeho pokoje - a tvého pokoje. Chtěl se s tvým otcem vypořádat."

"Ne. Vůbec se o něm přece nezmínil."

"Na tom nezáleží. Víš jen, že jméno tvého otce figuruje na tom seznamu a -"

Simone vystřelila z toalety.

"Hej!" volal za ní Houston.

Obrátila k němu hlavu. "Ne! Není to pravda a já ti to dokážu! Nesnesu, abys měl o otci takové mínění. Je to můj otec! Chceš mi snad tvrdit, že ho neznám a že nám lhal, když nám vyprávěl o Pierrovi St. Laurentovi? Máš dojem, že St. Laurent stále žije, že ho otec zná a že jsou dokonce možná i společníci, že... Musela bych být šílená, abych tvým domněnkám uvěřila, Pete. Že by se mě vlastní otec pokoušel zabít?..."

"Souhlasím s tebou, Simone, ale uklidni se. Jinak bude ten chlap-"

"Je mi jedno, co bude! Chci tě přesvědčit, že se mylíš! A dokážu to i Bellaymu! Všem!"

"Jenže jak?"

"Zavolám mu! Hned teď mu zavolám a řeknu mu, co jsme objevili! Nebude mi lhát, vím to!"

32

Simone se rozběhla ke dveřím a Houston vyrazil za ní. Nejspíše se bála, že ji chce v jejím úmyslu zabránit, přidala tedy a rozrazila dveře tak prudce, že klika bouchla o zed'.

Rozběhl se za ní, když vtom přes její rameno zahlédl Henriho, jak se k nim prudce obrátil na otočné židli, a rudý ve tváři, chvatně si sundával z uší sluchátka. "Jen jsem -" začal rozpačitě.

"Vím, co jste dělal!" vykřikla Simone. "Odposlouchával jste nás! Ale to je mi fuk, aspoň víte, co chci! Kde je telefon? Nechejte mě zavolat otci!"

"Jen v naléhavých případech."

"A co, k čertu, je tohle? Přece víte, o čem jsme se bavili! Pro mě je momentálně nejdůležitější věcí na světě zjistit pravdu!"

"Mějte chvíli strpení, požádám centrálu o svolení."

Simone si všimla telefonu připevněného na stěně, ale Henri se pohotově zvedl ze židle, aby ji zadržel.

Houston se postavil mezi ně. Simone zvedla sluchátko a vytáčela číslo.

"Nemáte svolení," upozornil ji Henri.

"Uklidněte se," poradil mu Houston. "Jestli to vyjde, budete pochválen, pokud ne, můžete to svést na nás."

Henri sáhl po pistolí, ale zarazil se a spustil paži, protože Simone začala hovořit. Mluvila rychle a Houston zachytil jen pár krátkých frází.

Henri ovšem rozuměl přesně. Přimhouřil oči, stál tu nehnutě se rty pevně sevřenými, až mu zbělely.

Houston se zatajeným dechem upíral zrak na Simone. Zvýšila hlas a promlouvala naléhavějším tónem.

Náhle její hlas jaksi znejistěl a bylo vidět, že je zmatena.

Houston obrátil pohled k Henrimu, ten tu stál ještě strnuleji a jen vážně přikyvoval.

"Co říká?" zeptal se ho Houston příškrčeným hlasem. V hrdle mu úplně vyschlo.

Henri jen zvedl ruku, aby Houston ztichl, a hleděl na Simone.

Sluchátko jí vyklouzlo z ruky a bezmocně se houpalo na šňůře. Cívěla na nějako na jakýsi odporně nevkusný předmět.

Pak si odhrnula vlasy na stranu a Houston si všiml jemného tmavého chmýří vzadu na krku. Zaplavila ho vlna lehkého vzrušení. Simone se rozechvěle obrátila, mrkajíc, aby z opuchlých víček setřásla slzy.

"Co se stalo?" vyděsil se Houston.

"Otec..."

Houston k ní přistoupil a vzal ji za ramena. "Co se stalo s otcem? Řekni mi."

"Je pryč," rozplakala se Simone.

Houston ji k sobě přivinul, cítil, jak mu slzami promáčí košili. "Určitě jen něco vyřizuje."

"Ne," zavzlykala. "Opustil domov... dnes ráno... vzal si kufřík a odešel."

"Ale kam? Já... to je hloupost. Co ti říkali?"

"Mluvila jsem s recepčním." Vzhledla k němu. "Nikdo neví, co se stalo, ale dneska ráno byl otec velice nervózní a mluvil sám k sobě. Vůbec nemohl pracovat. Požádal personál, aby ho zastoupil, že se za pár dnů vrátí, nejspolečně za týden. Ještě ze své kanceláře vyřídil několik telefonátů, pak se sbalil a šel."

Houston si poprvé uvědomil, že celou dobu tiše hučí monitory. Pak se Simone znovu rozplakala a on soucítit s její bolestí. Přitiskl ji k sobě a hladil po vlasech. "To ještě nemusí nic znamenat. Možná má nějaké pracovní problémy."

"Copak nevidíš, jak to zapadá do situace? Nechápeš, co ho přimělo k takovému rozhodnutí?"

Houston zavrtěl hlavou.

Odstoupila od něho. "Můj vzkaz. Řekla jsem mu, že odcházím s tebou, že ti chci dále pomáhat, že nemám na výběr.

Doufala jsem, že mě pochopí."

"Můj bože."

"Nechtěl, abych se s tebou dále stýkala, a my jsme se domnívali, že to je pouhá otcovská starostlivost."

"Ale nebyla. Věděl dobře, čemu jdeme vstříct. Věděl to od samotného začátku - od chvíle, kdy jsem před ním poprvé vyslovil jméno Pierra de St. Laurenta."

"Patrně si nemyslel, že by se pokoušeli zabít i mne. Ale šel prosit Verlaina, aby můj život ušetřili. Naši otcové. Nejen můj otec, ale oba - můj i tvůj - jsou do něčeho zapleteni."

"Říkáte, že někam telefonoval," ozval se Henri.

Překvapeně se k němu obrátili, jako kdyby nemluvil francouzsky ani anglicky, nýbrž jakýmsi mimozemským jazykem.

"Cože?" nechápal Houston v první okamžik.

"Ze někam telefonoval ze své kanceláře," opakoval Henri.

"To je pravda," přikývla Simone.

"Pak si sbalil zavazadlo a řekl, že odchází jen na několik dnů."

"No a co?" zeptal se Houston. "To nám není nic platné."

"Uvažujte. S největší pravděpodobností někam odcestoval."

"Já stále ne -"

"Musely to být meziměstské hovory a přes počítač můžete z účtu zjistit telefonní čísla."

Houston otevřel ústa. Vtom začaly kvílet monitory.

33

Houston sebou trhnul, jako kdyby mu někdo vrazil do zad nůž. Prudce se obrátil po kvílivém zvuku stoupající a hned zase klesající intenzity. "Co to je?" vyhrkl.

"Alarm," odpověděl Henri. Přimhouřil oči a vytáhl revolver.

Monitory neutichaly. Houston se chytil nicotné naděje: "Zařízení selhalo," řekl.

"Nesmysl. Sám jsem ho zkonstruoval," odbyl ho rázně Henri a přistoupil k obrazovkám.

Simone popadla Houstona za paži a zaryla se mu prsty až do kůže. Cukl bolestí.

"Někdo sem přichází lesem," ukázal Henri na jednu obrazovku. "Z jihu," pokynul k nejvzdálenější zdi místnosti.

Na široké modré obrazovce svítilo v kruhu uprostřed několik bodů, k nimž se zespoda blížila žlutá tečka.

Henri zapíchl prst doprostřed kruhu na rudý bod. "Tady jsme my, to je vrchol kopce. Čtete monitor jako mapu: nahoře je sever, vespod jih, napravo východ a nalevo západ."

Tečka se pohybovala z jihu. "Nějaké zvíře," napadlo Houstona.

"To není možné," prohlásil rozhodně Henri. "Všechny senzory jsou upraveny tak, aby reagovaly na velikost, váhu a tělesnou teplotu. Obzvláště tělesná teplota je důležitá, protože reagují jediné v případě, že prostor naruší člověk."

"V lese může být přece kdokoli a nemusí znamenat žádné nebezpečí - vandrák, turista," namítla Simone.

"Brzy se přesvědčíme. Objekt se dostal až k plotu."

"A když se ho dotkne?"

"Drát je pod proudem."

"Omráčí ho?"

"Zabije."

Simone vytřeštila zrak. Houston předpokládal správně, když sem jeli. "Vždyť může zabít nevinného člověka," řekla.

"Nemůžeme riskovat."

Za okamžik znovu zavly sirény, hlasitěji než předtím. Simone zděšeně uskočila.

"Zde máte odpověď," řekl Henri. "U plotu. Objekt se pohybuje dále."

Žlutá tečka se skutečně posouvala výše, dále ke středu kruhu.

"Tvrdíte přece, že drát je pod proudem"

"Vetřelec přišel připraven. Ví přesně, jak si má počínat."

Houston pozoroval, jak Henri sevřel rukojeť zbraně, až mu zbělely klouby na prstech. "Zastavte ho," řekl mu.

"Automatické pušky ho zastřelí ve chvíli, kdy dosáhne poloviční vzdálenosti mezi naším stanovištěm a oplocením."

Jsou namířeny tak, aby se jejich střelné dráhy křížily. Kopec samotný je kromě příjezdové cesty podminován. Vetřelec bude zneškodněn, nemějte obavy. Na svahu nemá nejmenší možnost úkrytu."

Když jsme v tak absolutním bezpečí, proč Henri tak nervózně oddychuje? uvažoval Houston. Vtom zavyla další siréna a dostalo se mu odpovědi. Jsou zde sice v bezpečí, ale zároveň v pasti, z níž patrně není úniku. Na západním sektoru monitoru se objevila další žlutá tečka pohybující se ke středu.

"Jsou dva!"

Houston se přichytil pultu, aby ovládal chvění. Nejen dva objekty, dokonce tři! Nyní i na severu!

Až východu!

"Ty přišerné sirény! Já to nevydržím!" zakrývala si Simone uši.

"Vypněte je."

Henri uposlechl a místností se rozhostilo hrozivě tísnivé ticho, mnohem horší než zvuky alarmu. Vzduch se nehýbal a na Houstona padla jakási otupělost. Čtyři tečky, nyní všechny ve stejné vzdálenosti od chaty, se zastavily, po obrazovce stále kroužila skupina světelných bodů. Tečky stály nehybně v perfektní symetrii.

"Co se děje?" zeptala se Simone.

"Kdyby tady byla okna, mohli bychom se přesvědčit."

"Jen buďte rádi, že tu žádná nejsou," vybuhl Henri. "Stali bychom se pohodlným cílem. Díky bohu za železné zdi."

"Nemáte nainstalovány snímávací kamery?"

"Ano, ale tahle obrazovka... něco narušuje obraz."

"Neslyším žádnou střelbu, jak jste říkal," namítl Houston.

"Tihle muži věděli naprosto přesně, kde se mohou zastavit. Ještě se nedostali do ostřelovaného pole."

"Také se tam nedostanou," poznamenal Houston.

"Proč myslíte?"

"Protože až doposud se jim daří vás přelstít. Jsou připraveni. Vědí, do čeho jdou."

"S tím nesouhlasím."

"Klidně na svých slovech trvejte, ale je to možné, protože se to již stalo."

"Podívejte!" vykřikla Simone, ukazujíc k monitoru.

Tečka na jihu se sotva zřetelně pohnula vpřed.

"A co miny?"

"Nejspíše se pohybuje po příjezdové cestě."

"Oh, to je skvělé. Dočista rozkošné!" zvolal výsměšně Houston.

"Každou vteřinu."

"A co když přerušili proud?"

"Nepřipadá v úvahu. Generátor je umístěný v podzemí rovnou pod námi."

"Co ten chlap, krucinál, dělá?"

Houston nemusel čekat dlouho, aby se to dozvěděl. Tečka na jihu se náhle zastavila, ticho v místnosti přerušila ohlušující detonace a železné dveře, kterými sem vešli, se rozletěly.

34

Kovové šrapnely dopadaly na koberec a místnost zahltl zápach střelného prachu, spáleného dřeva a rozpáleného kovu. Houston vdechl štiplavý kouř, rozkašlal se a uvědomil si, že klečí na podlaze. Na zlomek okamžiku se mu zazdalo, že se nachází v hořící budově v Roncevaux.

Jenže tohle není žádná bomba. "Zasáhli nás raketovou střelou!" volal odkudsi z místnosti Henri, Houston ho však přes hustý kouř vůbec neviděl. "Pušky je vůbec neohroží, protože vůbec nezamýšleli dostat se do jejich dostřelu. Zaujali takové stanoviště, odkud mohou zaměřit rakety a rozmetat budovu na cucky! Začnou -"

Ohlušil je další výbuch. Západní zeď, u níž Houston před nějakou chvílí připravoval pití, se rozbořila a dovnitř se zřítily ohromné kusy dřeva.

Simone začala křičet. Další detonace rozmetala značnou část zdi, kde měl Henri umístěnu svou důmyslnou techniku.

Houstona udeřil do hlavy kus omítky, srazil ho na podlahu a částečně zasypal. Škrábal se ze sutin, rozhlížeje se po Simone.

Ještě jeden výbuch - tentokrát jižní stěna.

"Nemůžeme tady zůstat!" křičel Henri.

"Přece nevyběhneme ven! Odprásknou nás při prvním kroku!"

"Únikovou cestou," řekl Henri tlumeně, Houston žasl, jak se ten člověk dokáže ovládat - anebo se dočista pomátl na rozum. "Pomozte mi!" nařídil mu Henri, vyhrabávající se z úlomků omítky.

Houston si otřel oči, podrážděné ostrým kouřem, a rozpačitě pozoroval překotné pohyby Henriho. Zahalen kouřem připomínal mu temného démona v satanské masce. Vtom se ozvalo tupé třesknutí v pokoji, který měl být Houstonovou ložnicí, současně však postřehl ještě jakýsi jiný zvuk - ostré hvízdnutí vzduchem - a ucítil nával horké vlny. Obrátil se. Zadní část místnosti pohltily divoké plameny, hučící jako blížící se hurikán.

"Tak mi pomozte!" zařval na něj znovu Henri.

Houston poslechl. Klopýtal přes trosky, do nohou ho škrábaly ostré třísky rozštípaných trámů a střepiny rozbitých monitorů. Další exploze ho mrštila zpátky a ohlušila natolik, že neslyšel ani hučení plamenů. Cítil spalující horko. Ohlédl se po Simone, její pozici poznal jen podle kašlání, přes hustý kouř ji vůbec neviděl. Při následujícím výbuchu mu ostrá střepina rozřízla rameno.

Musím odklidit suť. Ježíšikriste - zvednout a odhodit - a dostat se k padacím dveřím - musejí tady někde, k čertu, být.

Henri ho odstrčil a vrhl se k zemi. Náraz tlakové vlny vyrazil Houstonovi dech. Plíce mu odmítly poslušnost, bezmocně se dával.

Henri už ale nadzvedl poklop dveří a Houston civěl přes kouřovou mlhu do nejhlubší temnoty. Instinkt ho varoval. Ne, zmatkoval. Ucoul, ta odporná tma ho odrazovala.

Rudozlaté plameny se k němu přes kouřovou clonu zákeřně plížily, oděv ho nepříjemně pátil, z vlasů cítil odporně štiplavý pach dýmu.

"Rychle! Pospěšte si!" křikl na něj Henri.

Houston popadl Simone za ruku. "Je tam žebřík?" zavolal za Henrim.

"Schody! Je tady schodiště!" ozvalo se z děsivé tmy pod nimi.

Po další explozi už nemohli váhat. Houston uchopil Simone kolem pasu a sestoupil do tmy. Hned šlápl na první schůdek, pak na další. Plameny nyní šlehaly již v takové blízkosti, že jim trochu svítily na cestu. Houston viděl pod sebou udusanou hlíněnou zem a zdi z hrubého kamene. Do nosu ho udeřila nakyslá vlhkost a zaslechl rachot motoru. Ve stínu zahlédl bachraté tělo generátoru.

Henri se divoce prohnal kolem nich v již hořících šatech, vrhl se na zem a začal se válet, aby uhasil drobné plamínky.

Houston k němu přiskočil a rukou omotanou do vlastní košile dusil poslední doutnající kousky tkaniny. Konečně nebezpečí ohně pominulo, Henri zasténal a otřel si tvář zalitou potem.

"Jste v pořádku?" zeptal se Houston.

Henri neodpověděl, jen v bolesti pevně sevřel víčka. Zápach ohořelé kůže byl nesnesitelný. Zhluboka se nadechl:

"Nemáme času nazbyt," řekl a s námahou vstal. Když mu Houston chtěl pomoci, jen ho odstrčil. "Nemůžeme čekat, pospěšme si."

Houston pozvedl zrak - vchod do sklepení olizovaly vztekklé plameny a dotíraly na první dřevěné schůdky. "Zadusíme se tady."

"Ne. Pojdte za mnou," potáhl Henri Houstona za rukáv. Spěchal k tmavému konci sklepení a zatáhl za kliku kovových

dveří, které se s vrzáním otevřely. Všichni tři vyrazili kupředu.

"Tohle je úniková chodba. Vede pod celým kopcem a vyvede nás do lesa."

Dali se do běhu. Houston občas narazil do kamenů vyčnívajících ze zdí, vůbec netušil, kam se řítí, jen slepě běžel vpřed.

Simone do něj v jedné chvíli narazila a oba upadli na zablácenou zem a sklouzli po zádech. Houston měl promáčené boty a zvlhlé kalhoty se mu nepříjemně lepily na tělo. Ztěžka vstali. Za nimi se stále ozývaly tlumené exploze a Houston se v šoku každou chvíli otřásl po celém těle. Klusal však kupředu, vedle sebe vnímal Simone a Henriho, bláto mu čvachtalo v botách, od kamenných zdí se mu vracela ozvěna vlastního přerývaného dechu.

"Brzy skončí," řekl Henri úzkostně. "Příjezdovou cestou se dostanou k troskám, zkontrolují svoje dílo a zjistí, kudy jsme uprchli."

V Houstonovi znovu zahlodal neodbytný varovný instinkt. Něco tu nehraje, je to něco naprosto zjevného a jistého, ale uniká mu to, kroutil nervózně hlavou. Nedokázal se soustředit, ale byl přesvědčen, že mu uniká podstatný fakt.

"Zpomalme," nařídil Henri a natáhl k nim paži, aby je zastavil. "Počkejte minutku."

"Proč?" zeptal se Houston, ale oba se Simone uposlechli.

"Před námi jsou další dveře, už jsme téměř u nich." Houston vnímal, jak se Henri o krůček pohnul kupředu. Ještě osm kroků. "Tady. Našel jsem je."

"Vyvedte nás už konečně ven," sípala Simone.

"Ještě pár vteřin."

Houston zaslechl, jak Henri zatáhl za petlici. Železo se s nepříjemným zaskřipáním otřelo o železo, ještě jednou a Henri se s úlevou opřel o zeď. "Konečně! A jsme v bezpečí."

Houstonova mysl překotně pracovala - něco není v pořádku, něco hrozně zásadního... Zdálo se mu, že se snad zblázní, jestli na to okamžitě nepříjde. Slyšel, jak Henri otvírá dveře, a vzápětí k nim škvírou pronikl první blýskavý paprsek měsíčního světla se závanem sladce svěžího nočního vzduchu.

"Díky bohu," vydechla Simone.

Houstona se při pohledu do jasné noci zmocnilo vzrušení. Henri vystoupil ven, rozhrnul větve a ocitli se v plném měsíčním světle. Snad neexistuje nic nádhernějšího, pomyslel si v první chvíli vysvobození Houston a zhluboka se nadechl. Ještě pár schodů a budou v bezpečí. Nedaleko před nimi začínal lesní porost.

Houstona náhle osvítilo.

"Henri, počkejte. Jestliže se dokázali bezpečně přiblížit až k chatě, jestliže věděli, že jim mohou pomoci pouze raketové střely, pak vědí i o -"

Výstřel z lesa Houstona umlčel. Kulka se zavrtala do Henriho a na Houstona stříkla krev. Henri se vypnul a zalapal po dechu, pak se na něj celou vahou svalil.

"Pete!" vykřikla Simone hrůzou.

Houston v šoku ztratil řeč. Zděšený se vyhrabal zpod mrtvol a bezmyšlenkovitě sáhl po revolveru.

"Pete, mluv se mnou!"

"Je mrtev."

"Ne!"

Houston stáhl Simone bleskurychle k zemi. V téže chvíli jim hvízdla kolem hlavy kulka a plechové dveře za nimi zaduněly.

Houston zahlédl, že střela směřovala někde z místa mezi stromy. Zaslechl další výstřel - a ještě jeden. Postřehl, že se zablýsklo z hlavní z několika míst asi tak dvacet metrů od sebe - číhá tu patrně několik mužů.

S největší pravděpodobností počítají s tím, že se ukryje zpět do únikového tunelu a tam se vystaví na mušku střelcem přicházejícím tunelem z druhé strany. Spoléhají tedy na jeho ústup a teď střílejí spíše nazdařbůh.

Nemůžeme se vrátit a nemůžeme zůstat ani tady, vířilo mu zběsile hlavou. Zmocnila se ho nepřičetná zuřivost, panika se proměnila v jakýsi zoufalý stav šílenství.

Mezi stromy se znovu zablesklo, opětoval výstřel. Vstal a přískoky vyrazil kupředu. "Pete!" vykřikla Simone.

Neslyšel ji. Hnal se vpřed a střílel do místa, odkud se před okamžikem zablesklo. Ozval se výkřik. - Přikřičel se. - Někdě vystřelil zleva, ale on směřoval k místu, odkud slyšel výkřik. Probíhal cikcak, kryje se za stromy, strach v něm vybičoval všechny smysly. Zdálo se mu, že vidí jako za dne, slyšel každý šelest i přesto, že jeho sluch při předcházejících explozích v chatě tolik utrpěl. Uslyšel, jak kousek před ním někdo zachroptěl a něco se v keřích pohnulo. Vrávorající postava, svírající si zraněnou paži. Ve tváři výraz úžasu. Mladíček s hladkou tváří, v očích prosebný výraz.

Houston ho střelil rovnou do hlavy.

Byl to strašlivý zvuk, prasknutí kostí, podivně pleskavý zvuk, jako kdyby kulka narazila na vodní hladinu.

Houstonovi se udělalo nevolno a odvrátil se, ztratil rovnováhu, upadl a kousek se kutálel. Vystřelil druhý muž, střela se zaryla do kmene stromu a na suchém listí zašustěla opadávající kůra.

Houston se skutálel do jakési rokle a zastavil se. Ležel ve vodě a obešel ho mráz.

"Pete!" slyšel Simone. Její výkřiky vrahy zmatou - jen křič, prosil v duchu.

Dal se na postup podél proudu, zvuky jeho pohybů přehlušovalo zurčení vody prodírající se mezi kameny a spadané větve.

Jen křič.

Patnáct metrů... dvacet. Promrzlý se vysoukal opatrně na břeh a soustředěně se zadíval do tmy mezi keře a stromy.

Sevřel revolver. Kolik kulek mi ještě zbývá? Počítal zpátky a usoudil, že asi tři.

Znovu zaslechl Simone. "Pete!" A vzápětí se za nedalekým stromem pohnul stín muže, který ji patrně sledoval.

Houston zamířil. Zatajil dech, opřel se loktem o tvrdou zem a dlaní si podepřel ruku, v níž držel revolver. Stíkl spoušť.

Ne! Bubínek se otočil, ale rána nevyšla. Houston ztratil sílu, ruka mu klesla, tvář mu zalil ledový pot. Zhlédl, že se stín za stromem pohnul.

Opět stiskl spoušť, bubínek zásobníku se protočil a cvakl naprázdno. S námahou se zvedl ze země. Ke vši smůle mu uklouzla noha, svezl se po vlhkém listí a znovu padl na zem.

Postava vykročila ze stínu. Houston jako šilený znovu stiskl spoušť, jako kdyby očekával zázrak. Nestalo se nic, jen kov cvakl o kov.

Oh, můj bože! zakvílel v duchu.

Jeho nepřítel však byl raněn. Houston se k němu doplížil, udeřil ho hlavou do hrudi a oba klesli k zemi. Houston ho nejdříve ze všech sil bil pěstí, pak ho udeřil rukojetí revolveru. Znovu a znovu. Jako smyslů zbavený nedokázal svou zuřivost ovládnout.

Jeho tělo se však vyčerpalo dříve než duše. Paže mu ochabovala a zbraň mu vyklouzla z prstů. Klesl na bezvládné tělo, a když spatřil mužovu rozbitou tvář, zděsil se svého činu. Z prsou se mu vydralo zavytí, žaludek se mu zvedl hnusem a začal zvracet.

"Oh, bože," úpěl, "bože, odpusť mi."

35

"Jsi naživu!" vyběhla Simone z tunelu.

Doklopýtal k ní a objali se. "Strašně jsem se bála, že -" vzlykala. Houston se třásl po celém těle, ale s úlevou ji políbil.

"Jsi zraněný?" starala se.

"Na rameně." Rána mu stále trochu krvácela. "Musíme co nejrychleji odtud, než sem dorazí ti ostatní. Určitě slyšeli výstřely," řekl.

Úkosem pohlédl nad východ z tunelu, k požáru na vrcholu kopce.

"Brzy se tady objeví. Pospěšme si."

Ve smrtelné panice se rozběhli mezi keři do lesa. Dostávali se stále hlouběji, obklopovala je hustší a hustší tma.

Houstona celé tělo nesnesitelně bolelo.

"Musíme tu někde narazit na silnici," řekla Simone.

Ale kudy? Úplně ztratil orientační smysl a netušil, kde se právě nacházejí. Nedovedl odhadnout vzdálenost ani směr.

Nejspíše jsou někde daleko pod kopcem. Zpátky v žádném případě nemohou, uslyšeli by je. Ale silnice musí přece být někde před nimi.

Klusali kousek dál, když se Houstonovi zdálo, že slyší hučet vody. Řeka, napadlo mu. Ano, jen co se prodrali houštím, stanuli na jejím břehu, Houston málem přitom ztratil rovnováhu a spadl do vody. Nedůvěřivě pozoroval hladinu zalitou stříbrným měsíčním světlem.

"Oh, bože, teď jsme v pasti."

Řeka šuměla, bystrý proud zdobily sem tam bílé čepičky vodní pěny. V Houstonovi se všechno sevřelo strachem.

Přitiskl si dlaň na hrudník.

"Budeme muset běžet podél břehu," rozhodla Simone. "Jenže oni se rozdělí a tak jak tak nás dopadnou."

"Budeme muset řeku přeplavat," rozhodl neochotně Houston.

Vrhla na něj zděšený pohled.

"To je naše jediná šance."

"Proud je tu silný. Utopíme se," namítla.

"Když nás chytí, stejně nás zabijou, takže to vyjde nastejno."

Smutně přikývla.

"Budeme to muset risknout," řekl.

"A tvoje rameno?"

"S tím se nedá nic dělat. Ztratil jsem už hodně krve."

Simone znovu zavrtěla hlavou.

Odepnul si opasek a podal jí ho. "Tady, uvaž si ho pevně k ruce a já budu držet druhý konec. Nesmíme se pustit."

V obavách pozoroval řeku a nakonec ještě dodal: "Už o tom nebudeme mluvit."

Jen co se spustili z břehu, strhl je prudký proud, jen stěží se drželi nad vodou. Houston svíral napnutý opasek, Simone byla stále odnášena stranou. Přitáhl si ji trochu blíže. Vtom ho zalila ledová vlna a dostal se pod hladinu. Vynořil se, vykašlával vodu a cítil, jak je šíleně prochladlý. Snad ještě nikdy takový chlad nepocítil. Zdálo se mu, že řeka kvílí a sténá, hned mu však došlo, že to on sám vydává tak úzkostné zvuky, vyděšený divokým proudem. Do žeber mu narazil jakýsi předmět a nechybělo mnoho, aby se ocítl znovu pod vodou. Bylo už pozdě, když si uvědomil, že to je kus dřeva, který mohl využít jako výhodné plavidlo. Natáhl se po něm, ale zmizelo ve tmě. Simone zápasila s živlem těsně vedle něho. Skutečně, já snad umírám, napadlo Houstonovi. Náhle se znovu ocítl ve svém potápějícím se voze, bojoval, aby se vysoukal z okna, a nakonec se dal unášet proudem. Jan byla mrtvá, i on ztrácel sílu a naději. Vzdával se, když ucítil zatahání za opasek.

"Plavej," povzbuzovala ho Simone.

"Nemůžu. Jsem strašně zesláblý. Pokračuj beze mne."

"Ne! Vždyť jsme už téměř tam!"

"Kde?" Nechápal, myslel, že se přeslechl.

"U břehu! Kousek odtud je břeh!"

Houston se přihloupě zadíval na jakési temné tvary před sebou... Stíny, obrysy stromů, kopců a -

"Ježíši," vydechl. Naplnila ho nová síla a pud sebezáchovy ho popohnal vpřed. Zběsile kopal nohama směrem ke břehu, a když se konečně dotknul bahnitého dna, vydal vítězoslavný výkřik.

"Dokázali jsme to!"

Brouzdal se kalnou vodou na břeh, vzhlížeje ke hvězdám. Blahořečil měsíci.

"Jsme v bezpečí," obrátil se vzrušeně k Simone a třel si prokřehlou tvář. "Už nás nikdy nenajdou. I kdyby se pokusili plavat za námi, nenapadne je, že jsme se dostali tak daleko. A mezitím se nám podaří uprchnout."

Pokusil se vstát, síla ho však opustila.

"Odpočívej," řekla Simone.

"Jsme promrzlí a mokří. Jestli se nám nepodaří najít přístřeší a usušit se, umrzneme."

Mezi stromy zaslechl podivný zvuk. Přibližoval se někde za jejich zády. Musí to být nákladák, uvažoval Houston.

Malátně vstal, tak tak se držel na nohou. "Pospěšme si," řekl nakřáplým hlasem.

"Někde tady musejí být farmy. Vyhledáme telefon a zavoláme Bellaymu," navrhla Simone.

Houston strnul. "Nezavoláme. To přece nejde."

"Ale on nás ochrání."

"Myslíš? Vždyť to nemohl být nikdo jiný než on, kdo za námi poslal ty útočníky. Kdo jiný by je upozornil, kam jsme se ukryli?"

"Bellay nás poslal do pastí? Skutečně si to myslíš?"

"Někdo to musel udělat! A kdo jiný věděl o našem úkrytu?"

"Ale Bellay - nevidím důvod, proč by právě on -"

"Protože pro ně pracuje! Je jedním z nich! Rozumíš?"

Simone záupřela a upřela na Houstona zoufalý pohled. "Řekni, prosím tě, že to není pravda."

"Bohužel, jinou odpověď ti prozatím nemůžu dát. Prostě nás tam poslali, aby nás konečně zlikvidovali."

Viděl, jak se jí rozechvěly rty. "Pak už nemáme nikoho, kdo by nám mohl pomoci. Nemáme žádnou šanci na záchranu."

Stáli tu proti sobě, mokré šaty na nich komicky visely. Cítil její úzkost, její odevzdání se osudu. "Snad máme naději,"

řekl zvolna po chvilce mlčení. "Existuje ještě jeden člověk, kterému můžeme důvěřovat."

4.
část

36

"Něco se muselo stát, jinak by tu už musel dávno být," obával se Houston.

Kavárna se zaplňovala hosty přicházejícími k obědu. On se Simone nervózně seděl v rohu, odkud by se jim v případě nutnosti podařilo nejsnadněji uprchnout. Popíjeli víno a naslouchali šumění hovoru, po nějaké chvíli Houston rozhodl, že budou muset odejít.

"Ne, vydržme ještě chvíli," žádala ho Simone.

"Už tak příliš riskujeme," řekl. "Co když mu odposlouchávají telefon? Nebo že mluvil... s těmi lidmi, pokud je jeden z nich?"

"Mluvíš stejně jako včera já..."

"Co tím myslíš?"

"Říkáš, že jestli s nimi spolupracuje, jsme odepsaní. Nenajdeme-li kout, kde bychom se cítili bezpečně, pak nás Verlaine stejně dostane. Propadáme beznaději. Jen tu posedíme a počkejme ještě."

Houston se na ni zadíval. "Nevím, co bych si bez tebe počal."

"K čertu, já taky nevím, co byste si beze mě počali," ozval se mužský hlas za jejich zády. Houston se prudce otočil.

Za nimi stál Andrews - malý, svalnatý, nakrátko ostříhaný, na sobě měl košili s výložkami, jako kdyby ještě stále sloužil u armády.

"Kde jste se tu vzal?" zeptal se s úlevou Houston a znovu se pohodlně usadil.

"Zadními dveřmi. Proto jsem se opozdil. Chtěl jsem mít jistotu, že mě nikdo nesleduje. Taky jsem ještě kontroloval telefon - našťastí mě neodposlouchávají," vysvětloval Andrews ustaraně. S vážným výrazem pak položil na stůl složku a vzpřímeně se posadil. "Vypadáte příšerně. Včera v noci jste v telefonu nechtěl o ničem mluvit, ale řekněte mi už

konečně, co se vlastně přihodilo."

Houston mu vyložil vše až k poslední fázi dramatických událostí, kdy je nějaký zemědělec svezl kus cesty na rezavém nákladáku, protože našťastí uvěřil jejich historce o autonehodě. Odvezl je až do nejbližší vesnice, a jen co zmizel z dohledu, zaplatili nějakému ochmelkovi, aby je dopravil o vesnici dál.

"Tam jsme vyhledali doktora a koupili si nějaké oblečení. Spoustu času jsme pak strávili ve vlacích a autobusech."

"A to máte ještě tolik odvahy, abyste se se mnou setkali tady na veřejném místě?"

"Myslíme si, že se neodváží nás odprásknout jen tak, rovnou v restauraci. Je tu příliš hodně svědků."

"No, ale podle toho, co jsem od vás slyšel, nejsou tihle gauneři nijak útlocitní."

"Díky, skutečně jste nás povzbudil..."

"Takže Verlaine a Charón? A něco bílého?"

"Vím, ale nedává mi to smysl - něco jako oblézek vhozený do rybníka. Kruhy na vodě se rozplývají do ztracena."

"Přinesl jste ta čísla?" zeptal se Houston netrpělivě.

Andrews se na něj pozorně zadíval. "Ještě jste stále rozhodnutý?"

"Pevněji než kdykoliv předtím. Vždyť taky nemám jinou možnost - buď nás dopadnou na útěku, anebo odhalíme pravdu a budeme bojovat."

Andrews si povzdechl. "Ano, přinesl jsem ta čísla," sáhl po složce, ale jaksi ne příliš ochotně. "Neměl jsem vůbec snadnou práci. Musel jsem využít laskavých služeb těch, kteří mi byli odnedávna dlužníky, a naopak poskytnout jisté služby jiným. Nemám už ve vojenské rozvědce takové kontakty jako dřív. Nakonec se mi přece podařilo potřebné lidi přesvědčit, přestože se velmi zdráhali poskytnout jakékoliv informace bez svolení nadřízených ... Stále máte dojem, že francouzským institucím nemůžete důvěřovat?"

"A vy byste jim na mém místě věřil - místním policajtům nebo Bellayovým lidem?"

"Vzhledem k tomu, co se stalo, nejspíš ne."

"Ta čísla..." připomenul mu Houston.

Andrews mrkl úkosem po složce a ještě se pokoušel Houstona odradit: "Nebylo by pro vás jistější někam se ukrýt?"

Zpravodajská služba doporučuje - vlastně na tom trvají, že se po dobu jejich vyšetřování máte držet v ústraní."

Houston nicméně neslyšel a natáhl se po složce.

Andrews tedy sám rozlomil pečeti a vyndal list papíru. "Váš otec vyřídil dva telefonické hovory," obrátil se na Simone.

"Dálkové, jak jste správně tušila. Čísla jsou na služebním počítači, takže za hovory bude hotel platit," podával Simone papír. "Tady jsou. Čísla a země, kam volal. Nevím, na čí adresu, ale místa pro vás mohou být důležitá. Nejprve to byla Francie, pak Anglie a nakonec Amerika."

"Amerika?" vydechl Houston. Zamrazilo ho.

"Snad váš otec, kdo ví," pokrčil rameny Andrews. "Právě proto jsem váhal, jestli vám to vůbec mám říkat. Na tajemství z dětství bychom měli raději zapomínat."

"Mýlíte se," namítl Houston okamžitě. "Na čem jiném záleží více než na pravdě?"

"Protože jde o vás, souhlasím. Já vám však už nemohu být více nápomocný, protože jsem dostal od zpravodajské služby příkaz dát od případu ruce pryč. Od nynějška jedete na vlastní pěst... A ještě něco." Andrews zdráhavě vytáhl z obálky přední stranu jednoho pařížského deníku a podával ho Houstonovi. "Viděl jste to?"

Houston přikývl. "To se událo v oné lovecké chatě. Nezmiňují se o dvou mužích, které jsem byl nucen..." Houston polkl a pokračoval: "O nás obou se ovšem zmiňují a podle jejich slov jsme zodpovědní za smrt jednoho tajného agenta. Díky Bellaymu nás hledají. Samozřejmě - zůstali jsme naživu, tak je pohodlné obvinít z celé katastrofy právě nás. Kdybych dostal do rukou toho..." Houston strnul, jako kdyby mu teprve teď došlo něco nesmírně důležitého. "A ještě něco mi provedli," řekl.

"A co?"

"Přinutili mě zabíjet. Probudili ve mně něco, co jsem sám o sobě nechtěl znát."

"Ale v sebeobraně..." namítl Andrews.

"V tom není absolutně žádný rozdíl," odporoval Houston. "Zabil jsem dva muže. Já -" Vtom si všiml, jak se lidé od okolních stolů po nich otáčejí, a sklopil zrak na stůl. Mokré kroužky po sklence s vínem se proměnily v zohavené tváře jeho nedávných obětí. Otrásl se odporem. "Nejsem trénovaný na zabíjení," dodal tichým hlasem. "Jednal jsem instinktivně. V mých knížkách se sice místy takové scény objevují a musel jsem absolvovat rozličné kurzy, jak zacházet se zbraněmi a tak... Ale tohle bylo ve skutečnosti a já jsem kupodivu zjistil, že jsem docela dobrý, když jsem zvítězil nad profesionály. Pořád si opakuju, že mi jen nahrálo vzácné štěstí, ale dobře si pamatuju, co jsem při tom cítil - zjistil jsem, že mám k zabíjení nadání. A tohle vědomí odmítám přijmout," uzavřel Houston svůj monolog a zpozorněl, když mu Andrews položil na ruku svou dlaň.

"Dokážu vás pochopit, jestli vás to trochu uklidní," řekl. "Já sám jsem byl ve Vietnamu. V naší jednotce bylo pár takových, kteří zabili, a vůbec jim to nepřípadlo divné. Jenže mě pak pronásledovaly noční můry." Odmíchl se a semkl rty, jako by vzpomínal. "A podle toho jsem taky dopadl - za trest jsem se ocitl na hřbitově - a to máte téměř nastejno. Člověk, který bez uvažování a výčitek zabije, stojí za hovno, to vám řeknu. Ale pokud musí zabít a neudělá to, no, pak, kamaráde, pak je na tom zrovna tak jako ti pod drnem."

Houston pozoroval Andrewse, zvažoval jeho slova, po chvíli odvrátil zrak a řekl: "Problém je v tom, že já chci zabíjet," řekl. "Chci, aby zaplatili za všechno, co provedli Janice, mně i Simone. Proto se nechci vzdát." Podíval se na Andrewse. "Jsem vystrašený, ale zároveň plný zloby a nenávisti. A protože jsem zabil už dva muže, příště to může pro mě být snazší."

Andrews bez pohnutí hleděl na Houstona - s uznáním i s obavami. Až po chvíli promluvil chápavým tónem: "Pak se vám patrně naskytne šance."

Houston zavěsil sluchátko zpět do vidlice a vystoupil z proskleného telefonního boxu. Ruce se mu zpotily. Tyhle pařížské masivní telefonní komplexy mu šly na nervy. Jedna skleněná kukaň nalepená na druhou a na druhé straně uprostřed místnosti přijímali úředníci jednoho zákazníka za druhým, většinou to byli turisté, kteří chtěli volat do zahraničí. Hluk v hale Houstona kupodivu těšil, protože si v takovém chaosu připadal bezpečný. Ještě jednou si prostudoval list papíru, který mu předal Andrews. Tři hrozivě tajemná telefonní čísla, tři telefonáty - Francie, Anglie, Amerika. Ruce se mu nepřetržitě chvěly. Ozvalo se zavrzání a z vedlejšího boxu vyšla Simone. Tvářila se přemýšlivě a vážně.

"Dovolala ses?" zeptal se. "Mluvila jsi s někým?"

"Ano," odpověděla rozpačitě. "Nebylo to ovšem pracoviště, ale soukromý byt v Paříži. LeBlanc. François LeBlanc." Houstonovi se nepodařilo zvládnout šok.

"Co se ti stalo?" vylekala se Simone.

"Počkej, nejdřív mi řekni, co ses dozvěděla. Možná to pro nás nebude mít žádný význam."

"Nemluvila jsem s ním osobně, pouze se sluhou. Pán není doma."

"A kdypak se LeBlanc vrátí?"

"To se neví. Před dvěma dny prý nějak nakvap odcestoval služebně na své venkovské sídlo."

"Před dvěma dny? Ale tehdy mu přece volal tvůj otec!"

"Copak myslíš, že to nevím?" utrhla se na něj Simone nervózně.

Houston se na ni podíval a vzal ji něžně za ruku. "Uklidni se. Já vím, že je toho na tebe už příliš, ale na mě taky. Oba potřebujeme zjistit pravdu."

"Musíme najít otce! Jistě se mi snaží zachránit život, pokud volal LeBlancovi. V tom případě mu ale hrozí stejné nebezpečí jako mně - jeho bosové ho začali podezřívat. Přece nemůže stát současně na obou stranách!"

"Myslím, že k němu nemáme daleko," konejšil ji Houston.

Simone na něho vrhla úzkostný pohled. "Ty ses dovolal?"

"Je to londýnské číslo a taky soukromý byt. Dotyčný se jmenuje Jules Fontaine, ale rovněž je mimo domov. Prý před dvěma dny odcestoval na neodkladné obchodní jednání."

"Tady ve Francii?"

"Jo."

"Pak je otec určitě s ním!"

"Doufejme," přikývl Houston. "Hádanka je téměř rozluštěna, zbývá rozlousknout poslední oříšek."

V Houstonově boxu zazvonil telefon. "To bude New York. Požádal jsem operátora, aby mě spojil, jakmile dokončím první hovor," řekl a vrátil se dovnitř se obavami i nadějí, že uslyší hlas svého ztraceného otce.

"Haló?" zvedl sluchátko. Na druhém konci linky něco zapraskalo, proto raději zvýšil hlas. "Jmenuji se Victor Corrigan," představil se. "Někdo zanechal u mé sekretářky vzkaz, abych vám zavolal, nemám ovšem tušení proč. Ten vzkaz je totiž nějaký zmatený."

"Victor Corrigan? Promiňte, ale to jméno mi nic neříká," ozval se nejistý, téměř omluvný ženský hlas. Kolik jí může být? uvažoval horečně Houston. Střední věk a podle přízvuku lepší vrstva. Nejspíš absolventka malé exkluzivní vyšší školy v New England.

"Je mi to nesmírně trapné," omlouval se na oplátku Houston, "ale mám novou sekretářku a celý týden mi tady dělá zmatky. Nejspíš ji budu muset propustit."

"Oh, to snad nebude třeba. Pokud jde o obchodní záležitost, vynasnažím se vám pomoci, ale patrně byste měl raději hovořit s manželem."

"To bude asi skutečně nejlepší. Mohl bych s ním tedy mluvit?"

"Bohužel, před dvěma dny odcestoval do hor."

Houstona zaplavila vlna neovladatelného vzrušení. "Pak tedy zavolám jindy. Omlouvám se - ale prosím vás, ještě jeden dotaz, smím-li vás obtěžovat. Ta moje sekretářka je tak nedůsledná... Mohla byste mi říci jméno vašeho manžela? Snad bych si pak mohl ověřit v záznamech, o co vůbec jde. Pak bych možná i sám zjistil důvod, proč-"

"Jistě," ozvalo se na druhé straně. "Málokdy mohu být někomu nápomocna. Paul Dassin."

"Ach, mohlo mě to napadnout podle telefonního čísla - Verlaine Enterprises."

"Ale vůbec ne. O Verlaine Enterprises jsem nikdy neslyšela. Hawthorne Imports."

Houston se zamračil. "Oh, moje chyba, občas si je spletu. Už vás nebudu zdržovat. Pozdravte, prosím, Paula. Na jaře je v Rocky Mountains neobyčejně krásně. S trochou štěstí si ještě i zalyžuje."

"Tentokrát žádné Rocky Mountains."

"Prosím?"

"Alpy, mladý muži. Manžel odcestoval do Francie."

Houstonovi se zdálo, že omdlí. Opřel se o prosklenou stěnu budky, děkoval, omlouval se a málem nevěděl, kam má odložit sluchátko. Když vyšel ze dveří, musel vypadat podivně, protože Simone na něj vykulila oči.

"Tak co?" ptala se nedočkavě.

"Já nevím, já..." koktal Houston, její tvář se mu před očima rozplývala. "Před dvěma dny odcestoval do Alp. Do

Francie," řekl a slova mu rezonovala v hlavě jako ozvěna.

"Jistě se tam sešli všichni," poznamenala chvatně Simone. "Všichni, včetně otce."

"Paul Dassin," opakoval Houston jméno.

"Cože?"

"Tak se ten muž jmenuje. Vidiš, stejně jako ostatní: François LeBlanc a Jules Fontaine. Francouzská jména. Zprvu jsme předpokládali, že to všechno budou nezvěstní vojáci z otcovy jednotky, jenže není přece možné, že by měli všichni francouzské předky."

"Mohli si změnit jména," namítla Simone. Houston přikývl.

"Ano, můžou předstírat novou identitu, v tom máš pravdu. Ale proč? Chápeš?"

"LeBlanc," opakovala si pro sebe Simone. Houston se na ni zamračil.

"Když jsem to jméno vyslovila poprvé, zatvářil ses zděšeně," poznamenala.

"Protože jsi Francouzka, připadá ti to jméno docela všední, jenže mi činí jazyk potíže. Všechno, co slyším francouzsky, si musím překládat nejprve do angličtiny."

"No a co to má společného s -"

"Co? LeBlanc? No, blanc znamená -"

Simone pochopila.

"Blanc znamená bílý," dokončil větu Houston. "Když jsme ve tvém pokoji našli toho umírajícího muže, myslel jsem, že začal mluvit francouzsky, a tak jsem si překládal, co říkal. Víš - ta jména. On neřekl 'bílý'. Řekl LeBlanc."

"Verlaine a-"

"Takže víme, co znamenají ta dvě jména. No ale kdo je Charón?"

38

Houston se cestou rušnými pařížskými ulicemi chvěl zimou, přitáhl si proto sportovní plášť těsněji k tělu a zapnul knoflíky. Obloha byla stále zatažená, začal vát chladný vlhký vítr a stmívalo se.

Nacházel se v nějaké administrativní a obchodní čtvrti, podél chodníků svítily kavárny, McDonald's, který mu tu připadal jaksi nepatřičný a k smíchu.

Na nose ucítil první kapku deště a hned nato další a další se hustě odrážely od chodníku. Jestli se pořádně rozprší, nebude moci čekat na Simone venku, začal se tedy raději rozhlížet po nějakém přístřešku a nakonec zaběhl kousek do průjezdu, aby se postavil před jedny dveře.

Měli jsme zůstat pohromadě, pomyslel si v obavách a přes hustý déšť pokukoval po řidiči tmavě modré dodávky, která zastavila u chodníku přímo před ním. Všiml si, že na něj někdo v autě mávl, rozběhl se do prudkého lijáku, promáčejícího mu nové střevíce i ponožky.

Zablesklo se.

Dosprintoval k vozu, prudce otevřel dveře a rychle se soukal dovnitř. "Už jsem si dělal starosti," řekl.

"V první půjčovně neměli žádnou dodávku a druhá byla zavřená," vysvětlovala Simone, stírajíc mu přitom z čela potůčky vody.

"Nezapomněla jsi zapsat číslo řidičského průkazu, který máš z Ameriky, a podepsat se příjmením svého bývalého manžela?"

Přikývla. "Na policii to jméno nebylo nikdy zaregistrováno, a tak si můžeme být jisti, že vůz podle čísla nevystopujou."

Mrkl dozadu do nákladního prostoru. "Sehnalas ty spací pytle? A jídlo?"

"Neboj, jsme zásobeni," přitakala a pustila stěrače. Houston pozoroval vozy před nimi.

"Kam jedeme?" zeptala se. "Víme jedině, že jsme někde v Alpách, v krajině, kde momentálně údajně pobývá jakýsi LeBlanc. Nikdy to místo nenajdeme, Pete."

Houston vytáhl z kapsy brožurku. "Nesouhlasím. Zatímco jsi byla v půjčovně aut, já jsem si zašel za makléři a předstíral jsem, že mám zájem o akcie Verlaine Enterprises. Dal mi tohle," podával Simone brožurku - reklamu firmy Verlaine.

"Protože LeBlanc tvrdí, že je v Alpách pracovně, usuzuju, že místo, kde pobývá, patří patrně Verlaine Enterprises, alespoň takové jméno uvádí v daňovém odpise," pokrčil rameny Houston. "Zavolať jsem tedy Verlainovi, samozřejmě, že tam LeBlanc není. Sekretářka mi řekla, že je služebně v Alpách. Přirozeně jsem neuvedl svoje jméno. Bohudíky byla sdílnější než služebná v jeho bytě. Pracovní jednání prý probíhá v sídle společnosti."

"To nám ovšem nepomůže," namítla Simone.

"Pomůže," podával jí brožuru. "Podívej." V zeleném údolí vykukovaly na pozadí vzdálených zasněžených svahů mezi vzrostlými borovicemi věžičky, věže a ochozy starobylého zámku. Pod obrázkem byla poznámka: školicí středisko firmy Verlaine Enterprises.

"Tam najdeme tvého i mého otce a také odpovědi na všechny naše otázky. Vím s jistotou, že to bude právě v tomhle alpském zámku," pronesl sugestivně Houston.

Simone vyjela na širší ulici směřující k výjezdu z Paříže. Houston cítil její rozrušení.

"A to jsem ti ještě neřekl všechno," pokračoval. "Souhra náhod je neuvěřitelná. Ten makléř mi řekl, že Verlaine Enterprises byla založena v padesátém roce - a tenkrát vyhořela budova soudu ve vašem městěčku, vzpomínáš? Včetně archivu."

"Myslíš, že to bylo žhářství?"

"Aby shořely úmrtní listy. Sama jsi říkala, že ti vojáci museli přijmout novou identitu. Použili tedy jména dětí, které v St. Laurent zemřely. Byl to patrně tvůj otec, který ta jména vybíral - pochopitelně z rodin, které zahynuly ve válce, aby na to rodiče náhodou nepřišli, aby nemohli tvrdit, 'Vy nejste naši synové, naši synové padli.' Proto se vybíralo pečlivě, aby v té době už nežili ani rodiče. Tvůj otec nejspíš opatřil pasy, rodné listy a pak založil požár soudní budovy, aby se ten zruďný podvod nemohl nikdy dostat na světlo boží."

"Ví bůh, co všechno pro ně táta udělal..." povzddechla si smutně Simone.

"Hlavně že teď víme, proč mají všichni ti muži francouzská jména."

"Já bych tě opravila, Pete. Víme sice, jak k nim přišli, ale netušíme, proč. Co je k tomu přimělo?"

"Brzy se dozvíme i to," řekl Houston a zachmuřeně pozoroval zuřící bouři.

39

"Ah, oui. Je le connais," řekl mladík v montérkách u benzínové pumpy nedaleko Grenoblu, potěšený, že může být nějak nápomocný. Cestovali celou noc, občas se u volantu vystřídali, aby si jeden z nich mohl alespoň trochu zdřímnout. Zastavili vždy jen v nejnútnejších případech - aby natankovali, dali si sprchu nebo se někde najedli. Drželi se jihovýchodním směrem od Paříže na Lyon a pak se obrátili k východu k horám. Po východu slunce pozorovali obzor plný bílých beránek, až vzápětí pochopili, že je vítají velkolepé, nádherně zasněžené vrcholy hor.

Cestou se snad patnáctkrát zastavili na různých místech, ukazovali fotografii zámku a poptávali se na něj místních obyvatel, každý však jen kroutil hlavou. Čím více se hladově a unavení blížili k horám, tím více přepadala Houstona chuť všechno nadobro vzdát. Odjížděl sem s jistotou, že ho přivítá zámek coby nepřehlédnutelný symbol krajiny známý všem obyvatelům. Nyní už si tak jist nebyl. "K čertu, je to nejspíš k ničemu. Mělas pravdu, nikdy to místo nenajdeme."

Jako elektrický šok na ně proto zapůsobila odpověď mladého muže u benzínové pumpy.

"Cože?" vyhrkl Houston, když mu Simone informaci přeložila. "On skutečně ví, kde to je?"

Mladíkovi radostně zazářily oči. Usmál se a pokynul rukou směrem od města k drobounké tečce vyčnívající z linie lesa na jednom ze vzdálených vrcholů.

Tak blízko, a zároveň tak vzdálený, blesko Houstonovi hlavou. Fantazie rázem začala pracovat na plné obrátky, horský masiv jako kdyby se k němu přibližoval. Ve snaze rozbít nebezpečnou iluzi obrátil se k Simone, stojící vedle, a pohládl ji po vlasech.

"Musím se tě dotknout, abych se ujistil, že jsi tu se mnou," odpověděl na její udivený pohled. "Na zlomek okamžiku jsem pochyboval - o všem."

"Odešel pro automapu a ukáže nám cestu."

"Jak je to daleko? Hádám tak pětadvacet kilometrů."

"Nebo více. Hory mohou klamně zkracovat vzdálenost."

"Přesně to mám na mysli. Jestliže vidíme ten hrad odtud, jak velký, k čertu, jen může být? Nejspíš kolosální - tam nahoře ve skalách..."

Hned se přesvědčili. Mladík jim doporučil, aby se dali na východ od Grenoblu, k horským úpatím. Skutečně, záhy začali stoupat a klikatou silnicí obklopovaly strmé horské masivy. Motor hučel na nízký převod, silniční značení je navigovalo mezi žulové průsmyky, borovicový porost postupně řídla a v roklích je překvapil sníh. Citelně se ochlazovalo. Míjeli prudké kaskády vodopádů a převislé útesy, zanechávající za sebou zelená údolí a zmenšující se panorama Grenoblu, a po krátkém bloudění před sebou konečně spatřili siluetu hradu, k němuž směřovali.

Temný, čněl vysoko nad nimi, vklíněný mezi dvěma horskými štíty, i z dálky bylo zřetelně vidět početné vížky a ochozy na obvodu stavby.

Oběma se při pohledu na téměř pohádkový zjev tajil dech a Houston úzkostlivě studoval fotografii, připomínající spíše zámky z dětských pohádek, otáčel jí do úhlu, z jakého se k místu blížili, ohromen, jak rozličných dimenzí nabude objekt v reálu. Zachvěl se úžasem.

"Vypadá, jako kdyby postavili několik budov na sebe," řekl. "Musí tam být nejmíň padesát místností."

Cesta se v serpentínách obtáčela kolem sídla, až se dostali soukromou příjezdovou cestou k zamřížované železné bráně ve vysoké betonové zdi.

"Je to pevnost," žasl Houston.

Odtud se mu už nenaskýtal tak úplný pohled na zámek, zakrývala ho zeď. Za branou bylo něco jako anglický park, kterým se vinula vzhůru vyštěrkovaná příjezdová cesta, až v úzkém proužku zmizela nahoře v zákrutě. Kolem se nepohnula živá duše - žádné hlídky, ani psi. Okolí budilo dojem klidného přírodního zákoutí.

Ale i v příjemném odpoledním sluníčku se Houston nedokázal zbavit pocitu, že ho někdo skrytě pozoruje. Nemusí pochybovat, že tu fungují nejdůmyslnější bezpečnostní opatření, že hlídky jsou v pohotovosti, připraveny na obranu proti případným vetřelcům. Silou vůle potlačil nepříjemné chvění v žaludku, a když projeli branou, ani se neobrátil. Litoval sice, protože si chtěl podrobněji prohlédnout zeď, ale raději neriskoval. Soustředěně hleděl před sebe, na cestu mezi borovicemi, doufaje pevně, že jsou se Simone považováni za nevinné turisty.

Před nimi jel nějaký vůz, a když se podíval do zpětného zrcátka, spatřil za sebou další. O nějakém dopravním ruchu v těchto končinách skutečně nemůže být ani řeči, pomyslel si Houston, ale zase tu není tak pusto, aby jim naše přítomnost byla podezřelá. Zeď se v úhlu napojila na další zeď a strmě se obrátila stranou ze silnice přímo k hoře.

Houston se podíval po Simone.

"Vyjedeme ještě kousek výš a najdeme nějaké vhodné místo k zastávce."

Nemuseli se ani snažit hledat, brzy dojeli k nádherné vyhlídce obehnané zábradlím, kousek dál bylo menší parkoviště s odpočívadlem, lavičkami a řadou dalekohledů.

"Otoč vůz tak, aby stál proti hradu," požádal Houston Simone. Zadíval se do rozsáhlého zamženého údolí pod nimi.

"Jsem si jist, že jim na téhle silnici neunikne ani jeden vůz," pokračoval. "Kdybychom se zdrželi příliš dlouho, nejspíš by pojalí podezření, ale zatím vypadáme jako dychtiví turisté. Výstup a zajdi k těm dalekohledům, postav se ale zády k zámku a chovej se, jako kdyby tě nezajímalo nic jiného než pohled do údolí."

"Ty se mnou nepůjdeš?"

"Ještě ne."

"Ale jestliže sledují dopravu, jak tvrdíš, pak vědí, že jsme ve voze dva, a bude jim divné, že jsem vystoupila jen já."

"Potřebuju ještě pár minut."

Zamračeně otevřela dveře a odebrala se k vyhlídce. Vůz, který jel za nimi, zastavil těsně za ní. Houston strnul. Naštěstí se z něj vysypaly tři děti s rodiči. Rozjařeně se vyšplhali vedle Simone a kochali se vyhlídkou. Chvála bohu, oddechl si Houston. Ten vůz teď je výbornou ochranou, a pozorovatelé z hradu si ji nebudou moci vzít na mušku.

Přesunul se do zavazadlového prostoru dodávky a vyndal dalekohled, který si pořídil v Grenoblu. Byla to nejsilnější věc, kterou sehnal - osmičky čočky, aniž musel použít tripod. Zůstal bezpečně vzadu, aby nebyl vidět přes přední okno vozu, a pozoroval zámek, vzdálený ve skutečnosti necelý kilometr.

Soustředěně pátral po objektu metr za metrem, viděl, že hned vedle hradu stojí ještě další tři menší budovy, pak navazovalo parkoviště a zeď, uzavírající celý areál objektu. Místo mu připadalo na dosah, zdálo se mu, že jestli vztáhne ruku, dotkne se kamenných bloků, z nichž byl hrad vystavěn, anebo naleštěného porsche, parkujícího před malou budovou se sedlovou střechou - snad je to úschovna na kočáry, bydlení pro služebnictvo, anebo strážní budova. Houston schoval dalekohled, popadl piknikový koš a vystoupil bočními dveřmi na stranu parkoviště, kde byl kryt vozem a kam na něj nikdo z hradu nemohl vidět. Pak vykročil na otevřené prostranství a dbal, aby byl dobře vidět hlavně piknikový koš. "Simone?"

Simone odstoupila od dalekohledu, jako kdyby se jí nechtělo opouštět kouzelné místo na slunci, a namířila ke stolu.

Nyní ani jednoho z nich nebylo přes vůz vidět a mohli pojit.

"Cos objevil?" zeptala se.

"Vše, co potřebujeme vědět."

Oba už byli pěkně hladoví, protože posnídali jen horké croissanty s kávou a oběd úplně vynechali. Houston sáhl nedočkavě do košíku - párky, sýr a silné červené víno. S chutí přezvykoval, kořeněná klobása ho páčila na rtech.

"Ozbrojené strážce," řekl. Simone ztuhla.

"Pět mužů a dva volně pobíhající vlčáci, ale předpokládám, že jich bude více. Věže jsou vybaveny pátracími světly, na zdech obklopujících sídlo jsou zabudovány kamery," hlásil Houston a cítil, jak mu při těch slovech zadrhne v krku. "I kdyby se nám podařilo vyšplhat se nepozorovaně na zeď, nikdy bychom neměli šanci dostat se přes ostatný drát - nehledě k tomu, že je jistě pod proudem, a i kdyby se nám nějakým zázrakem povedlo přerušit proud, spustil by alarm."

"To tedy je skutečná pevnost. Podle tvých slov neexistuje cesta dovnitř," řekla Simone.

Otřel si ústa a váhavě řekl:

"Možná ano."

"Jistěže ne. Je to naprosto vyloučeno."

"Není. Je to pouze nesnadné," pokračoval zamyšleně a ukládal zbylé jídlo zpět do košíku.

"A jak?" chtěla vědět Simone.

Zaslechl, jak se za ním zabouchly dveře. Otočil se a viděl, že rodinka již nastoupila zpět do vozu a chystají se k odjezdu.

"Zůstali jsme tady příliš dlouho," upozornil Houston Simone. "Až odjedou, měli bychom jet taky. Výhled tu je sice jedinečný, ale nemůžeme si dovolit plýtvat časem."

Vstal.

"Ptala jsem se tě, jak se tedy dostaneme dovnitř," opakovala Simone neodbytně.

"Dostaneme se dovnitř zezadu. Shora. Ne, neohlížej se, Simone."

Zastavila se.

"Vždyť tam není strmý útes. Ne, útes mi nevadí. Ale vždyť to je nekonečná horská stěna!"

"No a právě proto z této strany návštěvníky neočekávají. Vědí dobře, jak by taková cesta byla nebezpečná."

"Však mají pravdu! Jestli si myslíš -"

"Uvažuj o tom, Simone. Teď ale musíme zařídit ještě další věci."

Vrhla na něj nedůvěřivý pohled.

"Vybavení. Jedeme zpátky do Grenoblu."

"Ale já nesnáším výšky!" protestovala vehementně Simone, když šplhali do příkrého kamenitého svahu k sedlu, kde končil borovicový porost. Houston nesl na zádech těžký ruksak, který se mu bolestivě zařezával do ramenou. Potil se, kolena ho bolela, ve stehnech už cítil křeče od únavy. Pulovr a košile se mu nepříjemně lepily na záda a studily ho.

"Tak se nedívej dolů," poradil Simone.

Za nimi, hluboko dole se prudce svažovala do údolí nedozírná bludiště lesů. Z místa, kde právě stáli, neviděl Houston jejich vůz, schovaný za prkennou chatrč sto metrů od silnice, nebylo vidět ani travou zarostlou cestu vedoucí k jejich skrýši. Jen tenká stužka horské silnice s nepatrnými černými tečkami automobilů probleskovala občas mezi průsmyky.

"Nedívej se zpátky! Ty snad žertuješ. Copak bych to dokázala? Vždyť bych leknutím ucvrnkla do kalhot!"

Houston se nechtěně rozesmál. Okamžitě se opět zkoncentroval, věděl, že každé rozptýlení by mohlo v této chvíli mít děsivé následky. Nesmí se dopustit sebemenší chyby. Nejde jen o to, že by letěl dolů jako zralá hruška, ale rovněž drobnější poranění nebo modřiny by mu znepříjemnily další výstup, mohlo by dojít k nehodám...

"Připadám ti k smíchu?"

"Ne," zavrtil hlavou. "Není na tom nic směšného."

"Mimochodem, nemám na mysli tohle. Napadá mi, co si počnu, až budeme muset použít lana. Nejspíš to nedokážu."

Přesunul se blíže k ní a zůstal stát trochu vpravo, aby ho nezranil náhodně uvolněný kámen. "Jsi v dobré kondici.

Běháš a dělala jsi gymnastiku."

"Nemám strach, že bych selhala fyzicky. V podstatě bych lano uměla užít, ale nejsem na takovou techniku sestupů dostatečně zkušená."

"Naučím tě to."

"Za jediný den?"

Neodpověděl, a aby se vyhnul pravdě, raději vystoupal výš.

"Ani při cestě letadlem se nemůžu dívat z okna, protože se mi dělá špatně," pokračovala napjatým hlasem. Slyšel, jak její podrážky drolí kamení. "A navíc, slunce už téměř zapadlo."

Podíval se k obzoru, kde zpoza horských štítů vykukoval rudý, nabobtnalý kotouč. "Výhoda pro nás," poznamenal.

"Nevím jaká," zafuněla Simone.

"No, ve tmě nevidíš, co máš pod sebou." Pevně se uchopil skalního výčnělku, napnul všechny síly, vyhoupl se nahoru a úlevně si oddechl. Po tváři mu stékal pot. Obrátil se a podal Simone ruku, aby jí pomohl vytáhnout se za ním. Pak se oba postavili a hleděli přes úzkou alpskou louku k temné zdi lesního porostu a rozeklaným skaliskům vyčnívajícím za nimi.

Houston si nedopřál času, aby si ten pohled vychutnal. Slunce se sklánělo k západu, a proto se raději co nejrychleji vzdálili do stínu, aby jejich siluety nebyly zespod vidět. Na měkkém trávníku kousek od borovicového lesíka shodil ruksak, protáhl se a masíroval si rozbolavělá ramena. Pak zašátral v kapse ruksaku, vyndal termosku a dvě čokoládové tyčinky. Při úporném vystupuje zahřival svým tělem, takže byly směšně zdeformované a změkklé. Opatrně je rozbil a podal jednu Simone. V té chvíli se cítil tak vyřízený, že sladkou pochoutku jen hladově zhltnul, aniž pořádně vnímal její chuť. Odšrouboval termosku, voda měla nepříjemně kovovou chuť. Polkl si jen trochu, věděl, že by mohl dostat křeče. Simone si otřela ústa od čokolády. "A teď si, doufám, odpočineme."

"Nikoliv, děvče. Teď musíme zjistit, jestli jsme se neztratili."

Vytáhl kompas, pak mapu, rozložil ji na trávu a správně zorientoval podle okolního terénu.

"Přes tenhle les," ukázal, "dojdeme k dalšímu svahu. Netvař se tak otráveně. Šplhání máme za sebou. Dáme se úpatím doleva a třetím sedlem vpravo sejdem k útesu nad hradem. Po něm se spustíme."

"Jak vysoká je ta skála?"

Podíval se na kompas.

"Pete, jak vysoký je ten štít?" opakovala Simone.

"Neptej se."

"Víš vůbec, co děláš?"

"Onehda jsem ti vyprávěl, že než napíšu nějakou knihu, musím provést předběžná studia, ozkoušet si různé instrumenty. Jestliže mám psát o střelení, pak se musím něco naučit o zbraních a absolvovat střelecký kurs. Ve druhé knize pronásledovali mého hrdinu přes hory a on chtěl přežít. Jestliže měl lézt po horách a používat lano, no tak jsem se musel, já, autor, naučit s takovou věcí zacházet, abych mohl scény vyličit přesvědčivě. Neudělám z tebe žádného mistra sportu, ale nemyslím, že by ses musela bát."

Složil mapu, kompas hodil zpět do batohu. "Pohněme se, dokud je trochu světlo. Chci tě naučit zacházet s lanem."

41

Stál za ní a kontroloval, jak drží lano. "Dobře. Teď natáhni levou paži. Ne tak vysoko. Takhle."

Přikročil těsně k ní, zezadu ji objal a vedl její paži k přesnému vzpažení.

Byl to instinktivní pohyb a neuvažoval o něm předem. Smutek po Jan, kombinovaný se strachem, už dávno v jeho mysli přehlušil touhu po sexu. Ale když tu stál za Simone, cítil její hřejivé tělo a vůni jejích vlasů, políbil ji na krk. Zasténala, obrátila se k němu a objala ho. Jeho impulzivní chování ho vylekalo, chystal se couvnout. Ale přitáhla si ho a vrátila mu polibek. Při laskavých dotecích jejího jazyka na rtech ho náhle zaplavila horká vlna touhy a nedokázal myslet. Cítil jen vášnivou potřebu.

Klesli na trávu. Zápasil s její košilí, laskal vzrušená ňadra, líbal je, hladil sametovou kůži na břiše. V tu chvíli již byl ztracen, jen se bezmyšlenkovitě poddal touze. Vše kolem něj zmizelo - obloha, stromy, země. Všechno kromě Simone. Se slastným zasténáním do ní vstoupil a vzdal se. Něžně, pak naléhavě, zvolna, hluboko a rychle, každý okamžik se v tu

chvíli zdál věčný. Plynule... ano, ano! Jeho duše explodovala a opustila chvějící se tělo. Simone se prohnula, na krátký okamžik strnula a pak se celé její tělo křečovitě otřásl. "Oooohhhh!" zasténala ve slastném uvolnění. Teprve nyní ucítil chladný pot na zádech. Položil se vedle ní, pevně ji k sobě přitiskl a náhle si vzpomněl na Jan. "Nejsem její rivalka," promluvila Simone, jako by četla jeho myšlenky. "Nemůžu si pomoci." "Cítíš vinu? Neudělali jsme nic nesprávného." "Kvůli tomu ne." "Tak proč?" "Protože je mrtvá, zatímco já žiju. Neměl bych nic prožívat. Neměl bych se cítit živý. Není to správné." Simone ho jen mlčky zlehka políbila.

42

Probudil se do tmy, Simone mu ležela v náruči, kdesi poblíž zacvrlikal noční pták. Zadíval se na jasnou oblohu, na bílý srpek měsíce, obklopený nekonečným množstvím blikajících teček. Jak dlouho spal? Kolik může být hodin? Podíval se na hodinky - bylo něco po desáté. Ještě chvíli zůstal ležet, nechtěl budit Simone a toužil vychutnat si posledních pár minut její blízkosti, společného klidu. Leželi tu v bezpečí ohromných balvanů, v konejšivém stínu lesa, Houston s rozkoší vdechoval pryskyřičnou vůni jehličí a vzpomínal na nedávnou chvíli sladkého milování. Zlehka dloubl do Simone. Ospale se na něho podívala, usmála se a položila mu dlaň na tvář. "Je čas," zašeptal. Přikývla. Vtom zpozorněla, protože se mezi stromy něco pohnulo. "Nějaké zvíře," uklidňoval ji Houston. "Jak to víš?" "Běžný zvuk. Kdyby se v lese pohyboval člověk, nadělal by při největší opatrnosti více hluku." Lhal. Dobře věděl, že zkušený lovec může svou kořist sledovat téměř neslyšně. Doufal však, že ji uklidnil. A kromě toho, kdyby je tady někdo objevil, nezmohli by nic. Možná je někdo pozoruje dalekohledem pro noční vidění, ale oni nemají nejmenší šanci se bránit. Vzal si sice Henriho pistoli a deset nábojů, ale zbraň mu je k ničemu, pokud nemá cíl. Dvě rychlé, dobře mířené kulky z druhé strany by je mohly právě tady na místě zabít. Radši rozptýlil děsivé úvahy, stejně jsou k ničemu. "Počínali jsme si s největší obezřelostí a musíme jen doufat," řekl. Uvolnil Simone z objetí a rozhodl, že se hned vydají na cestu, aby už co nejdříve dosáhli cíle. Vystoupali do skalnatého sedla. Houston udělal na laně smyčku, otočil ji kolem stromu, oba volné konce jí provlékl a pak je svázal do pevného uzlu. "Proč to děláš takhle?" ptala se Simone. "Proč to lano prostě neuvážeš kolem stromu?" "Po sestupu nemůžeme lano nechat jen tak viset. Samozřejmě, v noci ho nebude vidět, ale co když se dole zdržíme až do rána? Určitě by si ho někdo všiml. Tak rozvážu uzel a stáhnou lano za sebou. Nenecháme po sobě žádné stopy." "Ale když bude volně klouzat po kmenech, může se prodlít." Usmál se její pohotovostí. "Neboj se, zůstane napnuté. Vidím, že jsi učenlivý žák." Mohl jí její námitku vyvrátit jiným technickým zdůvodněním, ale raději mlčel. Přes karabinu bude mít lano lepší skluz a sestup bude také bezpečnější. Ještě jednou obrátil pohled ke skále. Srdce se mu rozbušilo, když dole v černé propasti zahlédl osvětlená okna pevnosti. Znepokojoval ho jasný měsíc a hvězdnatá obloha nad hlavou, ale i tak si byl docela jist, že je nepřítel nevidí. Začalo pofukovat - vítr jim může sestup znesnadňovat, může jimi trhat, napadlo Houstonovi. Ukázal Simone, co má dělat, ale byla nejistá a hodně nervózní. Začal se o ni bát, ale věřil, že při společném sestupu jí bude moci pomáhat. Oči se jí ve tmě leskly, vyčetl z nich hrůzu. Natáhl si rukavice. "V žádné situaci se nesmíš ode mě vzdalovat," řekl. Volný konec lana zasvištěl vzduchem, jak ho spustil ze skály, pak plesklo o hladkou stěnu. Obrátil se k druhému lanu, když mu Simone položila ruku na rameno. Slyšela snad zase nějaký zvuk? Otočil se k ní jako na obrtlíku - a setkal se s jejím žalostným pohledem. "Nedělej to." "A co?" "To druhé lano. Kašli na ně. Já to stejně nezvládnou. Už teď jsem zkamenělá děsem. Zůstanu tady a počkám, až se vrátíš." "Sama? Vždyť se nemáš ani kam schovat, nemáme ani jídlo." "Čokoládu a dva sendviče. Budu si je šetřit. Obloha je jasná, nehrozí, že bych zmokla." "Nemůžeš si být jista. Může klidně začít sněžit. A navíc, kdyby tě tady někdo našel..." "Pete, já dolů nejdu! Nemůžu! Prostě se bojím! Copak to nechápeš?" Spíše cítil, než slyšel, její zoufalství. "Dobrá, promluvme si ještě," povolil. "Není o čem," vzdechla utrápeně. Houston zatajil dech a chvíli bojoval sám se sebou. "Tak dobře," souhlasil nakonec tise. "Je mi to líto, Pete." "Neomlouvěj se. Vím, že by ses do toho pustila, kdybys cítila, že to dokážeš."

"Nejsi na mě naštvaný?"

"Proč, prosím tě?"

Zašklebil se na ni v úsměvu. Schoulila se do jeho náruče, sevřel ji a cítil, jak se chvěje. Uvědomoval si, jak jsou oba blízko definitivnímu zatracení.

"Víš, z toho, jak situace momentálně vypadá, bude asi stejně nejrozumnější, když to dokončím sám," řekl. "Čekej do zítřejšího večera, a kdybych se nevrátil, běž zpátky k autu."

"A co potom? Jestli tě zraní, nebo -"

"Ohlas to na policii, ať sem přijedou a pátrají po mně."

"Bojím se, Pete, že tě ztratím. Nechoď tam dolů. Vrať se se mnou. Utečeme a -"

"To nejde," řekl rozhodně Houston.

Dívali se jeden na druhého.

"Nelituju toho, že jsme se milovali," promluvil po dlouhém mlčení Houston. "Nic to však na věcech nemění, řekl bych, že je ještě více komplikuje. Moje žena je mrtvá, ale to neznamená, že bych se k ní obracel zády. Stále ji miluji a jsem rozhodnut najít vraha."

"... a najít svého otce. I mého, Pete."

"Zachráním ho i nás - musím. Není možné, abychom žili stále na útěku."

Pokřčila rameny a usmála se. "Přesně takovou odpověď jsem od tebe čekala. Tak běž, než se tě pokusím zadržet," řekla plačtivě.

Houston ji naposled políbil, odstoupil od ní a se založenýma rukama se obrátil ke skalní stěně. Pevnost dole se z výšky jevila rozečkaně, ale velice blízko. Osvětlená okna i věžičky a cimbuří byly zahaleny tajemným mlžným oparem a Houston se nemohl ubránit představě, že se dívá kamsi do minulého století.

Obrátil se zpátky k Simone, znovu si ji prohlížel, jako kdyby si chtěl vryt její podobu navždy do paměti. Nedokázal v tu chvíli říci jediné slovo, hrdlo měl staženo. Připravil si úvazek z dvojitého lana mezi nohy, sáhl za sebe a přitáhl si lano kolem pravé nohy a přes hrudník. Volný konec mu visel přes levé rameno. Levou rukou svíral lano nahoře před sebou, pravou si sáhl za záda, abych chytil volný konec. Takto zabezpečen odříkal v duchu modlitbu a byl připraven k sestupu. Naklonil se a překročil okraj skály. Cítil jak se mu do hlavy nahrnula krev, jak se lano napnulo a bolestivě se mu zakouslo do zad a do stehna. Pomalu couvl a začal se spouštět.

43

Celý vesmír změnil náhle své místo. Hvězdy Houstonovi nesvítily nad hlavou, nýbrž rovnou před ním. Hrad měl někde za zády místo před sebou a zmocnila se ho iluze, že couvá po jakési neviditelné vodorovné hladině. Bohužel, lano zakusující se mu bolestivě do zad a do stehna a nervózní tlak v útrokách ho rázem přivedly do reality - sestupoval dolů. Cítil podivný zmatek, nejistotu a dělalo se mu zle. Shora ho přes útes stále ještě pozorovala Simone, ale její ustaraná tvář se každým jeho posunem dolů zmenšovala, až splýnula s temnotou a on před sebou neviděl víc než pochmurnou skálu a oblohu nad hlavou.

Stále se kontroloval, aby držel kolena napnutá a byl co nejvíce přikloněný ke skalní stěně, jinak by se mohl převážít, nohy by mu vylítly nahoru a v nejhorším případě by se mohl i zřítit.

Pohyboval se velmi opatrně a pomalu, každý stup si dvakrát dotykem pojistil. Znal z filmů, jak se horolezci zkušeně spouštějí ze skal, najedno uvolnění sjedou dobrých pět metrů. Houston však věděl, že nemá rezervy a každý experiment by ho stál hodně sil navíc. Za každou chybu by kromě toho mohl drazé zaplatit, když je taková tma a nevidí, co má pod sebou. Jen pomalu a jistě, opakoval si.

Přestože měl silné rukavice, cítil, jak ho horko vzniklé třením o lano pálí až na kůži. Po každém popotáhnutí si popálil rameno, hrud' a nohu, v žaludku cítil tisíce motýlů. Rychle oddychoval, občas zalapal po dechu, aby se uklidnil. Pravá ruka se dotkla uzlu na konci spojení zdvojeného lana. Bylo to varování, aby se zastavil, aby co nejdříve nahmatal vhodný výstupek, na něm by mohl chvíli stát a upravit si úvazek, jinak by se taky mohl dosoukat na konec lana a zřítit se.

Pravou rukou přitiskl lano k sobě, aby zastavil skluz. Gumovými podrážkami se opřel o plochou skalní stěnu, pátraje opatrně kolem po nějakém výstupku, na který by se mohl na chvíli postavit. Nedařilo se mu a začala se o něj pokoušet panika. Přesně toho se nejvíce obával. Celou dobu si nepřipouštěl myšlenku, jakého smrtelného hazardu se dopouští. Teď se zděsil - co když výčnělek nenajde? Pak nebude mít šanci znovu zafixovat lano a pokračovat v sestupu a bude nucen vrátit se nahoru!

Zavrával. Lano se mu úporně zakouslo do ramene, hrudi i do zad. Botami škrábal po skále, srdce až někde v krku.

Natáhl nohu vlevo, vpravo a zkoušel.

Konečně se bota dotkla malého výstupku ze skalní stěny, dostatečně širokého na to, aby se na něm na chvíli udržel.

Švihem se na něj dostal nohama, prsty se přichytil šterbiny v kameni a opatrně se přitahoval, až se postavil zpříma.

Rukávem si setřel pot z čela, znehybněl a v ten okamžik si uvědomil, jak má roztřesené ruce i nohy.

Nemysli na to, přikazoval si. Nemysli na hloubku pod tebou, jen děkuj bohu, že je tma a nikdo tě nevidí.

Jednou rukou stále co nejpevněji svíral lano a druhou si stahoval ze zad batůžek. Vyndal skobu s očkem a kladívko, pak šmátral kolem, aby našel nějakou vhodnou škvíru. Vklínil do ní skobu, zabalil ji do hadru, aby tlumil zvuk a silnými ranami kladivem ji zatloukal do skály, přivíraje při každé ráně oči hrůzou, protože přes všechnu snahu se mu zdálo, že je

slyšet široko daleko. Dole v objektu pevnosti se rozštěkal pes.

Houston ztuhl. Štěkání ustalo, pro jistotu se však ještě chvíli ani nepohnul a úkosem sledoval objekt. Nezpozoroval ale žádný pohyb ani poplach. Za tu chvíli mu alespoň vítr osušil pot na čele a on si trochu odpočinul. Pak vyzkoušel pevnost železného oka - byl se svou prací spokojen.

Uložil kladívko a hadr zpět do ruksaku, vyndal karabinu a zahákl ji do oka. Nakonec si sundal rukavice a začal uvolňovat uzel spojující obě lana. Prsty se mu chvěly, měl je po těžké práci při sestupu zesláblé a uzel odmítal povolít. Zkoušel to několikrát, pomalu, v krku ho pátilo žízni. Konečně se mu úsilí vyplatilo a oba konce lana byly volné.

Nyní balancoval na výběžku bez jakéhokoliv jištění. Potáhl za jeden konec lana a představoval si, jak uvolněný konec zasvištěl kolem Simone a provlékl se karabinou připojenou ke smyčce na kmeni stromu. Náhle jako by lano ztratilo váhu, vyklouzlo z karabiny, mihlo se kolem Houstona a padalo za skalní stěny dolů. Houstonem cuklo, když konec dole sletěl do prázdna. Přilepil se ke skále, aby vyrovnal rovnováhu, nohama se vzpíral o výběžek. Vytáhl volný konec lana znovu k sobě nahoru a provlékl ho karabinou v ocelovém očku ve skále. Ted' si jen znovu navlékne rukavice, spustí volný konec a bude pokračovat v sestupu.

Zlehounka se odrazil, ale opomenul základní pravidlo - držet napnutá kolena. Cítil, jak mu cuklo nohama, a už visel hlavou dolů, před očima rudé mžitky, krev se mu hrnula do hlavy, připadalo mu, že mu každým okamžikem vytlačí oči z důlků. Nateklé tváře jakoby se celou váhou tlačily do čela. Vítr zesílil, houpal jím a odíral mu záda o skálu. Hlavou se udeřil do kamene a ruce mu slábly. Nechybělo mnoho a pustil lano. Ne! vzpamatoval se. Jestli se ještě více rozkymácí, zamotá se do lana natolik, že se možná oběsí. Kroutil se, botami se pokoušel brzdit o stěnu, přitáhnout se rukama nahoru a nohy spustit pod sebe. V hlavě cítil tak nesnesitelný tlak, jako kdyby se topil ve velké hloubce. Báł se, aby neztratil vědomí. Ruce mu trnuly, ale naštěstí hladina adrenalinu se v okamžiku strachu natolik vybičovala, že v něm zmobilizovala nepředstavitelnou sílu. Náhle se tělo nečekaně uvolnilo, v hlavě se začalo projasňovat a znovu mohl volně dýchat. Stál na napnutých nohou, celým tělem přitisknutý ke skále. Byl v bezpečí.

Jen chvění ve všech končetinách neustávalo.

44

Za půl hodiny se Houston, totálně vyčerpán, konečně dotknul země uvnitř pevnosti. Je uvnitř! Vzhlédl vzhůru, vysoko nad ním šuměly mohutné borovice. Ochladilo se. Sundal si rozcupované rukavice a prohlížel si několik puchýřů na zkrvavených dlaních. Nateklými prsty uvolnil uzel na laně a ustoupil. Lano se zasvištěním plesklo ztěžka vedle něj. Smotal ho a uložil spolu s rukavicemi do ruksaku. Nezapomněl si vyndat revolver. Pak se složil na zem a zesláble se opřel o pařez. Zbraň mu dodávala podivné sebejistoty, potěškával ji a prohlížel si ji jako vzácnou hračku.

Uvědomil si, že se více chvěje strachem než únavou, a věděl, že se musí dát co nejdříve do pohybu. Je téměř půlnoc a má před sebou ještě hodně práce. Nesmí zbytečně marnit čas odpočinkem a rozvažováním.

S námahou vstal, ukryl ruksak v dutině pařezu a pro jistotu na něj naházal pár kamenů a nahrabal jehličí. Tvář si začernil hlínou, aby co nejvíce splýnul s tmou. Nervózně vykročil lesem, našlapuje tiše na měkkou zem. Mezi větvemi stromů probleskovalo světlo z rozsvícených křídlových oken.

Strach ho zbavoval schopnosti myslet na něco jiného než na to, jak se dostat až k hradu. Bude se muset vyhnout strážím i psům, ale jen co se dostane ke zdi, prozkoumá porost hustého popínavého vína. Po něm se snad dá vyšplhat nahoru a tam se bude muset nepozorovaně proběhnout nesčetnými, komplikovanými ochozy. Chovám se jako Errol Flynn. Úplný Douglas Fairbanks, vysmíval se sám sobě. Co se se mnou, sakra, děje? Vždyť ti lidé na mě čekají a chtějí mě zabít!

Zastavil se na hranici lesa a studoval travnaté prostranství, přes které bude muset přeběhnout, aby se dostal k vnitřní zdi pevnosti. Z pozorovací věže na každém rohu protínaly tmou ostré kužely reflektorů, jen uprostřed trávníků zůstával úzký pruh stínu. Nikde se nic nehýbalo a Houston zvažoval míru rizika. Ani pes nezaštěkl.

Vyrazil k plotu sahajícímu mu asi k pasu a vytvářejícímu čtvercové prostranství, na němž stálo na dlažbě z přírodních kamenů několik kusů zahradního nábytku. Nejprve přes plot bedlivě prostudoval okolí, přikrčil se a rozběhl se až ke schůdkům nějaké besídky, odkud přes dřevěnou mřížku pozoroval trávník mezi dvěma kužely světla. Až na šumění nočního větříku se v okolí nic nehnulo. Ze svého stanoviště v zadní části pevnosti spatřil nalevo jakési stodoly nebo stáje, garáž pro sedm vozů a probleskující obrys světlého, kamenného strážního domku.

Než jeho rozum vůbec zareagoval, už byl v polovině cesty. Ted', nebo nikdy! Žádné hlídky, žádní psi. Za minutu se může všechno změnit. Strážci jistě obcházejí v pravidelných intervalech celý objekt. Na každé straně mu hrozilo oslňující světlo, musel se jim úzkostlivě vyhýbat. Jako v horečce dorazil ke zdi. Rozhlédl se na všechny strany, zda přece jen někdo vetřelce nezaznamenal, zasunul si revolver za opasek a obrátil svou pozornost k popínavému vínu. Výhonky byly docela pevné, i kořeny, kůra suchá. Vklínil jednu nohu do vidlice rozvětvení a šplhal. Za minutu byl již téměř nahoře.

Zvuky zdola ho přiměly se zastavit. Strnul a ani nedýchal. Pod ním právě procházeli kolem zdi dva muži ozbrojení strážce. Jeden si zapálil cigaretu. Ve světle zápalky si Houston všiml, jak druhý muž sundal z ramene řemen pušky. V patách jim kráčel německý ovčák. Houstonovi se hrůzou zatajil dech.

Ačkoliv muži byli dole, patrně o jeho existenci neměli tušení. Ale ten pes! Prokletý pes čmuchal v trávě, po zdi, natahoval se do listů popínavého vína. Znehybněl a začal kňučet, střídavě obraceje hlavu k trávníku a zase vzhůru ke zdi, kde cítil pach vetřelce. Ne! úpěl v duchu Houston a podíval se nahoru, kolik ještě bude muset vyšplhat. Muži u zdi

se dali do řeči.

Spletité kmínky divokého vína se začaly odklánět od zdi, a pokud se hned nepohne vzhůru, zřítí se rovnou na ty dva dole a čuba mu půjde po hrdle. Pomalu zvedl ruku a pevně sevřel kmen nad hlavou. Réva zapraskala a pes se divoce rozštěkal. To je dobře, alespoň mě přehluší. Jen se bál, aby pes nedorážel vzhůru k němu, ale stejně se ani neodvážil znovu se podívat dolů ke zdi, aby se přesvědčil. Jen se škrábal vzhůru - jedna ruka, druhá - s hrozným pocitem, že se mu do nechráněných zad může každou vteřinu zavrtat kulka a ukončit jeho snažení.

Roztřesená ruka hmátla do prázdna. Jsem nahoře! zajásal Houston. Přitáhl se na okraj zdi a opatrně se na ni vysoukal. Vlák dole stále vztekle dorážel. Jeden z mužů ho ostře okřikl. Houston chvilku počkal a pak obezřele zvedl hlavu, aby se přesvědčil, co se dole u zdi děje. Strážci kráčeli za psem, prošli stínem mezi dvěma reflektory a zamířili k besídce. Tam se váhavě zastavili, zamračili se na psa a trhli vodítkem. Pes se opět rozštěkal. Přitáhli ho pevněji a pokračovali v obvyklé obchůzce.

Houston si olízl popraskané, okoralé rty. Neuvěřitelně úlevný pocit, že unikl smrti, brzy vystřídalo zoufalství a vyčerpání následující po duševním vypětí. Náhle se cítil zesláblý a lhostejný.

Nahoře na ochozu se skrčil ve tmě. Zde u úzkých střílen stávali ve středověku lučištníci se štíty a ostřížím zrakem přehlíželi okolí, aby přesně mířeným šípem zneškodnili každého narušovatele klidu hradního pána.

Zprava od temné věže k Houstonovi zahvízdal vítr, z jejího stínu však doposud nevystoupila žádná postava. Nicméně vyndal zpoza opasku revolver a odjistikl ho. Zahledl se dolů na opuštěné neosvětlené nádvoří uprostřed prostoru obehnaného hradní zdi. Přesně naproti jeho stanovišti, hluboko dole uzavírala nádvoří mohutná dřevěná bariéra. Doplížil se k okraji ochozu, a když nahlédl přes jeho okraj, spatřil další ochoz a o patro níže ještě jeden. Jako kamenná atria nebo kolosální schodiště dosahovala postupně přízemí. Protože byla překvapivě široká, napadlo Houstonovi, že jsou to patrně střechy jednotlivých pater hradní stavby.

Přestože budila dojem jistého uspořádání, Houstonovi připomínala bludiště. Snadno by jimi mohl bezcílně bloudit, ztratit orientaci, dokud by ho někde neobjevili.

Ne, tak nesmím přemýšlet, zakazoval si. Musím jít dál.

Neslyšně se přesunul až k věži, tam narazil na schodiště vytesané do kamene. Soustředěně zkoumal siluetu hradu, nespočetné kamenné římsy a bázlivě si prohlížel pohádkový hrad, který ho již při pohledu na fotografii tolik ohromil svou grandiózní vznešeností. Jednotlivé kamenné bloky byly vyšší než Houston sám. Přes zatažené závěsy nahlédl do komnat, jejichž zdi snad trojnásobně převyšovaly obvyklou výšku místnosti. Ve většině komnat byla tma, pouze v několika svítily křišťálové lustry a hořelo v krbech. Právě ty komnaty upoutaly jeho pozornost a pozorně si je prohlížel. Byly situovány v přízemí, po jeho pravici ze směru, odkud přicházel. Sestoupil o patro níže a náhle se zastavil. Přes ohromné klenuté okno ve vzdálenější zdi, jedno z mála zasklených čirým a nikoliv barevným sklem, spatřil vzrušeně gestikulujícího muže, evidentně kritizujícího kohosi neviditelného. Muži mohlo být kolem šedesátky, byl oblečen do tmavě modrého saka, světle modrého roláku a temně šedých kalhot. Měl krátké, pískové světlé vlasy, přísné oči a docela pohlednou tvář. Houston chtěl vidět, kdo ještě v té místnosti je, změnil proto pozici a lehl si na kámen, aby lépe viděl dovnitř.

Spatřil ještě dva další muže, neviděl jim však do tváří. Jeden měl na sobě hnědý oblek a vestu, druhý kalhoty a bílou košili, od krku tři knoflíčky rozepnuté, takže mu byl vidět zlatý řetízek s přívěskem.

Všichni muži stáli napjatě, jeden z nich právě mocnými gesty doplňoval svou odpověď na to, co muž v roláku sdělil. Houston jen litoval, že neslyší, o čem je řeč. Připítl se o kousek blíže - a překvapením zatajil dech. Z nového úhlu totiž spatřil ještě jednu postavu - Monsarda. Při pohledu na něj se mu udělalo mdlo.

Starý pán seděl schoulený v hlubokém křesle s vysokým opěradlem, tvářil se netečně, vylekaně a jaksi scvrkle - Houstonovi se zdál v tu chvíli mnohem starší, než když ho viděl naposled. Na tváři měl podlitiny, šaty měl zmačkané a zakrvácené.

Bili ho! A to je další zločin, za který zaplatí, přísahal si Houston. Zacloumala jím zuřivost a křečovitě sevřel svou zbraň. Já je!

Nedomýšlel a zkoprněl leknutím. Do místnosti vešli dva strážci, škulbi Monsardem a postavili ho na nohy. Bránil se, tvář zkřivenou strachem.

Houston věděl, že mu vztek nepomůže, ve své pozici byl naprosto bezmocný. Sledoval, jak strážce vlečou Monsarda pozpátku ven z místnosti.

Musím se dostat dovnitř a zachránit ho. Musím ho přivést Simone... a dozvědět se více. Musím ho přimět, aby mi konečně řekl, co se tu děje!

Celý se chvěl, jak toužil hned teď něco podniknout. I když se rozběhl ke vzdálenému konci ochozu, dovedl si představit to schodiště, které by musel seběhnout, aby dohnal a zneškodnil strážce. Neměl představu, jak to zvládne, věděl pouze, že to musí dokázat.

Zastavil se ještě před vchodem na schodiště. Napravo pod ním bouchly dveře a ozvaly se zlostné příkazy, pak dusot těžkých bot, někdo něco táhl, následoval skřípavý zvuk a zakvílení.

Nakoukl přes okraj zdi. Nádvoří bylo nyní osvětlené a právě jím procházeli oni dva strážci a táhl s sebou Monsarda. Byli to hromotluci a starý muž vypadal mezi nimi titěrně jako scvrklý vzpouzející se raneček. Houston bedlivě pozoroval, do kterých dveří vejdou. Bude je sledovat. Bude -

Vtom ho oslepilo pronikavé světlo namířené přímo na něj snad ze všech směrů. Noc se proměnila v nejjasnější den, ochoz se rázem stal jevištěm a on hlavní postavou. Stál tu jako nahý, prosvícený až do morku kosti. Nic neviděl.

Zaclonil si rukou zrak a ztuhl. Z obou stran ochozu k němu přibíhaly strážce s namířenými puškami a pohřebně vážnými výrazy ve tvářích. O patro výš se objevili další ozbrojenci.

Když se Houston bezbranně přikrčil, paralyzován nečekaným jasem, ozval se z reproduktorů, umístěných nejspíše ve

všech strážních věžích, sametový, hluboký mužský hlas: "Vítejte, pane Houstone. Očekávali jsme vás."

5.
část

45

Topil se.

Smrt si však neplánoval, ani nehodlal ztrácet čas zvažováním svých šancí či rozhodováním, co by ještě mohl risknout, aby ho nechytily. V okamžiku, co ho oslnily reflektory a spatřil hlavně pušek namířených na něj, jednal reflexivně.

Podíval se vpravo, prudce se otočil k okraji ochozu a skočil. Tváře mu ovanul vítr, žaludek se mu zvedl a vydlážděný dvůr ho vítal vstříc. Skočil do jednoho z baldachýnových přístřešků, ale i tak si při tvrdém dopadu vyrazil dech. Trochu se odrazil, ramenem narazil do tvrdého okraje stříšky a kutálel se dolů, ruce groteskně hmatající po záchytném bodu.

Nohou sklouzl přes okraj a křečovitě se držel zdobení lemujícího plachtu, v ruce stále svíraje revolver. Na zlomek okamžiku zakopal nohama ve vzduchu, pak ztratil sílu a přistál na kočičích hlavách nádvoří.

Před očima se mu zatmělo, ale přes agonizující bolest se vyškrábal na nohy. Jako opilý se zakymácel v rytmu závratě, ale ještě stačil postřehnout, jak se k němu blíží dva strážci, kteří před chvílí vlekli Monsarda. Toho nechali být a vrhli se s nabitými puškami vstříc nepříteli. Ve stavu polovědomí vnímal Houston jejich dusot jako hromobití.

Nedařilo se mu nabýt rovnováhy, paže mu strnuly a jako cizí visely podél těla, revolver se mu zdál náhle ohromný a nesnesitelně těžký. Musel vynaložit všechnu sílu, aby ho zvedl. Namířil, když vtom mu došlo, že ho doposud nenabil.

Zachroptěl. Pak se na něj už vrhl první strážce a Houston jen bezmocně pozoroval, jak mu mohutná bota s okovanou špicí bleskurychle vykopla zbraň z ruky. Cítil již takovou bolest, že zasažené zápěstí ani nevnímal. Jen postřehl, jak se mu pohnula celá paže a prsty povolily. Jako fascinován zíral, jak zbraň vyskočila vzhůru a vzápětí s křápnutím dopadla na kamennou dlažbu.

Svíral si zápěstí, když tu už k němu po schodech přibíhali další muži. Drsně něco jeden přes druhého vykřikovali, zbraně řinčely. Kruh se uzavíral a vzápětí ho obklopovalo několik postav. Pak zaslechl klapnutí zástrčky na ohromných dveřích pod baldachýnem rovnou před sebou. Dveře se otevřely dokořán tak prudce, že bouchly o zeď uvnitř chodby.

Houstonovi se zamžilo před očima. Neměl sílu pozvednout zrak, a když jen úkosem zašilhal tím směrem, spatřil, jak k němu kráčí pár luxusních černých střevíců. Pak se zastavily - tak blízko, že kdyby chtěl, mohl by se jich dotknout. Jen zvolna pozvedal zrak. Černé společenské kalhoty, černý frak, černý motýlek. Muži mohlo být tak šedesát, byl vysoký, štíhlý a ještě stále velmi pohledný, opálený, s plnými rty a jiskrným pohledem v tmavých očích, pevných rysů tváře, tmavé vlasy měl sčesaný hladce dozadu. Houston zamrkal v posvátné bázni.

"Taková pošetilost, pane Houstone," promluvil muž.

"Jak byste se zachoval vy na mém místě?" zaútočil Houston, ale chabě.

Muž se na okamžik zamyslel, pak uznale pokrčil rameny a s pobaveným úsměvem odpověděl: "Stejně jako vy."

Teprve nyní Houston ten hlas rozeznal - před chvílí ho slyšel z reproduktorů na strážních věžích.

"Ale stejně je to bláznovství. Nejste zraněn?" pokračoval muž.

Houston neodpověděl.

"Opozdlil jste se," poznamenal muž. "Očekávali jsme vás dříve."

"Vy jste mě čekali?"

"Samozřejmě. Ale prosím vás, přece nebudete stále klečet. Pomozte mu na nohy," pokynul strážím.

Dva muži jím škulbi, až zavrával.

"Přidržte ho," pokynul jim muž, prohlížeje si Houstona. "Ano, čekali jsme vás. Snad si nemyslíte, že byste bez mé drobné pomoci tohle místo našel?"

"Podařilo se mi to."

"Jak chcete. Připouštím, že jste prokázal neobyčejnou schopnost. Ale zase jedině proto, že se vám trochu napomohlo. Například ty hovory do Paříže, Londýna nebo New Yorku. Pochyboval jsem sice, že k něčemu budou. Podezřívám jsem vás, že jste pochopil, jak jsem vám usnadnil práci - ty drobné náhody a stopy, které jsem záměrně zanechával."

"Vy jste mě sem vedl záměrně? Ti tři lidé, s nimiž jsem telefonoval, věděli, o co jde?"

"Ne tak docela, ale dostali instrukce, a třebaže neznali přesný záměr, věděli tolik, kolik bylo potřeba."

"Proč?"

"Protože jste se skrýval příliš rafinovaně a dokázal jste rychle unikat. Došel jsem k závěru, že pokud nezměním pravidla

hry, nikdy vás nedopadnu. A tak jsem se rozhodl, že jednodušší bude, když najdete vy mě - a jak vidíte, měl jsem pravdu," dodal muž s úsměvem.

Houston vnitřně zuřil k nepříčetnosti a nejvíce ze všeho toužil po tom, aby mohl dát tomu ničemovi pěstí do nosu a rozmazat mu jeho slizký úsměšek.

Strážci sevřeli Houstonovi ruce za zády, což neznámého muže očividně potěšilo. "Doufal jsem, že s sebou přivedete hosta. Pozvání platilo pro vás oba, ale bohužel, Simone nikde nevidím."

Houston sebou trhnul. Všiml si, že se k němu hloučkem prodírá Monsard. Hned se také starostlivě otázel: "Simone? Je s vámi?"

"Nejsem blázen," odbyl ho Houston.

"Možná je poblíž," dodal muž ve večerním oděvu.

"To stěží. Ví však, kam jsem se vydal, a pokud se nevrátím, oznámí vše policii."

Muž se uchechtl. "Neříkejte!"

"Kdo, sakra vůbec jste? Můj otec?" obořil se na něj Houston.

Muž se uchechtl hlasitěji. "Ach, bože, pane Houstone. To tedy nejsem - ačkoliv jsem přesvědčen, že jste o mně slyšel. Jmenuji se Pierre de St. Laurent."

46

Když si Houston všiml, jak muži při těch slovech zajiskřilo v očích, otrásl se děsem. Po svém úporném pátrání se konečně dočkal úspěchu... jenže bohužel, neprožívá nejmenší pocit vítězství. Je mu z toho nanic.

Náhle mu něco podivného blesklo hlavou a prudce se otočil k Monsardovi. "Vy mluvíte anglicky?" zeptal se zhurta.

"Qu'est-ce que c'est?"

"Zrovna před chvílí. Ptal jste se mě, zda je tu se mnou. Řekl jste to anglicky."

Starý pán rozpačitě povytáhl obočí, jako kdyby sám byl překvapen. "Je ne comprendspas."

"Lžete!" osočil ho Houston.

Monsard se zmateně zamračil a pohledem se obrátil na St. Laurenta, aby mu snad pomohl.

"Jacquesi, zdá se, že tě prokoukl," usmál se St. Laurent.

Monsard zkameněl a jen zvolna přikývl. "Ano, je to pravda," přiznal se.

"Simone?"

"Neví to. Doma nikdy anglicky nemluví. Před mnoha lety - hned po válce - mě okolnosti donutily, abych se naučil anglicky."

"A proč jste to tajil?"

"Abych nevyvolal pozornost. Chtěl jsem zůstat nenápadným vesničanem. A navíc, když pro vás Simone překládala, poskytla mi čas na promýšlení. Vaše nesnáze s jazykem mi pomáhaly, abych vás lépe mátl."

"Takže jste mě od začátku sváděl ze stopy?"

Starý muž přikývl.

Houston si Monsarda pronikavě prohlížel - když tu si všiml dalšího triku, pravděpodobně další lži. "Ty vaše modřiny," ukázal. Monsard se dotkl nateklého obličejce. "Jsou falešné. Je to jen líčidlo a nikdo vás nebil." V ostrém světle byl make-up velice zřetelný.

"Trochu divadla, to víte. Ale úspěšného," vložil se do řeči St. Laurent. "Bavil jste se? Osvětlili jsme místnost, jak to jen šlo. Herci se rozmístili tak, abyste na ně přes okno co nejlépe viděl. S make-upem jsme dlouho experimentovali. Kdyby totiž nebyl dostatečně výrazný, ze svého stanoviště byste si ho nevšiml."

"Nerozumím vám."

"Vnadidlo. Přece jsem vás nemohl nechat procházet se po ochozech kolem hradu. A kdybychom past zavřeli příliš brzy, pak byste nám mohl uniknout. Takto ovšem, poté, co jsme vás dostali, kam jsme chtěli..." zammul rukama St. Laurent.

"Takže nejste v nebezpečí?" zeptal se Houston Monsarda.

Starý pán zavrtěl hlavou.

"Upadl pouze do silné nelibosti," doplnil St. Laurent. "Ale momentálně mu nic nehrozí. Dopustil se hlouposti, když nám volal, že sem chce přijet s absurdní žádostí týkající se jeho dcery. Pak jsem si ale všechno v klidu rozebral a dospěl jsem k závěru, že nám vlastně prokázal velkou službu. Z lovecké chaty jste nám unikl a nevěděli jsme, kde se skrýváte. Vaše odhodlání je však nezlomné, o tom mě opakovaně přesvědčujete. A tak mě napadlo, že nám půjdete dále po stopě. Jeho telefonáty ve mně vzbudily naději, že vás sem zavedou."

"Tak proč jste mě rovnou nezabil, když už jste mě dopadli? Proč jste mě dal jen zajmout?"

"Protože vás potřebuji. Simone také. Přál bych si, abyste mi co nejdříve prozradil, kde ji najdu."

"Vy že nás potřebujete? Jen co nás dostanete do rukou oba, zlikvidujete nás."

"Ale, ale, nač taková podezření?" mlaskl St. Laurent. "Jistě jste unaven a potřebujete si odpočinout a najíst se."

"Cože?"

St. Laurent prošel kolem Houstona, strážce do Houstona strčily, aby pána následoval. Ostré světlo se odráželo od lesklé dlažby nádvoří. Houston kráčel za St. Laurentem do jiných, stejně ohromných dveří, vedle nichž si povšiml nádherného okna, které si již předtím prohlížel z ochozu, nádherného lustru i mohutného krbu, jakož i těžkého starožitného nábytku. Minuli tu komnatu a ubírali se studenou, vlhkou, klenutou kamennou chodbou doleva do další chodby, tu však byly

zdi obloženy dřevem a vymalovány. Došli k několika dřevěným vyřezávaným dveřím, před nimiž se St. Lauren zastavil a obrátil se k Houstonovi. Pak ironicky vytáhl obočí a stiskl kliku.

Strážce Houstona vstřelily dovnitř, zůstal však ohromeně stát. Monsard se postavil za něj a jeden strážce jako na pokyn opustil místnost. Druhý zavřel dveře, opřel se o ně, zbraň v pohotovosti.

Houstona omráčila vzrušená nádherná prostora. Kdyby tu nesvítilo elektrické světlo, byl by přísahal, že se přenesl do středověku. V jednom rohu stálo brnění, na zdi visel nějaký šlechtický erb a dva zkřížené meče. Píseň o Rolandovi, napadlo Houstonovi. Tristan Lancelot a Eleanora Aquitánská. Zašlá sláva středověké Francie.

Stál tu a ani nedýchal. Pak se jeho pohled svezl na St. Laurenta, který se na něj přemile usmíval. "Dáte si kávu?" zeptal se. "Nebo brandy?"

Houston přestal civět na nádhernu kolem a soustředil se raději na tři muže stojící kolem naleštěného stolu v rohu komnaty. Jednoho z nich již předtím spatřil oknem z ochozu - světlovlasého šedesátníka v tmavomodrém saku. Zbylé dva si nestačil podrobněji prohlédnout. Jeden mohl mít také kolem šedesátky, byl vysoký a vyzábělý, s prořídilými vlasy, vpadlými očima, budil dojem k smrti unaveného člověka. Vedle něj stál muž v košili u krku rozepnuté a se zlatým řetízkem s medailónkem. Tomu mohlo být tak kolem třiceti, z očí mu číselá jakási brutální divokost, rty měl pevně sevřeny. Celkem pohledný muž.

"Oh, opomněl jsem dobré mravy," omlouval se St. Laurent Houstonovi. "Dovolte, abych představil ostatní. Mě znáte pod jménem François LeBlanc, že? Tohle je Jules Fontaine z Londýna..."

Fontaine (muž v roláku a tmavomodrém saku) pozvedl na pozdrav poloprázdnou sklenku brandy.

"Z New Yorku sem přicestoval Paul Dassin..."

Vychrtlý muž zlehka pokývl na pozdrav.

"A jeho syn Charles," dokončil ceremoniál St. Laurent.

Bílá košile s medailónkem absolutně nereagovala. Povznesený nadutec.

"Ale jak již jistě víte, kdysi jsme se jmenovali jinak."

"Můj otec," promluvil Houston silným hlasem, ačkoliv měl hrdlo stažené jako v křeči. "Který z vás to je?" těkal pohledem z jednoho na druhého. "Kdo to je?"

Jules Fontaine? Muž pozoroval Houstona přes svou sklenku s brandy.

Paul Dassin? Ten stál bez pohnutí.

"Řekněte mi to!"

"Já jsem tvůj otec," promluvil Paul Dassin téměř šeptem, téměř jaksí neochotně. Díval se na Houstona vpadlými očima s tmavými kruhy. Odkáslal si.

Houston nevěděl, že se pohnul. Vystoupil po třech schůdcích, pak se rozpačitě, až dojatě zastavil a zahleděl se na otce. Tenhle bleďý, očividně chorý muž že je duch, který ho pronásledoval celým dětstvím? Muž, kterého kdysi ve svých snech tolik obdivoval a kterého se nyní naučil nenávidět? Kostnatý, křehký muž, vzbuzující spíše lítost než nenávisť? Křehký a ubohý?

Scéna se před ním zamžila, nohy se mu podlomily. Potácel se k židli, ale nedošel.

Zhroutil se.

47

"Jste dostatečně při smyslech, abyste vnímal?" promluvil k Houstonovi St. Laurent.

Houston ucítil ostrou vůni brandy, někdo mu tiskl ke rtům skleničku. Otrásl se, sotva znatelně přikývl a sáhl po sklence. Zdálo se mu rozbolavělá, jako kdyby ho někdo zmlátil, a každý pohyb mu působil agonizující muka. Strach ho však přes všechno tělesné utrpení dohnal do stavu krajní bdělosti a otevřené mysli.

"Výborně. Pak pojďme rovnou k věci. Budu vůči vám naprosto otevřený, nic nebudu zatajovat," pokračoval St. Laurent.

"Nevidím nutnost, abychom to dělali," přerušil ho zlostně naléhavý hlas. Houston sebou překvapením trhnul a otočil hlavu k muži, který takto rozhodně protestoval. Byl to Charles, jeho nevlastní bratr. Stál tu, medailónek se mu houpal na prsou, a nedal se umlčet. "Já nesouhlasím. Neměli bychom mu nic říkat, je to příliš velké riziko. Říkám, odpráskneme ho a bude jednou provždy klid."

"To víme i bez tebe," reagoval St. Laurent ostře. "Doporučil jsi nám to již několikrát, nehleď k tomu, že ses ho sám již několikrát pokoušel zabít - bohužel neúspěšně."

"Tentokrát se vyvaruju chyb," prohlásil Charles.

"Tak to tys zabil moji ženu?" obořil se na něj Houston.

Charles po něm vrhl drzý pohled.

"Ty?" dorážel Houston hlasitěji, odložil skleničku a vstal. "To tys řídil ten černý stejšn?"

"Pochopitelně že ne."

"Jen jsi vydával rozkazy? Tak ty jsi vrahem mé ženy?"

Houston zvolna kráčel místností, spalován nejkrutější nenávisť. Vykráčoval strnule, jako kdyby pokaždé zvažoval, než došlápně další krok, pěsti zaťaty, oči přivřeny. Vnímal pouze jediný bod v místnosti - Charlese.

Rozmáchl se. Charles uhnul a zavrával. Rána ho minula.

"Pane Houstone," napomenul ho St. Laurent.

Houston udělal další krok.

"To nemohu dovolit," trval důrazně na svém St. Laurent.

Charles se prudce obrátil a oběhl stůl. Houston mířil k němu, když vtom ucítil na ramenou něčí silné ruce.

Jeden ze strážců mu stiskl citlivé nervy za ušima a Houston se svezl na kolena. Projela jím tak krutá bolest, že nebyl schopen ani zakvílet, ale pominula stejně rychle, jak ho zasáhla. Strážce ustoupil a Houston si mnul postižený krk. Vzápětí se složil na zem.

"Nezneužívejte mé trpělivosti," varoval ho St. Laurent. "Jste zde hostem a je žádoucí, abyste se podle toho choval."

Houston přikývl a dále si mnul postižené místo.

Charles zpoza bezpečí stolu peskoval St. Laurenta: "Však vidíte. Je nevypočitatelný a nedá se mu věřit."

"Učinili jsme rozhodnutí a ty se mu podfídiš."

"Ale -"

"Mlč a respektuj rozhodnutí!" ozval se tentokrát Houstonův otec, který doposud mlčky přihlížel, nezasáhl ani během dramatické hádky, až nyní vyslovil strohý příkaz. Houstona překvapilo, jak tento na pohled křehký muž sebevědomě vykročil doprostřed místnosti. "Sešli jsme se zde, abychom věci vyřešili. Hovořím za Jacquese stejně jako za sebe, když trvám na přijatelném řešení."

"Mně záleží pouze na bezpečí mé dcery," promluvil Monsard. "Chci, aby mohla žít v klidu a beze strachu."

Chvějícími se prsty si z tváře slupoval líčidlo. Houston z jeho pohledu vyčetl obavy.

"Má pravdu," souhlasil Fontaine. Sáhl do kapsy svého tmavomodrého saka a vyndal stříbrnou tabatěrku. "Celý tenhle incident byl nesmyslný," řekl a zapálil si cigaretu. "Pokračujme v jednání," obrátil se pak na St. Laurenta i na Houstona. Pomohl mu vstát a nabídl mu cigaretu. "Posaďte se a poslouchajte. Týká se to vaší budoucnosti."

Houston již dlouho lačněl po cigaretě, a tak zhluboka potáhl a vrátil se zpátky do svého křesla. O Charlese nezavadil ani pohledem, ačkoliv cítil, jak mu upřeně hledí do zad.

"Souhlasíte všichni?" otázal se St. Laurent přítomných.

Mlčeli a Houston cítil napjatou atmosféru.

"Dobře tedy. Pane Houstone, pokud vím, jste spisovatel. Povím vám jeden příběh - je z roku devatenáct set čtyřicet čtyři, kdy jsem pracoval jako agent pro Němce i Spojence."

"Vy to přiznáváte?" vyhrkl zaskočený Houston.

"Proč vám mám lhát? Ničeho bych tím nedosáhl. Chci, abyste věřil v mou dobrou vůli."

Houston na něj jen zíral.

"Podával jsem informace o Spojencích a Němcům mi za mé služby platili zlatem. V takových situacích se obvykle rodí velké plány. A já jsem si uvědomil, že kdyby měli zlata málo, jistě by se nechovali tak štedře. Museli oplývat bohatstvím. Všichni jsme věděli, že při ústupu kradli všechno, co mělo nějakou cenu. V duchu jsem si představoval jejich poklady a horečně přemýšlel, jak si přijít taky na své."

Houston se napřímil a natáhl se k St. Laurentovi. "Tak o to běží? Uloupil jste-"

"Nepředbíhejte události, pane Houstone. Zápletka je složitější, než si myslíte. Nemusel jsem zlato loupit. Nebylo to potřeba, protože mi ho sami dali."

Houston se zamračil.

"Německý generál stál před problémem," pokračoval St. Laurent. "Věděl s jistotou, že brzy nastane konec, že Němci válku nevyhrají. Hitler se pomátl na rozum a tvrdohlavě vykřikoval opak, svolával všechna svoje vojska a plánoval hrdinnou bitvu, která by Spojence vytlačila z Německa. Jeho vlast byla však zničena a jedinou možností, jak financovat rozhodnou vojenskou ofenzívu, bylo využití těchto tajných pokladů."

"Šílenství."

"Tentýž názor zastával onen německý generál. Zbytečné krveprolití. Zlato, jehož získání stálo tolik životů, by posloužilo jen k tomu, aby umíralo ještě více lidí - a naprosto bezdůvodně. Jenže odporovat Hitlerovi? Kruté zahrávání s vlastním životem. A kromě toho generál dobře věděl, že Hitler nikdy neocení hrdinství svých podřízených, kteří se vraceli z bitev živí. Místo toho je trestal za to, že se nechali porazit. Nemělo tedy smyslu vůbec se do vlasti vracet. Generál věděl, že jeho dva synové zahynuli v bitvách a manželka spáchala ze žalu sebevraždu. Jaká ho může čekat budoucnost? U svých důstojníků také nemohl hledat pomoc, protože jim nedůvěřoval, a nezbývalo mu nakonec nic jiného než hledat pomoc u lidí, kteří nemají žádné zásady. Pro koho jiného v té chvíli mohl poslat než pro mne? ,Deset miliónů dolarů je vašich,' oznámil mi, ,pomůžte-li mi dezertovat, ale tak, abych se nedostal do zajetí Spojenců.' Měl namířeno do Jižní Ameriky, kde se svým bohatstvím jistě mohl v pohodlí dožít."

"Vy jste souhlasil?"

"Nejtěžší bylo najít několik mužů, kteří by mi pomohli. Svým spoluobytelům doma jsem nevěřil, byli příliš velcí vlastenci a příliš nesobečtí. Zaměřil jsem se proto na Američany a našel jsem jednotku, která mohla mým záměrům vyhovovat. Mladí vojáci, zděšení z bitev, kterými museli projít, by dali nevím co za to, aby mohli armádu opustit. Nechtěli ovšem žít zbytek života jako dezertéři a požadovali odměnu sedmi miliónů dolarů."

"Bylo to bohatství, o němž se mi v životě ani nezdálo," vmísil se do řeči Fontaine. "Nedokážete si představit, jak mi bylo. Žili jsme od jedné bitvy k druhé. Prostě nás vylodili na pobřeží... a nikdo mě nevaroval před nepřetržitou hrůzou, v jaké budu žít."

Houston si všiml, že jeho otec stále mlčí.

"Co se dělo potom?" zeptal se St. Laurenta.

"Přinesl jsem tomu generálovi zprávu, že se vylodili Američané a brzy zaútočí. Poslal tedy na frontu všechny své vojáky včetně těch, kteří střežili zlato. Postupoval logicky - kdo by kradl zlato, když zuří krvavá bitva?"

"Uprchne devět amerických vojáků," přerušil ho Houston, "a Němcům, soustředěným na boj, samozřejmě nenapadne,

že by je někdo mohl ohrozit z opačné strany."

"Obzvlášť když poklad není pod dohledem. Generál se pečlivě ujistil, že tomu tak skutečně je, a osobně nás u nákladních vozů naložených zlatem očekával."

"Vy jste s těmi vozy plnými zlata uprchli?"

"Přesně tak. Šťěstí nám přálo. Byla to nestoudnost - ale byli jsme bohatí."

"Patrně se tu vyskytl jediný problém - válečná Francie. Nebylo možné opustit zemi s takovým nákladem. Byl příliš objemný a Němci by vás jistě pronásledovali," domýšlel Houston.

"Nejdříve ze všeho jsme museli zlato ukrýt. Odjeli jsme s pokladem asi patnáct kilometrů dál a tam jsme ho ukryli. Vozy jsme pak zapálili a uprchli jsme. Uniformy nám umožnily dostat se přes spojeneckou linii docela snadno."

"Ten generál -"

"- byl oblečený jako jeden z nás, to je jasné. Celá naše anabáze trvala měsíc a museli jsme použít nepředstavitelné triky. Nakonec jsme se dostali do Jižní Ameriky. Vyčkávali jsme. Válka skončila a nemálo Němců hledalo azyl v cizině. Ne že bychom pomáhali nějakým maniakům, ale hodně generálů bylo příliš horlivých, jen aby získali Hitlerovo uznání, a pak se báli norimberského procesu. Jedinou cestou, jak vyváznout se zdravou kůží, byl výlet do Jižní Ameriky. A za naše služby nám přebohatě zaplatili."

"Proč jste se tedy vrátili v padesátém zpátky do Francie?"

"On to ví," přerušil je Fontaine vyplašeně.

"Nechej ho, ať nám to poví."

"Tehdy jste se obrátili na Monsarda," začal Houston. "Za pět let tajného života v Jižní Americe jste vypracoval plán - a potřeboval jste si opatřit novou totožnost. Představoval jste si, že vaší domovskou základnou se stane Francie, protože tam na vás v úkrytu čekal zlatý poklad. Za starých časů jste bývali s Monsardem nejlepšími přáteli a vy jste věděl, že nyní je bez prostředků. Podplatil jste ho hotelem, aby pátral v soudním archivu a našel pro vás všechny vhodné nová jména a pak ještě podstoupil riziko a získal pro vás rodné listy a cestovní pasy. Nakonec podpálil budovu soudu, aby už nikdo nikdy nezjistil, že ta jména kdysi už někomu patřila - dávno zemřelým dětem."

"Jste vynalézavý," prohodil uznale St. Laurent.

"A jak byl do celé záležitosti zapleten starý kněz?"

"Jeden čas jsem podléhal nesnesitelným pochybnostem a myslel jsem, že mi prospěje, když se vyzpovídám. Byl jsem nesmírně pověřivý, to připouštím, ale byl jsem tehdy mladý a bál jsem se. Svěřil jsem knězi všechno, spoléhaje na jeho svatý slib mlčenlivosti v případě, že by se můj plán zhroutil a všechno se prozradilo. Mohl bych doufat ve spasení."

"Spoléhal jste na počestného muže."

"Věděl jsem, že nic nevyzradí."

"A přece jste ho dal zabít."

"Já jsem to neprovedl. Váš bratr."

"Ale proč?"

"Zeptejte se ho sám."

"Kněz byl starý, ztrácel sílu a nevěřím, že by nemluvil," řekl Charles.

"Jsi v poslední době neobyčejně nervózní," vytkl mu St. Laurent, "a znervózňuješ i mě. Kdybych byl věděl, co máš zalubem..."

"Někdo přece musí napravovat tvoje chyby," udeřil Charles. Oba muži se na okamžik měřili tvrdými pohledy.

"Charón," vzpomněl si Houston.

St. Laurent s Charlesem se k němu prudce obrátili.

"Charón," opakoval.

"To je jen hříčka - vypůjčili jsme si to jméno ze staré mytologie. Převozník z podsvětí. Za úplatu vás převezme do končin věčného klidu - a přesně takovou službu jsme poskytovali my Němcům. Charón bylo naše krycí jméno. Podrželi jsme si ho jako vše zahrnující termín. Firmu Verlaine jsme spojili s mnoha dalšími společnostmi doma i za hranicemi. Využili jsme zkušeností z pašování Němců a nyní podnikáme v oblasti dovoz-vývoz, jak s oblibou říkáme."

"Heroin?" zeptal se Houston, vzpomněl si totiž na to, co mu říkal Bellay.

"Oh, takové pojmenování zní vulgárně," odfrkl si St. Laurent.

"Zbraně?"

"Žádné další otázky, prosím. Domnívám se, že informace, které jsem vám poskytl, jsou dostatečné vzhledem k nabídce, kterou vám chci učinit," hleděl na něj St. Laurent upřeně. "Přidejte se k nám."

Houston zbledl. Od samého začátku hloubal, co vede St. Laurenta k takovému rozhovoru, proč tolik vysvětlování. Zvažoval hodně důvodů, nedošel však k žádnému závěru - ale tahle varianta ho skutečně ani v nejbujnějším fantazírování nenapadla. Nebyl na takovou nabídku připraven, hlavou mu vířily chaotické myšlenky. "Přidat se k vám?" opakoval nevěřičně.

"Rozhlédněte se kolem sebe. Jak víte, bylo nás devět - devět amerických vojáků. Po sedmatřiceti letech vidíte z naší skupiny jen zestárlé trosky. Nehody, nemoci, sebevražda. Smrt si vybrala svou daň. Samozřejmě že jsme postoupili jistě pravomoci jiným schopným mužům v rozličných korporacích, jsou to ovšem omezené pravomoci. Jeden nikdy neví, co dělá druhý. Pouze my máme podrobný přehled, jsme do detailu informováni, jak Charón funguje. Náš svazek je od začátku pevně spojen společným tajemstvím. Tvrdošíjně jsme svou moc obhájili a udržujeme si ji navzdory tomu, že nás někteří členové skupiny navždy opustili. Až nyní jste to byl vy, kdo mezi námi způsobil rozkol, a ten by nás mohl nakonec zničit. Můj drahý přítel se domnívá, že jste mu hrozbou. A pak je tu samozřejmě váš otec. Ačkoliv vás nikdy nepoznal, je s vámi přirozeně do jisté míry svázán a cítí jakési závazky. Kdybychom se vás zbavili, příliš by na to myslel, meditoval a nakonec by naše jednání zavrhl."

Houston se zahleděl do otcových propadlých, nepokojných očí.

"Možná to je přílišné fantazírování," pokračoval St. Laurent, "ale skutečně zoufale potřebujeme mladou krev. A kdo může být schopnějším společníkem než muž, který odhalil naše tajemství? Dokážete tajemství udržet? Přijetím mé nabídky nejen že posílíte náš spolek, ale přestanete pro nás být nebezpečný. Do našich životů i práce se vrátí harmonie."

"Až na Charlese."

"On ví, co je pro nás nejlepší. Chápe. Vím, že se podřídí."

"A proč bych se měl podřizovat já?"

St. Laurent se rozesmál. "Výhoda je snad evidentní, ne? Odmítnete-li, zlikvidujeme vás. A pochopitelně i Simone. Nebudeme se moci ohlížet na smutek, který vaše smrt mezi nás vnese. Myslete na Simone. Pokud k ní máte nějaký vztah, zvažte pečlivě své rozhodnutí. Přemýšlejte také o bohatství, které vám nabízím."

"Žádná suma peněz -"

"- vám nenahradí ženu, kterou jste ztratil. Chápu vás a nechci vás urážet. Ale buďte trochu praktický. Objevil jste se zde mezi námi jako problém - pomozte nám ho tedy vyřešit."

"Ten problém má však kaz," řekl Houston.

"Oh, opravdu?"

"Kdybych se k vám připojil, jak byste mi mohli důvěřovat? Stále bych vás mohl nějakým způsobem ohrožovat."

St. Laurent zavrtěl hlavou. "Pokud tu je nějaký kaz, pak vy o něm nevíte. Ztratil jste svou ženu a další ztrátu nebudete riskovat. Zradíte-li nás, zabijeme Simone. Pokud by nás zradila ona, zabijeme vás. Nijak nám to nepomůže, ale pomsta je vždy sladká, víte? Vidím na vás, že uvažujete, jak bychom se k vám dostali, když budeme ve vězení. Prostřednictvím jistého kontraktu. Pomocí peněz, které vlastní někdo, s kým jste se nikdy nesetkal a kdo zaplatí najatého vraha. Celý zbytek života strávíte na útěku. Už nyní jste na útěku, protože jste stále v nebezpečí. Poznal jste strach i zoufalství. Přece byste nechtěl, aby se to opakovalo. Ať už kvůli Simone nebo kvůli sobě." Za okny zahvízdal vítr. "No, myslím, že jsme vše probrali dostatečně důkladně."

"Potřebuji si o všem promluvit s otcem," řekl Houston. St. Laurent zatajil dech. Houstonův otec strnul a zbledl. "Jen my dva, mezi čtyřma očima," upřesnil. "Potřebuji si některé věci ještě objasnit."

"Rodinné sjednocení. Jak dojemné," procedil pohrdavě Charles.

Houstonův otec se k němu obrátil: "Je také tvým příbuzným," řekl.

"Nešťastnou náhodou," uchechtl se Charles. "Já příbuzenský vztah nepřijímám. Budu souhlasit s rozhodnutím ostatních. Ale nečekej, že budu předstírat, že jsem s ním spokojen."

"Žárlivost není na místě."

"On, nemám důvod, otče. Cítím se trapně za tebe. Je mi z tebe nanic. A protože on je výsledkem tvé chyby, vypořádej se s ním," řekl Charles a založil ruce. Vztekle vykročil ke dveřím a rázným trhnutím je otevřel. Ještě se opovržlivě podíval po Houstonovi a opustil komnatu. Vtom málem srazil jednoho muže ze stráže, spěchajícího dovnitř.

"Co se děje?" zeptal se zamračeně St. Laurent.

Muž se už chystal odpovědět, když tu si všiml Houstona, zarazil se a jen kývl k chodbě.

"Omluvte mě, prosím," obrátil se St. Laurent k Houstonovi. "Ano, pohovořte si s otcem," svolil přátelsky cestou ven.

"Všichni tři si promluďte."

"Cože?"

"Vy, váš otec a... tady muž z hlídky."

48

Vál nepříjemně chladný vítr. Houston přecházel s otcem nádvořím, z nízké zidky je sledoval muž ze stráže. Houston ale cítil ještě jiný pohled, pozorující ho pravděpodobně z nějakého úkrytu, ale nezabýval se tím. V té chvíli se cítil jako opuštěný chlapec, jehož sen se konečně uskutečnil, a současně jako zrazený dospělý muž, jehož noční můry se staly skutečností.

Zahleděl se na srpek měsíce a přemýšlel, jak je asi Simone tam nahoře vylekaná. Od kočičích hlav se odráželo světlo strážních reflektorů. "Proč?" otázal se.

Otec se k němu obrátil a upřeně se na něho zadíval. "Co ti o mně řekla?"

"Žes byl fantastický."

"Nevycházeli jsme spolu," pokrčil starý muž rameny.

Nádvoří jako kdyby se nahnulo. "Lžeš! Do svých posledních dnů tvrdila, že tě milovala!"

"Tím chceš říct... Carol nežije?"

Houston měl pocit, že náhle spolkl kvádr ledu.

"Kdy?" zeptal se otec.

"Před dvěma měsíci. Srdeční záchvat."

"Ale vždyť jí bylo teprve osmapadesát!"

"Ještě si to pamatuješ?"

"Jistě. Stále jsem na ni myslel - jak asi žije, co oba děláte."

"Vždyť říkáš, že jste spolu nevycházeli."

"To neznamená, že jsem ji nemiloval."

"Nerozumím ti."

"Je to zvláštní bolest," vysvětloval otec. "Miluješ někoho, a přitom víš, že tvoje láska není opětována. Abych byl přesnější - ona nevycházela se mnou. Tys přišel na svět spíše nechťeně."

Houston pobledl.

"Neřekla ti to?"

"Myslel jsem, žeš mě chtěl."

"Pochop, prosím tě. Tehdy byla jiná doba a sex nebyl tak běžnou záležitostí mezi mladými lidmi jako dnes. Neexistovaly pilulky. Pár mých přátel používalo nějaké prostředky, ale já jsem byl na to buď příliš staromódní, anebo příliš cynický. Prostě jsme se s tvou matkou dohodli, že počkáme až po svatbě. Jenže jedna vášnivá noc všechno změnila. Bylo to jen jedenkrát - a tys byl následkem. Na interrupci jsme si nedovolili ani pomyslet - z morálního i právního hlediska. Lidé, kteří je prováděli, by se dali nazvat spíše řezníky. Chtěli jsme se vzít, jen co dokončím školu. Místo toho jsme se vzali už měsíc poté, co Carol zjistila, že je těhotná. Nesmírně jsem tvou matku miloval a sňatek s ní pro mne znamenal jistou výsadu. Prožíval jsem neskonale štěstí. Jenže ona byla mnohem citlivější než já a vadilo jí, že se na ni přátelé, rodiče i sousedé dívají kriticky. Představovala si svůj život docela jinak a nyní se cítila jaksi ponížena, málo respektována. Všechnu vinu házela na mě... no a nakonec mě nenáviděla."

"Proč o tobě pak mluvila s takovou láskou?" nechápal Houston.

"Aby zakryla pravdu. Mohla by tě svou hořkostí nakazit, mohl bys mě taky začít nenávidět. Proto tě raději vychovávala v lásce ke mně."

"Mnohokrát jsem se jí ptal, proč se znovu neprovdala. Říkala, že už by nikdy nenašla tak vzácného muže, jako jsi byl ty. S nikým by nedokázala být šťastná."

"Nenáviděla sex. Vždycky při tom lhala, jen aby zakryla otrávenost."

Houston náhle pocítil jakousi vnitřní prázdnotu.

"Chtěla se se mnou rozvést. Samozřejmě, že tehdy by to byl neslýchaný skandál. Ale to už mě odvedli a domluvili jsme se, že po válce se k ní už nevrátím. Ušetřila si tak ostudu s rozvodem. Myslím, že jsem se tenkrát mohl s vojenskou komisí dohodnout - byl jsem přece nastávající otec. Válka však již zuřila a armáda potřebovala každého schopného muže, takže jsem i trochu pochyboval, že by to vyšlo. A tvoje matka mi dala najevo, jak jsem k ničemu, takže jsem se nechal odvést. Psal jsem jí, ale nikdy na moje dopisy neodpověděla. Doufal jsem, že jestli válku přežiju, vrátím se a ona na mě změní názor. V hloubi duše jsem však cítil, že tomu stejně tak nebude. Když se jednoho dne objevil St. Laurent se svou nabídkou, byl jsem už natolik demoralizovaný, že jsem ji přijal. Chápeš proč? Neměl jsem vůbec co ztratit. Kdybych zbohatl, pak by se její vztah ke mně nepochybně změnil."

"Pokoušel ses s námi navázat kontakt?"

"Nemohl jsem. Když bylo po všem, ocitl jsem se ve vlastní pasti. St. Laurent trval na tom, abychom se skrývali. 'Jedna chyba,' opakoval nám, 'jediný krok zpátky k našim minulým životům, zpráva rodině, a všichni jdeme do kriminálu. Počítejte s tím, že armáda má rodiny dezertérů pod dohledem.' Přisahal, že zabije každého, kdo jen cekne. Od chvíle, kdy jsme zběhli, si musíme po celý zbytek života sugerovat, že jsme mrtví. Věř mi, že bych riskoval cokoli, abych se mohl s Carol spojit. Později jsem si však kladl otázku, zda je vůbec takového rizika hodná - žena, která mi při každé sebemenší příležitosti dávala najevo, jak mnou pohrdá. Nakonec jsem se zachoval jako zbabělec."

"Dostala dopis."

"Ano. Od St. Laurenta. Poslal ho příbuzným každého z naší skupiny. Byl to jakýsi kompromis vůči nám. Armáda by rodinám oznámila, že jsme nezvěstní, nechťeli jsme však, aby zbytečně čekali a doufali. Ten dopis dokázal, že jsme padli."

"Pravděpodobně šli s těmi dopisy na příslušnou vojenskou správu."

"Ale to nikomu neuškodilo, protože nikdo nemohl dokázat, že jde o falešný dopis. St. Laurent stačil zmizet dříve, než ho zajistili, aby vypovídal, a kromě toho válečný chaos jistě zapříčinil hodně chyb a přehlédnutí. Válečné oddělení ministerstva by jen konstatovalo, že jejich údaje jsou chybné - jen by naše jména přesunuli do agendy padlých. Jak jinak by se objevily hroby, o které by St. Laurent pečoval? uvažovali jistě úředníci. A tak se rodinám omluvili a věnovali se důležitějším záležitostem."

"Matku ten dopis přesvědčil," poznamenal Houston.

"Jistě. Bylo pro ni pohodlné přestat jednou provždy přemýšlet o rozvodu a místo toho se stát počestnou vdovou. Tvoje matka chtěla věřit, že jsem zahynul ve válce."

"Oženil ses znovu," připomenul mu Houston trpce.

"Vzal jsem si dobrou ženu, ačkoliv jsem ji nikdy nemiloval tak jako Carol. Léta však utíkala a osamělý muž se rozhodl ke kompromisu... Žil jsem ve strachu, že mě dopadnou. Vzpomínal jsem na tvou matku. Vychoval jsem syna - vidíš, co je Charles zač - nezaslouží si nejmenší úcty. Dneska již vím, že mé zbrklé rozhodnutí jít se St. Laurentem bylo holé šílenství. Měl jsem se vrátit domů ke Carol a snažit se náš vztah změnit."

"A co teď?"

"Chci ti zachránit život. Ty máš všechno, co bych rád viděl na Charlesovi. Víím, že ti už nemohu být otcem - na to je příliš pozdě - ale mohu se k tobě chovat jako k synovi, kterého jsem měl vychovávat. Můžu tě ochraňovat. Můžeš mě klidně nenávidět, přál bych si však, abys mi důvěřoval. Dovol mi, abych ti zachránil život."

"Rusové."

"Cože?"

"Vaše skupina spolupracuje s Rusy."

"Naprostý nesmysl. Jsme zločinci, ale ne blázni. Jak jsi mohl dojít k takové absurdnosti?"

"Dozvěděl jsem se to od muže jménem Bellay."

"Neznám ho."

"Je pracovníkem francouzského ministerstva vnitra. Je přesvědčen, že Verlaine je krycí jméno pro centrálu ruské rozvědné služby."

"Pete," oslovil starý muž syna poprvé jménem, "nejsme žádní špióni. Jsme starí muži, kteří se kdysi rozhodli postavit se mimo zákon, a brzy jsme zjistili, že není cesty zpátky. První zločin jen plodil další. Abychom mohli prodat zlato, nemohli jsme pochopitelně tak učinit veřejně, protože bychom vzbudili okamžitě pozornost. Využívali jsme prostředníky, překupníky z podsvětí. Platili nám poloviční cenu skutečné hodnoty, ale i přesto jsme dosáhli nesmírných zisků a potřebovali jsme peníze investovat. No a hned se objevil další problém - jak vysvětlit takové bohatství před zákonem? Nakonec jsme se sami museli připojit k podsvětí. Naučili jsme se prát špinavé peníze, a když se jednou dopustíš zločinu a vyjde to, podruhé už ti to jde snadněji a potřetí zjistíš, že ti takové obchody vynesou mnohokrát více než zákonné podnikání. Tím jsme se však dostali pod kontrolu podsvětí, a navíc nás kontroluje i St. Laurent. Musíme respektovat jeho pokyny. Je slabší než my, bojí se odplaty, která by ho neminula, kdybychom ho zradili."

"Ale proč tedy chce získat ještě mě a Simone? Jen aby tebe a Monsarda uspokojil? Nevidím v tom logiku."

"Vykalkulované riziko. Potřebuje, abychom sledovali dobré záměry, svým způsobem nás chce uchvátnout. Kdybychom se kvůli rozporům rozdělili, Verlaine by se zhroutil, Charón by zanikl - a St. Laurent by ztratil vše, čemu obětoval kus života a pro co žil. Už teď se bojí, že Charles nás může rozdělit."

My jsme totiž umírnění, ale Charles je zloduch. Je smutné, že tak mluvím o vlastním synovi, ale není nic než ztělesnění ďábla. Bojuj s ním a znič ho. Využij Verlaine a učíš dobrý skutek."

"Kristepane, ty se bojíš Charlese stejně jako St. Laurenta."

"Mnohem více. Je strašné, zjistí-li otec, že jeho vlastní krev jím hluboce pohrdá. Jestliže je ta zrůda nebezpečná vlastnímu otci, kdo jiný by si před ním mohl být jist? Nezná ohledu, je absolutně bez zábran."

"Takže místo toho, abys s ním bojoval sám, pověřuješ tím milým úkolem mě? - Ostatně není to poprvé. Nebojoval jsi za své manželství, takže proč bys měl bojovat proti vlastnímu synovi? Jsi vůbec schopný bojovat za něco? Před lety jsi přivítal, když St. Laurent vyřešil tvůj život. Jak pohodlné! Teď se zase obrácíš na mě. Pro kristapána, vzpamatuj se a pomoz si sám! Vezmi svůj život do vlastních rukou a zodpovídej za svá rozhodnutí!"

"Ale já to přece dělám - bojuju za tvůj život."

Houston se zachvěl ve studeném větru. Reflektory jako ledové kužely ozařovaly nádvoří chladným bílým světlem.

"Zabil jsi mou ženu!" vykřikl náhle Houston a vrhl se na otce. Toužil ho popadnout za krk, rdousit ho, uštvit mu pár ran pěstí, zabít ho! Potrestat ho! Za vše ho tvrdě potrestat!... Místo toho ho stiskl za ramena a rozvzlykal se.

49

St. Laurent vystoupil ze tmy a Houston se otřásl. Muž v černé kápi s temně rudým lemováním, s brilantním, nehybným, nepřírodně přísným úsměvem šířil kolem sebe mrazivou vlnu. Přemítavým pohledem si měřil Houstona a ironicky sešpulil rty.

"Nějaký projev souhlasu, pane Houstone?" promluvil na něj.

Houston mlčel.

"Musím připustit, že vaše odmítání se mi docela zamlouvá," pokračoval St. Laurent v monologu.

Houston stále nereagoval.

"Nakonec, kdybyste naši nabídku přijal bez váhání, vzbudil byste ve mně podezření, že tak činíte s nekalými úmysly. Tak jak tak jsem si docela jist, že náš další host vás přesvědčí."

"Někdo jiný?"

"Ano. Pojdte se mnou, prosím."

St. Laurent si přitáhl kápi a obrátil se do tmy. Houston hleděl na jeho záda, ale to už se stín pohnul dopředu a nečekaně zmizel. Houston překvapeně mrkl a po zádech mu přeběhl mráz.

Od hor zavanul mrazivý ledovcový vzduch a on si zimomřivě přitáhl vlněnou bundu k tělu. Vítr mu rozčechl vlasy a černé mraky zakryly měsíc. Varoval Simone, že tady v horách se počasí může nečekaně změnit a může se přihnat bouřka. Teď tam nahoře čeká naprosto nepřipravená. Začal se o ni strachovat a vyčítal si svoji hloupost, že ji tam vůbec nechal. Měl ji rovnou poslat dolů k vozu. Kdyby začalo sněžit...

"Čekám," ozval se St. Laurentův hluboký hlas kdesi z neznáma.

Vítr zadul s novou silou a Houstona naplnila zlá předtucha. Obrátil pohled do tmy, vykročil vpřed, ale neviděl ani krok před sebe a klopýtal přes kočičí hlavy s obavami, že každou chvíli narazí do nějaké zdi. Za chvíli uviděl před sebou proužek světla vycházející z pootevřených dveří.

Postřehl, jak St. Laurent pokynul tím směrem. Vítr zahvízdal. Houston se ohlédl zpět k nádvoří, proti ostrému světlu reflektorů divoce tančily první sněhové vločky.

Vešel za St. Laurentem do haly, otec ho následoval. St. Laurent za nimi zavěhl.

Úzkostně se rozhlížel vyzdobenou chodbou, možná se mu při jeho nervozitě zdála větší, než ve skutečnosti byla.

"Ne, pane Houstone. Tamtudy ne," upozornil ho St. Laurent a pokynul hlavou ke schodišti vpravo. Zvolna sestupovali po příkrých schodech dolů klenutou chodbou z ohromných, perfektně vyhlazených žulových kvádrů.

Houstonovi se při pohledu do hlubiny pod ním točila hlava a jen s námahou se přiměl pokračovat. Zdi vracely ozvěnou

každý zvuk kroků, podzemí bylo vlhké a chladné a schodiště se stáčelo níže, než očekával. Po chvíli nabyl dojmu, že schody snad nikdy neskončí, točily se v pravidelných spirálách níže a níže, zdály se nekonečné. Náhle Houston neočekávaně došlápl na rovnou zem a před sebou spatřil chodbu, mdle osvětlenou stropními světly, umístěnými tak daleko od sebe, že se muži pohybovali pološerem jen jako živé stíny. Vzduch tu čpěl vlhkou, plesnivou zemí, vlhké kameny se leskly. Když se Houston rozhlédl, spatřil vpravo i vlevo další, naprosto stejné chodby.

"Tudy," pokynul St. Laurent doprava.

Houston vykročil po otcově boku, St. Laurent je následoval, ozvěny jejich kroků se dutě rozeznávaly podzemím.

Houston cítil v hrudi podivný tlak. - Měl by využít šance, zneškodnit St. Laurenta právě zde a dát se na útěk?

Ten se však v ten okamžik kolem něj protáhl a odjistik petlici na ohromných železných dveřích. Potáhl, dveře se se skřípotem otevřely a chodbu zalilo světlo.

St. Laurent o krok ustoupil, aby se mohl bavit Houstonovým užaslým výrazem.

Nevěřil. Naplnila ho hrůza a šok.

Nacházeli se v mučírně - kolem byly rozestavěny skřipce, rozvěšeny řetězy a rozličné bodce. Zatímco Charles naproti zářil perverzním potěšením a oči mu svítily vzrušením, Houston vnímal jen osobu připoutanou na rukou i nohou koženými přezkami k jakémusi stolci, hlavu strčenou v železném chomoutu. - Simone. - Houston v prvním okamžiku věřil v přelud. Vzápětí však zasténal a v paralyzujícím momentu děsu se přichytil zárubně dveří.

Přece ho měla čekat nahoře na útesu! Tady nemá co dělat! Jak ji proboha našli? A co s ní, kristepane, ten gauner Charles provedl?

Vídel, jak se Simone ve svých poutech vzpírá, jak se jí hrud' přerývaně zvedá v horečnatém, leč marném úsilí vymanit se.

Houstonovi se náhle vrátila síla a bezmocnost předešlé chvíle vystřídal mocný nával zuřivosti. Vykročil vpřed. "Jestli jí ublížíš, Charlesi..." zachroptěl a napřáhl se po svém nepříteli.

Tentokrát však Charles neuhnul, jen se výsměšně napřímil. "Ještě krok a stáhnu páku. Chomout se sevře a... její hlava se ti přikutá k nohám," varoval Charles Houstona.

Houston se zastavil, cítil, jak ho pálí na plících, jako kdyby měl každou vteřinou vybouchnout.

"Nic se jí nestalo," promluvil St. Laurent. Houston se k němu prudce otočil.

"Jistě! A co tahle stolice! To má být vaše terapie?" osočil St. Laurenta.

"Máte moje slovo," řekl St. Laurent.

"Stojí za hovno!" vykřikl na něj Houston.

"Říkám vám pravdu. Nic se jí nestalo," opakoval St. Laurent.

Houstonův otec zůstal stát ve dveřích, pobledlý a v obavách, tčkaje pohledem z jednoho muže na druhého.

"A to chcete, abych spolupracoval s takovými lidmi?" zuřil dále Houston.

Jeho otec si otřel kapesníkem ústa a řekl: "Poslouchej je."

Houston zavrtěl hlavou. Polkl. V hrdle mu vyprahlo, opakoval si jen, že se musí ovládat. Opřel se o skřípec a zděšeně si ho prohlížel. Mezitím se mu trochu zklidnil dech a podařilo se mu alespoň trochu ovládnout chvění. "Řekněte mi, jak jste ji našli."

"Vylučovací metodou," odpověděl St. Laurent. "Vnější hradby jsou monitorovány a víme, že z toho směru jste se sem nedostal. Musel jste se tedy spustit z útesu. Hlídky se tedy vydaly prozkoumat terén nahoře."

"V noci? To je příliš nebezpečné. A mimochodem, trvalo by jim mnohem déle, než by se dostali nahoru a zase zpátky."

"Kdyby museli vystupovat po lanech, pak ano. Existuje však rychlejší způsob, jak se dostat nahoru."

"Tunel?"

"Podobný jako ten, kterým jste unikl z lovecké chaty. Zůstal zde z časů, kdy obyvatelé hradu museli přečkat dlouhá obléhání. Potravinu a vodu tehdy dopravovali touto tajnou cestou. Bývala to také úniková cesta. Simone se skrývala, ale moje strážě ji objevily. Budiž jí ke cti, nevzdala se bez odporu. Nerozčilujte se, pane Houstone. Nezkřivili jí ani vlásek. Sama musí ocenit velkorysost mých mužů."

"Sundejte jí ten chomout," dožadoval se Houston.

"Jen co se zklidníte."

"Jestli jí ho nesundáte, tak -"

"Tak? Dobrá, ustoupím. Charlesi, sundeť ten límec, prosím tě."

"Ale -"

"Udělej, co ti nařizují!"

Charles neochotně uvolnil svorky na obou stranách chomoutu a sundal ho.

V Houstonovi se všechno sevřelo, když spatřil rudé otlaky kovových pásků na dívčině hrdle a čele. Rozechvěle k ní přistoupil.

Nejistě zahýbala hlavou vpravo vlevo a uvolňovala si bolestivě strnulou čelist. Prsty si masírovala krk, a když promluvila, jen ochraptěle šeptala. "Pete..." S námahou polkla.

Vzal ji za ruku, pak se obrátil s St. Laurentovi: "Když nemáte v úmyslu nám ublížit, tak proč -"

"Proč jsem zaranžoval tohle divadlo? Vysvětlení je jednoduché: abych vám ukázal, co se vám může přihodit, nebudete-li ochotni spolupracovat. Věřte mi, že kdybych jí chtěl ublížit, předvedl bych vám mnohem velkolepější podívanou. Tohle byla pouze ukázka, co by mohlo nastat. Uvolní jí nohy, Charlesi."

Charlesovi očividně sklapla čelist. Pochopil však příkaz a pozvolna, téměř jako negramotný, zápasil s přezkami.

Simone si mnula kotníky a zápěstí. Příliš brzy a rychle se postavila, ztratila rovnováhu a Houston ji tak tak zachytil.

"Pane Houstone, řekl jste mi, že budu-li potřebovat Simone vypátrat, neobejdu se bez vaší pomoci, a že jakmile vás

budu mít pohromadě, zlikviduju vás."

Houston přikývl.

"Inteligentní předpoklad, nicméně nesprávný. Moje nabídka je seriózní a stále platí. Když jsem vás sem přilákal, mohl jsem vám taky ukázat už jen Simoninu mrtvolu - a to byste jistě neocenil. Jaké řešení je tedy lákavější: smrt, nebo bezpečí - mučení, nebo klid? Považuji vás za člověka se svědomím, který drží slovo. Ačkoliv někdy nastanou situace, kdy není jiného východiska než kompromis. Pamatujte si, přijmete-li přece jen mou nabídku a pak nás zradíte, bude tohle místo vaší konečnou stanicí."

"Poslouchej ho," naléhal na Houstona úpěnlivě jeho otec.

"Jo. Poslouchej ho," napodoboval výsměšně Charles.

Nedovřenými dveřmi na chodbu zaslechli rychlý dusot těžkých bot.

Houston se ohlédl.

Do mučírny přispěchal Monsard, v tu chvíli jaksi schoulený, menší a křehký. Zestárl strachem, v očích mu však blýskalo. Vydechl si. "Co tady děláte?" utrl se na St. Laurenta.

"Nic, co by se tě mohlo týkat."

"Je to moje dcera!"

Houstonovi neušlo, jak sebou jeho otec trhnul.

"Kdybys neměl děti, nehrozilo by nám nyní nebezpečí! Buď zatracený proto, žes můj přítel! Kdybych ji zabil, nikdy bys mi to neodpustil. Kdybych zabil jeho syna, taky by mi neodpustil! Všechno, co jsem za celý život vybudoval, je nyní ohroženo! Přesvědčte je! Pomozte mi zachránit jejich životy! A vaše životy!"

Laurentovy zlostné výkřiky rezonovaly prostorem, odrážejíce se od mučících nástrojů, smrtelné hrozby Houstonovi i Simone, pokud neprojeví souhlas ke spolupráci.

Monsard tu stál mlčky, ve tváři úzkostný, prosebný výraz.

Houston se podíval po svém otci, přemoženém žalem, lítostí, pochybnostmi. Netoužil po smrti a nechtěl, aby za jejich dobrodružství zaplatila životem Simone.

"Dobrá," řekl zvolna. "Stanu se vaším spojencem."

St. Laurentovi triumfálně blýsklo v očích. "A Simone?"

Simone upřeně sledovala Houstonův výraz a on cítil její napětí.

Napověděl jí lehkým přikývnutím a ona se obrátila k St. Laurentovi: "Udělám, co si Pete přeje."

Nesnesitelné napětí se zvolna rozpouštělo.

"Výborně. A nyní rychle. Kdo ještě ví o našem tajemství? Koho ještě jste zapojili do pátrání?"

"Co to má společného s -"

"Všechno," zdůraznil St. Laurent. "Musíme si počínat nanejvýš opatrně. Kdo další ví, co jste už objevili?"

"Máte v úmyslu ty lidi zlikvidovat?"

"Pochopitelně že ne. Na rozdíl od vašeho bratra já upřednostňuji tradiční postupy. Úplatky - ty je patřičně zmatou.

Můžete se s nimi kontaktovat a podávat jim mylné informace. Tak kdo to je?"

"Správce hřbitova."

"Ano, to víme. Kdo další?"

"Správce se kontaktoval se zpravodajskou službou."

"Jména?"

"Neřekl mi je."

"Zjistíme. Naše nabídka je od dalšího vyšetřování nepochybně odradí. Máme výhodu, že můžeme nabídnout skutečně pohádkové úplatky - doposud nikdo neodmítl."

"Volal jsem od Ameriky muži jménem Hutchinson."

"Ano, to je Fontainův syn."

"Zjevně jsem ho svými požadavky otravoval."

"Na rozdíl od vás není posedlý představou, že musí svého otce najít. Ten zapomene."

Houston horlivě přemýšlel. "A taky Bellay, samozřejmě. Ten ovšem pracuje pro vás, ne?"

"Prosím?"

"Alfred Bellay. Pracovník bezpečnostního oddělení francouzského ministerstva vnitra - ten, kdo vás informoval, že se ukrýváme v lovecké chatě."

"O tom muži jsem v životě neslyšel!"

Houston opět cítil nebezpečný tlak v prsou. "Ale když nepracuje pro vás, jak jste se potom dozvěděli o našem úkrytu?"

"Použili jsme svých informátorů u policie."

"Zná vás," dodal Houston. "Prý vyšetřuje záležitosti týkající se vaší osoby již léta."

St. Laurent strnul. "Přesně toho jsem se obával."

"Vyřídím to," nabídl se pohotově Charles.

"Ano. Vyřeš to rychle," pokývl St. Laurent a dále se věnoval Houstonovi. "Omluvte nás, prosím. Je mi líto, že vám momentálně nemohu nabídnout pohodlnější ubytování."

"Cože? Snad nás tady nehodláte nechat?"

"Nezbytné dočasné nepohodlí, ale věřím, že ve společnosti Simone se nebudete cítit osamělý."

Houstonův otec se zatvářil rozpačitě. "Je mi to líto, Pete," řekl jen.

"To měl být trik? Vy jste mi celou dobu lhal?"

"Je to mnohem civilizovanější způsob než mučení," prohodil lehce St. Laurent. "Efektivnější."

"Ne!" vykřikl Monsard.

"Znechucuješ mě, drahý příteli," obrátil se k němu St. Laurent. "Je mi z tebe nanic. Tvoje sentimentálnost nás oslabuje a ohrožuje."

"Vyvrheli!" zaklel Monsard a pokračoval francouzsky.

St. Laurent se jen usmíval. "Takový slovník mezi kamarády? Dobře. Když ti tak záleží na dceři, měl bys tady s ní patrně zůstat. Využij času ke zpytování svědomí a přípravě na věci příští."

Monsard se roztrásl. Zaťal pěst a napřáhl se proti St. Laurentovi, stojícímu proti němu nehnutě, netečně. Místo obrany se jen usmál a Houston vzápětí poznal proč.

Jako podle předem připraveného scénáře postoupil Charles o krok vpřed. Pravicí popadl starcovu pěst a levou mu švihl přes obličej palcátem pobitým hřeby. Monsard zachroptěl a svezl se k zemi.

Houston zalapal po dechu, Simone zavřískla a rozběhla se k otci. Charles se otočil a zlomek vteřiny zaváhal, zda by si to s ní taky neměl vyřídit. St. Laurent ho však zvednutím paže zarazil. Do místnosti vběhli dva strážci.

Houston vřel vztekem. "Charlesi, obdivuji tvé hrdinství."

"Rozdáš si to se mnou?"

"Nebud idiot," utrl se na něj St. Laurent. "Odpusť si svoji zábavu, nemáme čas!"

"Snad později," prohodil Charles k Houstonovi. "Když už jsem čekal tak dlouho, vydržím ještě chvíli."

"Nějaký komentář?" zeptal se St. Laurent Houstonova otce. "Zůstaneš tu taky?"

"Vždycky jsem stál za tebou," vypjal se k Houstonovu znechucení jeho otec. "Nezasloužím si žádné obviňování, protože jsem vždycky uposlechl tvých rozkazů. Vždycky."

Houston vybuchl. "Ty proklatče! Všechno, o čem jsme mluvili! - Předstíral jsi, že mě potřebuješ, a přitom jsi mě jenom využil!"

"Potřebovali jsme informace," odpověděl mu otec. "Museli jsme se dozvědět jména lidí, kteří o nás něco vědí. Chtěli jsme, abys nám řekl všechno a dobrovolně."

"Bože, jaký jsem byl hlupák! Vždyť ses mi musel v duchu chechtat!"

"Ano, občas," dodal St. Laurent. "Hrál jste svou roli dobrovolněji, než jsme očekávali."

"Nejradši bych tě zabil!" rozkřikl se Houston na otce.

"Jen klid," doporučoval mu St. Laurent. "Vinu můžete klást pouze sobě, pane Houstone," řekl a obrátil se k odchodu.

Monsard na podlaze zasténal, zkrvavenou hlavu v dceřině klíně. Simone vzlykajíc stírala krev.

Železné dveře se s mocným bouchnutím zavřely a oni tři v mučírně osaměli. Houston si povšiml, že tu nejsou okna, a když v zoufalství zacloumal dveřmi, zaslechl, jak z druhé strany zarachotil rezavý klíč. Zhlédl ještě, jak se v chodbě rozsvítilo, ozval se pohrdlivý smích, a ačkoliv tomu nechtěl věřit, někdo cvakl vypínačem a místnost se ponořila do tmy.

50

Absolutní tma. Nikde ani štěrbinka, kudy by sem pronikl světelný paprsek, deprimující, hustá, nejčernější tma k zadušení. Houston snad v pudu sebezáchovy kupodivu pohotově zalarmoval všechny smysly.

Monsard stále sténal a Simone nešťastně plakala: "Pete, pomoz mi!"

Naskočila mu husí kůže. Musí zajistit světlo! Pokoušel se vybavit si uspořádání mučírny, ale v představách viděl jen ty strašné předměty. Opatrně se pohyboval prostorem, narážející na nejpodivnější tvary, cosi ostrého železného mu poranilo bok. Zakvílel.

V kapse nahnatal malou krabičku. Strážce ho sice odzbrojily, ale malá věcíčka na dně kapsy naštěstí unikla jejich pozornosti - zápalky.

Opatrně je vyndal a jednu rozsvítil. Slabounký plamínek jen chabě prosvítil tmu v prostoru, nesměle blikal, skomíral, ale byla to troška světla.

Houston se obrátil k Simone a střetl se s jejím vystrašeným pohledem.

"Brzy zhasne," upozornil ji. "Musím rozsvítit další."

Každou zápalku nechal hořet k úplnému konci, dokud mu nepopálila prsty.

Brzy dojdou, a co pak? četl v jejích očích nevyslovenou otázku.

Posouval se místností a snažil se prozkoumávat jednotlivé předměty. Železná maska, cejchovadlo... cejchovadlo! Musí tu být ohniště! napadlo hned Houstona.

Horečnatě se rozhlížel kolem, až spatřil jakýsi krb a u něj naskládanou hromádku dříví.

Zápalka zhasla. Zapálil další, odloupl od kusu dřeva drobnou třísku a pokusil se ji zapálit. Nestihl to a zápalka dohořela.

Škrtl ještě jednu, kůra zapraskala a zablikaly první nesmělé plamínky. Ani ne za minutu se v krbu rozhořelo a v místnosti to zavonělo nakyslým kouřem, než si našel cestu do vychladlého komína. Hlídka na ochozu si všimne dýmu a přiběhnou sem co nevidět, napadlo Houstonovi, hned si však vzpomněl, že venku sněží a sníh kouř zamaskuje. Ulevilo se mu a překlápěl místností do rohu k Simone. Po čele mu stékal pot. "Jak mu je?" zeptal se.

"Nemůžu zastavit krvácení," stěžovala si vylekaně.

Houston zašmátral v kapse a vyndal kapesník. Přiložil ho starci na čelo - ihned nasákl krví. "Je to silné krvácení, patrně má proraženou lebeční kost," řekl Houston, hned se však zarazil, když postřehl dívčinu reakci. "No tak," chlácholil ji.

"Možná se pletu."

Zlehka odhrnul zraněnému zkrvavené vlasy z čela a spatřil hlubokou díru do hlavy. Otrásl se a zatajil dech. Starci zaškubalo víčky.

"Pete, probírá se!"

Nebo umírá, pomyslel si Houston.

Monsard zamžikal a pootevřel rty. "Kdo -"

"Simone. Jsem u tebe, tati. Pete je tu taky."

"Nevidím."

"Musíš odpočívat. Máš... Raději vůbec nemluv a šetři silami."

"Ale St. Laurent -"

"Zamkl nás tady. Nejspíš nás zlikviduje," řekl Houston.

"Snažil jsem se vás varovat."

Houston s odporem pozoroval starcovu tvář, z očních důlků zíralo do prostoru děsivé bělmo.

"Taky jsem je chtěl zarazit," trhl sebou křečovitě Monsard. "Zastavit Verlaina."

"Pomoz mi, Pete!"

Houston srovnal starci nohy.

"Byl mým přítelem."

"Kdo? St. Laurent?"

"Nebyl hoden mého přátelství," blábolil Monsard. "Charón."

"Cože?"

"Platí nás Rusové."

"Ptal jsem se otce, ale popřel to."

"Musel. Jinak by ho odrovnali," zachroptěl Monsard a zajíkl se, jako kdyby si chtěl odkašlat. Začal však zvracet.

Simone mu rychle utírala ústa. "Nemluv," radila mu zoufale.

"Není času nazbyt, musíte se dozvědět, co je třeba. Začalo to v době, kdy pomáhali Němcům. Nejprve tu byl ten generál, pak šílenci, kteří chtěli uniknout vězeňským táborům."

"Ale St. Laurent popřel, že by pomáhal zločincům."

"Lže. Stále jen lže. Po válce pomáhal Rusům."

Houston zpozorněl.

"Pak rudým brigádám. Baader-Meinhof."

Terorismus, nenávisť, vražedné šílenství.

"IRA. Arabům. Kubáncům a..." Starec se křečovitě otrásl. "Všem. Všichni využívali Charóna."

"Proč?" chtěl vědět Houston.

"Úniková cesta. Charón je rozvětvená síť. Zajišťuje bezpečný pohyb zločinců z jedné země do druhé."

"Vrahům?"

"Zařizuje cestovní doklady, přepravu, úkryty - všechno, co je nutné. Muž, který zastřelil papeže..."

Simone si zhrozně přitiskla dlaň na ústa.

"Pronajal si nás," zasípal Monsard. Jeho tělo se bolestí prohnulo do strnulého oblouku. "Hotel."

"Co je s hotelem?" naléhal Houston.

"...klidný azyl pro najaté zabijáky. Proto ho Charón vlastní. Právě teď tam čeká vrah. Zastřelil -" Monsard se odmlčel, docházely mu síly. "Viděli jste ho."

"Koho?"

"Rád používá pudr s šeříkovou vůní."

Houston zalapal po dechu. Monsard se nekontrolovatelně chvěl a házel sebou.

"Pete, on má křeče!" vykřikla bezradně Simone.

Houston starce pevně tlačil k zemi, ten však jako kdyby nabyl nadpřirozené síly. Kopl Houstona prudce do břicha, vykroutil se mu a nepřetržitě se dával. Houstonovi se dělalo z té scény zle, ale zatajil dech a znovu vší silou přiklekl na nohy zraněného.

Panebože, zapadá mu jazyk! Udusí se! blesklo Houstonovi zděšeně hlavou.

Měl by mu vytáhnout jazyk a zařít. Jenže při jeho síle? Strčím mu prsty do úst, sklapne čelist a ukousne mi je!

"Pete!" vykřikla Simone.

Houston se zmateně rozhlížel po místnosti po nějakém klacku, kterým by otevřel starcova ústa. Kus železa - nebo cokoliv!

Rozběhl se ke krbu pro kus větve a přiklekl k Monsardovi, jehož tvář už modrala.

Násilím mu zapáchl konec dřeva mezi zuby, vytáhl jazyk a vtlačil ho také pod klacek, aby zabránil opakovanému zapadnutí do hrdla.

Monsard si přestal svírat rukama krk a začal opět dýchat.

Houstonovu pozornost však v tu chvíli upoutaly jiné zvuky - něco se dělo za železnými dveřmi. Přestože byly neobyčejně silné, byl si jist, že za nimi zaslechl dva krátké kovové zvuky, někde na vzdáleném konci chodby.

"Co to je?" vylekala se Simone.

Nedokázal jí odpovědět, ale vztekle se postavil. Jestli si pro ně už jdou... Popadl palcát, který předtím použil Charles, a opatrně se pohnul směrem ke zdi za dveře, aby byl krytý ve chvíli, když nepřítel otevře.

Zvenčí někdo otočil klíčem, dveře zaskřípaly a trochu se pootevřely, dovnitř vstoupil stín. Houston švihl palcátem, postava však uhnula a zbraň udeřila do žulové zdi. Tvrdým nárazem Houstonovi zabrnělo v ruku a v ramenu ucítil bolest, jako kdyby on samotný dostal ránu.

V místnosti stál jeho otec - sám, v ruce pistoli s tlumičem. Houston se přesvědčil, že v chodbě skutečně není nikdo jiný, a s úlevným povzdechem odhodil zbraň. Otec mu zamával před nosem hlavní prodlouženou o nástavec tlumiče. "Přišel jsem ti pomoci, tak mě nenut', abych tě odpráskl," řekl. Houston zíral. V polovině chodby ležela v kaluži krve dvě těla strážců. "Tys je zastřelil?" "Musíš zmizet. St. Laurent učinil rozhodnutí a přijde si pro tebe." "Proč?" "Víš příliš mnoho, ty zatracený idiote!" "Na to se neptám. Proč jsi mi přišel pomoci?" "Jsi můj syn." Houston se na muže udiveně zahleděl. "Tos mi tvrdil tamhle nahoře na nádvoří. Pak jsi otočil a prohlásil před St. Laurentem, že ti na mně nezáleží." "Musel jsem si zajistit volnost. Kdybych se choval jako Monsard, zamkli by mě tu s vámi. Zalhal jsem, abych získal čas, abych se sem mohl později vrátit." "Zase si vymýšlíš, že?" "Ty mrtvoly v chodbě jsem si taky podle tebe vymyslel? Říkám ti, že si St. Laurent pro vás přijde! Využijte své poslední šance na útěk!" naléhal otec a spěchal k Simone. Pohlédl na Monsarda. "Nechejte ho tady," řekl. "Ne!" vykřikla. "Stejně mu nepomůžete. A nemáte sílu, abyste ho vlekla s sebou." "Neopustím ho! Potřebuje mě!" "Pak zemřete." "Musím ho zachránit!" "Copak nevidíte, že je mrtev?" Trhla sebou a odtáhla se, aby viděla do otcovy tváře z odstupu. "Ale vždyť se hýbal! To není možné!" Dloubla do otce. "Ukaž jim, že žiješ!" Dloubla do něj silněji. "Ne! Panebože, to není pravda!" Monsardova ruka bezvládně sklouzla z hrudi, prsty kleply o kamennou podlahu. Z úst mu vyčuhoval kousek klacku. "Není mrtev! Nemůže být mrtev!" vykřikovala Simone v bolestné hysterii. Houston ji odtáhl od těla, uštědřila mu za to políček. "Není mrtev!" kvílela. "Musíš jít se mnou," domlouval jí Houston. Znovu ho udeřila. Popadl ji za zápěstí a zatřásl jí. "Přestaň! Je mi to líto, ale je mrtev! Byl statečný! Snažil se nám pomoci! Ale už sakra pochop, že musíme pryč! Co nejrychleji!" Jeho otec poklekl k Monsardovi a sáhl mu na puls. Beznadějně zakroutil hlavou. "Jdeme s tebou," řekl Houston. Násilím strkal Simone přes místnost, stále obracela usazený zrak k nehybnému otcovu tělu. Žalem jakoby se jí pomátly smysly, pohybovala se nekoordinovaně, několikrát narazila do dveří, než se Houstonovi podařilo nasměrovat ji do chodby. Při pohledu na dva mrtvé muže se jí zvedl žaludek.

51

Bylo jí strašné zle, ale slepá panika ji hnala rychleji a rychleji za Houstonem a jeho otcem. "Tudy!" ukázal otec. Doběhli na křižovatku tří chodeb pod strmým schodištěm a dali se vpravo prostřední z nich, jen Simone zamířila ke schodům a zmizela za rohem. "Najdou ji!" vykřikl Houston a vyrazil za ní. Zachytil její svetr, když zabočovala za další roh. Zakopla, překotila se na Houstona a oba se svalili dolů. Bolestí zasténal, ztěžka vstal, popadl Simone a vlekl ji zpátky do prostřední chodby. Spěchali mezi pavučinami, stíny a vlhkými kamennými zdmi, dokud se neocitli na další křižovatce. Tentokrát je otec nasměroval vlevo, brzy nato doprava, a aniž je za sebou vnímal, hnal se stále kupředu. Bludiště se zdálo stále komplikovanější, odkudsi sem doléhalo odkapávání vody, občas jim přes cestu přeběhla vyplašená krysa. Nad hlavou Simone zavřískl ohromný netopýr. Prudce vzpažila v obraně a kryla si rukama vlasy. Děsivé hnědé zvíře s vyceněnými zuby zaútočilo přímo proti Houstonovi. Instinktivně uhnul, šlápl do neznáma, zakopl o trhlínu v kameni a upadl tvář na zem. Někdo mu pomáhal vstát - Simone ho vytahovala, výraz zkřivený úzkostí. Houston se obezřele narovnával v obavách, že ho vampýr napadne znovu. "Jsi v pořádku?" starala se Simone. Přikývl, otekla odřená tvář ho pálila. Otec už byl hodný kus před nimi, měli co dělat, aby ho dostihli. Neměli nejmenší tušení, kterým směrem se ubírají, zda se nacházejí v přední nebo zadní části hradu. Houston si sice všiml, že se země občas trochu svažuje, ale nyní zase pro změnu běželi do kopce a konečně se ocitli na konci chodby. Houston, sotva popadaje dech, se rozhlédl. Stáli před dvojími velkými dveřmi, pokrytými hnědým bahenním kalem, odkapávání vody sem nyní doléhalo mnohem hlasitěji. Vzduch tu byl vlhký a neobyčejně chladný, dech se jim před

ústý srážel v bílou páru.

"Kde jsme?" zeptal se Houston otce.

"V zadní části hradu. Tyhle dveře," ukázal vpravo, "vedou do hor. St. Laurent se zmínil o starém tunelu, vzpomínáš? Tudy se dostanete ven. Blizzard vás bude krýt."

"Stále sněží?"

"Ještě hustěji. Poradíte si v bouři?"

"Jsem zvyklý, uvidíš. Půjdem, pokud nám bude stačit síla, pak si postavíme nějaký přístřešek."

"Já s vámi nepůjdu."

"Cože?"

"Srdce by mi nevydrželo."

"Ale víš, jak se s tebou vypořádá St. Laurent, ne?"

"Kdybych šel s vámi, stejně bych zemřel cestou. Tak vás alespoň nebudu zdržovat."

"To nejde."

"Ber to jako dar. Když jsi byl malý, potřeboval jsi mě a já jsem se tě vzdal. Chtěl bych ti to alespoň nyní vynahradit - a zachránit ti život."

"Ale jsi můj otec."

"Jsem tvůj otec a nabízím ti svůj život. Ještě nejsi v bezpečí. Můžete venku taky snadno zmrznout, anebo vás někde chytí, nebo... Kdybych šel s vámi, zdržoval bych vás a určitě bychom zahynuli všichni. Proboha, mysli alespoň na Simone!"

Prosebný hlas starého muže se dutě rozléhal chodbou, pár metrů vedle se postavila na zadní nohy krysa a výhružně zasyčela.

"Nevím, co mám dělat," přiznal se Houston.

"Zneškodni Charóna. Udělej to, k čemu jsem já nenašel dostatek odvahy."

"Slyším je," ozvala se nervózně Simone.

Houston se zadíval k temnému konci chodby, odkud se tlumeně ozývalo vzdálené pokřikování, dupání těžkých bot a vztekklé příkazy.

"Rychle," pobídl je otec. "Poskytnu vám čas - zdržím je." Sáhl po slizké klice.

Houston se zamračil. Náhle se mu vybavila jiná scéna - jejich útěk z lovecké chaty, tunel vyúsťující do lesa, jak na ně u východu čekali... jak se místo na svobodu dostali do pasti.

Zahleděl se otci do očí. Ten hubený, nemocný, zesláblý muž, který se ho kdysi dávno zřekl, mu nyní nabízí svůj život. Jaký má smysl věřit člověku, který svého syna nikdy nepoznal, který se nepřímo podílel na smrti matky a který nyní pracuje pro Charóna? Co když to je pouze další trik, další lež? Tvrdí, že zabil dva muže hlídky - ale přesvědčil ses, že byli skutečně mrtví? vířilo Houstonovi hlavou. Možná smrt jen předstírali. Na konci tunelu padneš do rukou ozbrojenců, a když roztaje sníh, policie najde těla dvou nešťastných turistů. Další náhodné oběti hor...

Nebyl schopen dojít k rozumnému rozhodnutí. Je mu nabízena cesta do bezpečí, nedokáže se však zbavit podezření. Od samého začátku téhle hrůzy bylo všechno jinak, než očekával.

"Lžeš," řekl nakonec.

Otec zbledl. "Vždyť tu budou každým okamžikem! Na co, proboha, čekáš? Je to tvoje poslední šance!"

"Moje poslední šance je tudy!" vyrazil Houston ke dveřím vlevo.

"Ty vedou zpátky do hradu!" zděsil se otec.

"Tam nás nečekají!"

"Důvěřuj mi a použij tunelu!"

"Ne!" vykřikl na něj Houston, jeho výkřik však zanikl v ohlušujícím jekotu sirén, v úzkém prostoru podzemních katakomb ještě pronikavějším. Houston si zakryl uši.

Starý muž vylekaně nakukoval do chodby.

Houston mu vytrhl z ruky revolver a trhnul slizkou klikou. Dveře nepovolily.

"K čertu! Jsou zamčeny!" zaklel. "Pomoz mi!"

Simone se mu vrhla na pomoc a oba znovu zatáhli.

Náhle se dveře přece jen pootevřely natolik, že se mohli šterbinou protáhnout. Na stěně u dveří nahmatali vypínač a rozsvítili. Před nimi stoupalo napůl prohnité dřevěné schodiště.

Houston nesnesl odporně vřešti vy zvuk alarmu a postrkoval Simone ke schodům. K jeho překvapení je však předběhl otec a spěchal vzhůru.

"Ne! Počkej!" volal za ním Houston.

"Vždyť hrad vůbec neznáš!" odbyl ho otec.

"Nevěřím ti!"

"Pak mě budeš muset odstřelit. Do té chvíle jdu s vámi," rozhodl se otec, nečekal na ně a běžel do schodů.

Nespolehlivá prkna se pod jeho vahou prohýbala a vrzala.

Houston se ještě obrátil, zavřel za sebou dveře na petlici a vyrazil za otcem a Simone. Vyskočil na první schod, prkno pod vahou jeho těžkého kroku prasklo a noha se po kotník propadla do prázdna, sevřena oběma konci rozštípnutého prkna. Houston záúpěl, zaklel a opatrně vytahoval nohu z pasti, aby se neporanil o třísky. Naštěstí si nevymkl kotník. Šplhal výše, velice opatrně v obavách, že ho prkna neudrží, každou chvíli se udeřil hlavou do nízkého stropu nebo narazil ramenem do ostré zdi. Schodiště bylo neuvěřitelně úzké a příkré, že chvílemi ztrácel rovnováhu. Za zamčenými dveřmi za sebou znovu slyšel ječení poplašných sirén.

Dosáhl prvního mezipatra, tam už odpočívala Simone s otcem, zhluboka oddechovali, při každém výdechu se kolem

nich vytvořil bělavý obláček sražené páry. Hned pokračovali výš.

Další mezipatro - tentokrát se otec zastavil před těžkými naleštěnými dveřmi. Houston k němu netrpělivě přispěchal.

"Tyhle dveře vedou do hlavních hradních komnat," vysvětloval otec.

Houston položil nedůvěřivě ucho na dveře, zdálo se, že na druhé straně je ticho.

Přikývl a připravil si pistoli. Stiskl kliku a potáhl. V náhlém proudu světla přimhouřil oči - nacházeli se v příjemně teplých prostorách široké a dlouhé chodby. Na zdi visel středověký portrét dámy v purpurové róbě, u nohou jí ležel lev v životní velikosti. Žena měla na hlavě korunu a v ruce držela krucifix. Houston se pozorně rozhlížel chodbou, naštěstí byla prázdná, nikde ani živé duše, žádný podezřelý zvuk.

"Pospěšme si!" pokynul svým společníkům.

52

Houston šel první. Prudce vyrazil ze dveří, a rozhlížeje se po obou koncích chodby, obořil se pro jistotu na otce: "Jestli začneš volat o pomoc, odstřelím tě. Jestli jsi mi zase lhal... Jak se dostaneme na vnější ochozy?"

"Tam tě uvidí strážce."

"Ve sněhové bouři? Myslím, že ne. Podle mě nejspíš hlídají východ z tunelu. Dostal jsem se sem po skále a stejným způsobem se dostaneme odtud."

"Jestli ses tak rozhodl, pak běžte tudy," ukázal otec doprava.

"Takže se dáme vlevo."

"Ne. Ty ses snad pomátl. Jsi -"

Jejich dohadování přerušil jeden muž hlídky, který se právě objevil na jednom konci chodby na své pravidelné obchůzce. Podvědomě vycítil pohyb, obrátil se, okamžik k nim upřeně hleděl, pak namířil zbraň.

Houston vystřelil, tlumič vydal krátký tlumený zvuk a muž se hroutil k zemi, na šedivé uniformě se mu rozlévala tmavá skvrna, puška se zařinčením dopadla na zem.

Chodba se opět ponořila do ticha, které vzápětí opět přerušilo vřeštění alarmu, tentokrát nikoliv zespodu od schodiště jako předtím, ale ze všech prostor pevnosti. Houstonovi při tom zvuku vstávaly vlasy na hlavě, měl pocit, že se zblázní. Navzdory podezření, že je otec záměrně směřuje jinam, poslechl a vyrazil doprava. Báł se zůstat na místě, protože se každou chvíli mohly objevit další hlídky.

Simone se ho držela křečovitě za ruku. Doběhli na křižovatku chodeb, na jednom konci Houston spatřil dalšího muže a vystřelil. S řinčením se na podlahu sesypaly střepy ohromného zrcadla a Houston se vzpamatoval - vystřelil na svůj vlastní odraz!

V panice se rozběhli chodbou, když se náhle otevřely jedny dveře a objevil se Jules Fontaine v pyžamu, s knihou v ruce. Při pohledu na Houstona se podivně scvrknul, bleskurychle zacouval zpět a práskl za sebou dveřmi. Bylo slyšet cvaknutí zámku.

Houston vystřelil, sirény přehlušily Fontainův výkřik.

Pokračovali v úprku chodbou, každé dveře pro ně v té chvíli představovaly smrtelnou hrozbu. S bušícím srdcem doběhli na konec chodby, než se však stačili rozhodnout, zda pokračovat vpravo, či vlevo, zaslechli těžký dusot.

Houston přiklekl a oběma rukama sevřel zbraň. Na rohu se objevil strážce - při pohledu na namířenou hlavě se na zlomek vteřiny zarazil, ale to již Houston stiskl spoušť, muž zavrával, zaklonil se a kus jeho čela odlétlo vzduchem. Pušku! Musím dostat tu pušku! prolétlo hlavou Houstonovi. Už se po ní natahoval, když se ze stejného směru jako předtím znovu ozval dusot.

"Ustup!" křikl k Simone a sám se v děsu rozběhl za ní. Z druhého konce přiběhli k mrtvému kamarádovi dva muži a vztekem namířili na vetřelce.

I z druhého konce se ozvaly kroky.

Jsme v pasti! Není se kam skrýt! blesklo Houstonovi hlavou, současně se již vrhl k jedněm dveřím a v duchu se modlil, ať nejsou zamčeny. Otevřely se a všichni vpadli dovnitř. Za zády slyšeli výstřely, pak nějaké výkřiky. Na okamžik se zarazil, ale hned mu došlo, že to někdo z hlídky chytil při křížové palbě.

Houston se vrhl k zemi, nohou zabouchl dveře, vyskočil a rychle zamkl. Pak se teprve rozhlédl po místnosti - nádherné, vznešené komnatě, vysoké snad tři patra. Přes celou délku se táhl ohromný stůl se spoustou židlí s vysokými opěradly. Zdi zdobily rozměrné tapisérie, ve velikém krbu plál oheň. Pod stropem oslnivě zářily ohromné křišťálové lustry, na vzdáleném konci byl vyvýšený balkón ode zdi ke zdi a uprostřed stálo něco jako trůn.

Komnata neměla žádné jiné dveře kromě těch, kterými se sem právě dostali. Venku bylo slyšet zuřivé klení strážce, která se marně snažila dostat se dovnitř.

Masivní dveře nám alespoň na nějakou chvíli poskytnou bezpečnou ochranu, napadlo Houstonovi. Rozhlédl se kolem a hned mu došlo, jak se mýlil, když se cítil v bezpečí. Všichni tři se ocitli v pasti. Vzhlížel vzhůru k vysokým úzkým oknům podél jedné stěny.

Pak se rozběhl k jednomu z nich a opatrně, aby ho zvenčí nebylo vidět, nakukoval ven. Bouře ještě neustala, hučení blizardu přehlušovalo kvílivé zvuky alarmu a husté návaly sněhu zahalovaly ochozy i nádvoří do neprůhledného bílého pláště. Zdi pronikal dovnitř chlad a Houston zimomřivě odtáhl ruku.

Všiml si, že okna mají panty, opatrně tedy potáhl a otevřel malou škvíru, dostatečně širokou na to, aby se jí protáhli ven. Venku náhle přestalo sněžit. Obezřele znovu natáhl krk, aby se přesvědčil, ve kterých místech hradu se vlastně

nacházejí, a zahlédl pod sebou ochoz. Jsou tedy blíže cimbuří, než si mohl vůbec pomyslet. Z ničeho nic se mu před očima mihla postava, zahalená čerstvým přívalem sněhu. Zjevila se tiše, vyzývavě, Houstonovi se v tu chvíli zdálo, že je to snad nehmotné zjevení, protože byla celá bílá. Snad neměla ruce ani nohy, žádnou tvář. Přelud, který se rozplynul dříve, než ho vůbec stačil zachytit v paměti, splynul s bílým okolím a Houston váhal přiznat, že vůbec něco viděl.

Rozechvěl se vzrušením.

Sněžení opět polevilo a tentokrát viděl dále - přes úzký ochoz, přes nádvoří až k protějším ochozům. Tam zahlédl dvě šedivé postavy hlídek. Náhle muži znehybněli a na něco namířili.

My jsme přece uvězněni na téhle straně, uvažoval Houston. Musejí to od svých lidí vědět.

To, co však spatřil vzápětí, se vymykalo skutečnosti a on uvěřil, že po všem tom utrpení a napětí začíná mít halucinace. Shora se na oba strážce snesly dvě bílé siluety. Přilétly z prostoru, dopadly na muže a začal zápas. Jeden bílý zjev pozvedl nějaký kovový předmět a strčil jím do svého protivníka. Jeho partner přehodil druhého strážce přes zeď ochozu a těžké šedivé tělo dopadlo na zasněžené kamenné nádvoří.

Zvenčí také doléhala střelba, patrně z automatických pušek a také ze strážních zbraní, ozývaly se výkřiky.

I v hradě se stílelo. Stráž za dveřmi přestala bušit do dveří a do všiskotu sirén se ozvaly výstřely z revolverů. Kulky prorážely dubové dveře co nejbližší zámku.

"Chtějí odstřelit zámek!" zvolal Houston znepokojeně. "Musíme utéct oknem, to je jediná cesta!" Pak se zamračil. "Dole se ale něco děje," dodal.

Střelba za dveřmi zesílila. Byly to však jiné výstřely - krátké a rychlé, mnohem silnější. Jistě automaty.

"Co to je?" natáhl Houston krk tím směrem.

Neměl však čas přemýšlet, věděl, že musí zachránit Simone - přivést ji k oknu a dostat ji ven. Nedokázala se už kontrolovat, nohy se jí podlamovaly, kvílela, nakonec se složila na zem. Její vybičovaná psychika už situaci nedokázala zvládat. Rozběhl se k ní, ale musel oběhnout celý ten odporně dlouhý stůl.

Něco ho zasáhlo a rozřízlo mu hrud'. Ucítil nepříjemné pálení. Zastavil se a nevěřícně zatajil dech, když místností hvízdla kulka. Po hrudi mu stékala krev a nasakovala do kalhot.

Simone otevřela ústa a ukázala za jeho záda, otec se přikrčil k podlaze. Houston se prudce otočil.

Balkón! Na vzdáleném konci místnosti se na balkóně šklebil Charles, hlaveň revolveru namířenou na Houstona, na krku se mu houpal zlatý medailon.

"Tak ty sis přivedl přátele!" vyštěkl na něho Charles vyzývavě.

"Nechápu, o čem mluvíš."

"Ti chlapi v maskách! Přepadová jednotka!"

Houston pochopil - bílé přeludy. Zaslechl výbuchy, staccato střel, pak dva srdcervoucí výkřiky.

Charles namířil.

Houston vystřelil, kulka bohužel zasáhla jen zábradlí balkónu.

Charles se rozchechtal. "Tlumič není na dálku přesný!" poučil Houstona.

Přesně v setině vteřiny, kdy Charles stiskl spoušť, se Houston vrhl pod stůl. Kulka naštipla opěradlo židle a pleskavý zvuk střely se rozlehl komnatou.

Simone se na čtyřech krčila pod stolem, uplakávala a hledala nejbezpečnější místo.

Houston chvatně odšroubovával tlumič. Horký kov ho pálił do ruky, ale oddechl si, když se mu to konečně podařilo.

Mrkl po otci, doposud stojícím uprostřed místnosti. "Schovej se pod stůl!" křikl k němu.

Starý muž ho ale neposlouchal a vykročil k balkónu. "Dej pryč tu pistoli, Charlesi," promlouval k synovi.

Houston neslyšel odpověď. Skrytý za židli otevřel zásobník - byl prázdný. Roztřesenými prsty jej zavřel. V hlavni je jediná kulka - má poslední šanci.

Soustředěně vykukoval zpoza židle.

Prudce sklonil hlavu - z opěradla se odloupla tříška po Charlesově střele. Houstonovi zalehlo v uších. Bude mřít na židli, dokud se ke mně neprostřílí, pomyslel si. Poslední kulka - nesmím ji vyplýtvat, napomínal sám sebe Houston a sprintem se vyřítíl napříč místností.

Charles otevřel ústa překvapením.

Houston po něm vystřelil a Charles zmizel.

Zadýchaný Houston se opřel o zeď a vzhlížel k balkónu nad sebou.

Zvenčí sem doléhalo stále více výkřiků, něco podobného patrně probíhalo i v bludišti hradních chodeb. O patro níže bylo slyšet štěkání automatů, Houston sebou trhl, jako by se bál, že se sem mohou prostřít podlahou.

Alarmy utichly a až na vzdálené výkřiky a výstřely se zdálo, že je všude ticho.

Ne, všude ne. Venku stále kvílela meluzína a Houstonovi hučelo v uších. Doposud nedokázal kontrolovat zrychlený dech a Charles - pokud zůstal naživu - ho musí slyšet.

Zaslechl vrzání kroků. Ohlédl se a spatřil otce, jak se potácí do této části komnaty, ruce přitisknuté k hrudi, ve tváři zsinálý. Na každý krok musel vynaložit nadlidské úsilí.

Jeho srdce! Určitě dostal záchvat!

Pohled starého muže potvrzoval Houstonovy obavy. Záchvat! Vtom se otec zastavil, nepřírozeně se napřímil a znehybněl, tvář se mu bolestí zkřivila.

Pak Houston pochopil: šok v otcově tváři byl reakcí na něco, co nejspíše spatřil u zdi v levé části místnosti, kam Houston ze svého místa neviděl.

Obrátil se tedy a přikrčil se, svou neužitečnou zbraň namířenu k obraně.

Bratr ho však neočekával na balkóně, nýbrž stál tady dole, tváří v tvář Houstonovi. A poblíž nebyly žádné dveře,

kterými by se dalo uniknout, jen obrazy a tapisérie. Co bylo však mnohem horší, Charles není raněn, všechny Houstonovy kulky ho minuly.

"No tak," provokoval ho Charles, "stiskni spoušť."

Houstonovi se zastavilo srdce. Bezmocně zíral na svou zbraň.

"Došly ti kulky, co?" uchechtl se Charles. "Jinak bys to do mě už napálil."

Houston se rozhodl odhodit revolver a vrhnout se na Charlese, jinou možnost nemá. Jenže Charles na něj namířil a zvolna, sotva znatelně tiskl ukazováček ke kohoutku spouště. Houston tu stál zkoprněle, jakoby po krk v hustém bahně, jeho tělo se odmítalo pohnout.

"Ne! Tohle už musí přestat!" ozval se otec. Vrávoravě kráčel vpřed, rukama rozpřaženými se snažil chránit Houstona.

"Vždyť to nemá smysl! Chytili nás, tak jaký má smysl ho zabíjet?"

"Ty zatracený starý smradlochu," obrátil na něj Charles hlavou a vystřelil.

Houston zaslechl, jak kulka měkce prošla hrudí jeho otce. Vystříkla krev.

Otec ani nezasténal, jen se celý otrásl a bezvládně padal na Houstona, který ho instinktivně odstrčil, a tělo jako by chtělo vykročit zpět k Charlesovi. Ten vytřeštil zrak v nevěře a vykřikl. Tělo se o něj opřelo celou vahou, až ztratil rovnováhu. V okamžiku, kdy otcovo tělo padlo k zemi, Houston vyrazil. Přesně měřil každý krok, zaťal zuby a vši silou udeřil bratra pěstí do tváře. Zapraskání ve spodní čelisti ho naplnilo pocitem zvrhlého uspokojení. Klouby na prstech ho pálily a vřizku natekly, až zasténal. Zuřivost mu však dodala sílu. Vykopl Charlesovi revolver z ruky a udeřil znovu - a znovu.

Bratrova tvář se zkřivila bolestí a podivně se zdeformovala. Otupený zavravoral dozadu a snažil se vyhnout Houstonovým ránám.

Houstona jeho ústup povzbudil a pokročil blíže.

Záhy však pochopil svou chybu. Jeho prohnatý bratr jen vyčkával a ve vhodném okamžiku zasadil Houstonovi dobře mířenou ránu do žeber.

Houston se zalkl bolestí. V té chvíli mu připadalo, že do něj někdo vrazil prkno. Srdce mu snad po té ráně vynechalo několik úderů a kolena se mu podlomila.

Kalným zrakem pozoroval, jak Charles zašilhal po svém revolveru, ale pak z nepochopitelných důvodů zaujal zápasnický postoj, roztáhl prsty na rukou a vrtěl jimi, připomínaje klubko zmítajících se plazů.

"Tohle bude zajímavější," procedil nahlas přes napuchlé rty. "Všecko jsi zničil. Než tě dostanu, budeš si spílat, žeš nezůstal radši sedět doma v teple." Pak kývl k místu, kde zasadil Houstonovi ránu. "Nic se neboj, nejsou zlomená. To by bylo moc snadné a zbytečně rychlé. Nechci, aby ti zlomená kůstka propíchla plíce." Z úst mu vytékala zpěněná krev. Polkl. "Až do posledního okamžiku zůstaneš při vědomí. Ke konci mě budeš prosit, abych tě už zabil, ale já to neudělám. A když už budeš umírat, stále budeš při vědomí, abys věděl, co všechno s tebou budu provádět."

Houston pro strach ani necítil bolest. Mrštil po Charlesovi revolverem, ale ten ustoupil pohotově stranou a zbraň zaduněla o dřevěnou podlahu. Pak Charles provedl výpad. Houston vyskočil na stůl a přehoupl se přes židli na druhou stranu. Při dopadu mu náraz na poraněná žebra vystřelil do celého těla tak prudkou bolest, že se mu zdálo, že ztratí vědomí.

Charles ho pronásledoval, hopsal po stole přikrčený jako nějaké zvíře.

Houston koutkem oka zahlédl, jak se zpod stolu vysoukala Simone a rozběhla se do bezpečného vzdáleného konce místnosti.

Charles se přikrčil a skočil, dopadl na zem a ihned se připravil k úderu. Houstona pátil do zad žár z krbu. Obrátil se, aby se poohlédl po nějakém předmětu, kterým by se mohl bránit. Spatřil, že na zdi vedle něj jsou vystaveny nějaké středověké zbraně. Popadl jeden meč, stáhl ho dolů, ale musel ho uchopit do obou rukou, jak byl nad očekávání těžký. Pak se rozmáchl.

Meč zasvířel vzduchem, Charles uskočil dozadu, ale přesto ho špička zasáhla na hrudi a roztála mu řetízek na krku. Ztěžka narazil do židle. Zastavil se a zamračeně se podíval na zničený řetízek na podlaze.

Houston se napřáhl podruhé.

Charles se na něj zlostně utrl. "Tohle se ti líbí?" Skočil ke zdi. "Není to příliš sportovní, ale i v takovém boji se vyznám." Strhl hvězdu - držadlo s řetězem opatřeným na konci koulí pobitou železnými bodci a divoce ji roztočil, omotal kolem meče a škul Houstonem kupředu. Meč mu vyletěl z ruky, otočil se ve vzduchu a Charles ho obratně chytil. Upustil svou zbraň a nechal si meč, dokázal s ním zacházet jednou rukou. Prováděl výpady vpřed i vzad jako při šermu, levou ruku v bok a uskakoval stranou. Pak prudce zaútočil.

Houston se pokoušel uhýbat, Charles ho však obratnými výpady vlevo a vpravo tlačil stále těsněji k ohni. Horko se stávalo již nesnesitelným.

Náhle si všiml postavy, přibližující se jako přízrak místnosti k bratrovým zádům. Simone!

Zvedni ten revolver, sugeroval jí Houston, ale na víc neměl čas. Vytřeštil zrak, když koutkem oka zahlédl, jak Simone sundává ze zdi dýku.

Charles si jí doposud nepovšiml, ani když vyrážel mečem proti Houstonovi, neměl nejmenšího tušení, co se za jeho zády odehrává. Až v okamžiku, když postřehl, že se Houston na něj nedívá - nebo přesněji, když si všiml, jak Houston upírá pohled mimo něj na zeď, kde visely zbraně.

Náhle pochopil, přerušil útok a otáčel se, nikoliv však dost rychle. Simone v tu chvíli již svírala dýku v obou rukou vysoko nad hlavou, zaťala zuby a vši silou bodla.

"Mrcho!" vykřikl Charles, poklesl v kolenu, poopravil si držení meče a zuřivě vyrazil proti ní.

Hoří! vylekal se Houston, když tu si uvědomil, že doutná jeho vlastní oděv. Odskočil od krbu a strhl z římsy nad krbem kopl. "Charlesi!" vykřikl.

Jeho bratr instinktivně vycítil, odkud mu může hrozit větší nebezpečí, a nejistě se obrátil zpátky, meč nad hlavou. Houston vyrazil s oštěpem a nabodl Charlese nad třísky. Ostrý bodec projel celým tělem. Simone zavřískla a rychle uhýbala před hroutícím se tělem. Charles padal na záda, vbodnutou dýku si zarazil do těla až po rukojeť. Nohama mu zaškubalo, podpatky zabubnovaly o podlahu a celé tělo znehybnělo. Houston doklopýtal k Simone a vzal ji do náruče. Bundu i kalhoty měl nasáklé krví, stál tu polomrtvý vyčerpáním a ztrátou krve z rány na hrudi. Ztěžka se o Simone opřel. "Už je po všem... po všem," chlácholila ho, snažíc se udržet jeho váhu. Záhy poznala, jak se mýlila.

53

Ozvalo se ohlušující zahřmění a mohutné dubové dveře se rozlétly na třísky, tlaková vlna smýkla Simone i Houstonem vzad.

Do místnosti se vhrnuly postavy v bílém, na tvářích bílé masky. Hlavně automatických pušek mířily do místnosti. Houston v pošetilé reakci sáhl po Charlesovu meči, neměl však sílu ho vůbec zvednout.

"Houstone?" oslovil ho jeden z mužů. Pak si sundal bílé rukavice a stáhl masku ze zpoceně tváře. "Bál jsem se, že přijdeme příliš pozdě."

Inspektor Bellay.

Pozoroval Houstona unaveným, ale spokojeným pohledem.

"Však jste příliš pozdě," poznamenal Houston trpce a ukázal k otcovu tělu.

"Cože? Oh, bože, vy krvácíte!"

Houston se nechápavě zadíval na svou bundu, nasáklou krví a přilepenou k tělu. "To je pokání."

"Nerozumím vám."

"Kdo je s vámi? Říkal jste ,my'."

"Nejlepší sestava z našeho oddělení. Sledovali jsme vás od vašeho setkání s Andrewsem."

"Když nám přinesl ta telefonní čísla? V té kavárně? Copak vám řekl, že se spolu setkáme?"

"Jsem nejspíš cynický, ale použil jsem vás jako katalyzátor, abych přiměl Verlaina k dalšímu zásahu proti vám."

Tentokrát jsme byli důkladně připraveni."

"Vy jste nás obelstili? Použili jste nás jako návnadu?"

"Nespustili jsme vás z očí. Vzpomínáte, když jste se zastavili na té vyhlídce pod hradem? Přijela tam rodinka s dětmi."

Houston na Bellayho nechápavě civěl.

"No, vystoupili rodiče a tři děti. Byli to naši lidé."

"Když jste byli tak na dosah, proč vám tedy trvalo celou věčnost dostat se dovnitř? Mohli jste mi zachránit otce! I Simonina otce!"

Bellay vypadal otřesen. "Překvapil jste nás."

"Cože?"

"Nepředpokládali jsme, že se dostanete do pevnosti. Tuhle možnost jsme naprosto vyloučili. Šel jste sám, a hrad je velmi dobře zabezpečen. Počítali jsme s tím, že je vylákáte ven. Pak, když jsme si uvědomili... Pozorovali jsme, jak sestupujete z útesu za hradem. Jen co jste se dostal dolů, strážé nahoře zajaly Simone. Zmobilizovali jsme se co nejrychleji."

"Andrews?"

"Jsem tady," ozval se druhý muž a sundal si masku. Nervózně se usmál.

"Lhal jste mi a využil jste mě," utrl se na něj Houston a nechybělo mnoho, byl by se na něho vrhl.

Andrews mu však podával ruku na přivítanou.

Houston se na ni zahleděl. "K čertu," ulevil si a neochotně ji přijal. Pak se obrátil k Bellaymu. "V hotelu čeká najatý vrah. Mohu ho identifikovat."

Bellay se zakabonil. "Až tohle definitivně skončí. Co se stalo se St. Laurentem? Prohledali jsme celou pevnost, ale není po něm ani stopy."

Houston se zatvářil zklamaně, hned si však vzpomněl na tajný tunel - pak mu naskočila husí kůže a jako na obrtlíku se otočil ke zdi s balkónem. Tam musejí být tajné dveře, kudy zmizel Charles! Tapisérie!

"Co se stalo?" zpozorněl Bellay.

Houston neodpověděl a rozběhl se k balkónu. Odtáhl jednu tapisérii - za ní byla pouze stěna, ale další zakrývala klenutý východ.

"Tudy!"

Bellay i Andrews se rozběhli za ním. Arkádou vedly schůdky do dlouhé úzké chodby, na jejímž vzdáleném konci bylo vidět další schodiště dolů.

"Tohle místo je jedno bludiště," postěžoval si Houston. "Před námi je tunel."

Obrátil se k Simone. "Musím to udělat," řekl jen.

"Půjdu s tebou," rozhodla se.

"Ne. Moc tě potřebuju, Simone, a nechci tě ztratit."

"A co když ztratím já tebe?"

"Slibuju ti, že budu opatrný. A jestli se přesto vyskytnou nějaké trable, pošlu vpřed Andrewse."

"Hej, díky, brácho," zašklebil se Andrews.

"Jste mým dlužníkem, ne?"

"Zůstaňte s ní," nařídil Bellay svým mužům.

Houston se vsoukal pod tapisérii a společně s Andrewsem a Bellayem běželi dolů nekonečným schodištěm.

Když se konečně ocitli dole, zírali vstříc temnému vchodu do tunelu směřujícímu vzhůru k zadní části hradu.

Bellay vyndal ze svého bílého mundúru kapesní svítilnu, aby viděli alespoň kousek před sebe, a Andrews sundal z ramene pušku a připravil ji do pohotovostní polohy, kdyby se náhodou něco neočekávaně semlelo. Brzy se výrazněji ochladilo a slyšeli hvízdání meluzíny.

"Nejspíše směřujeme k horám - k útesu nad hradem," uvažoval nahlas Houston, jeho hlas se dutě rozléhal prostorem.

Došli na roh, opatrně vykroukli a Bellay posvítíl před sebe.

Stáli před nějakými dveřmi. Opatrně pootevřeli a dovnitř hvízdli hustou tmou severák.

"Tam," ukázal Bellay.

Houston si rukama chránil tvář před přívalem sněhu a upřeně se díval směrem, kam ukazoval kužel světla - na téměř čerstvé mužské stopy. Někdo před pár minutami opustil tunel a míří do hor.

Houstonovi mrzly tváře, ale navzdory ostrému víchru vyběhl z tunelu a vydal se po stopách.

"Nenajdete ho," varoval ho Bellay.

"Musím se o to pokusit! Musím ho dopadnout!"

"Zmrznete," přidal se Andrew ve snaze zastavit Houstona. Ten však jen setřásl jeho ruku a vykročil.

"Bouře to s ním vyřídí za vás," zkoušel to ještě Bellay. "Nemá šanci dojít daleko."

Stopy zmizely. Houston zíral k zemi v domněni, že má snad halucinaci, protože sníh pod jeho nohama náhle měnil barvu - sněhobílý koberec náhle pokryly rudé stříkance.

Bellay zachroptěl, sesul se k zemi a upustil svítilnu.

Houston se instinktivně přikrčil k zemi. Zaslechl další výstřel. Ale odkud? Vítr si zahrával se zvuky a měnil jejich směr.

Andrews se vyškrábal k Bellaymu.

Krev vystříkla vpřed, prolétlo hlavou Houstonovi, někdo musí být -

Prudce se ohlédl, za ním však zíral jen černý otvor do tunelu, St. Laurenta nikde neviděl. Že by existovala nějaká skrýš uvnitř tunelu, odkud by jim mohl vpadnout do zad?

Horečně tékal pohledem ve tmě. Náhle se mu zdálo, že se nad tunelem něco pohnulo. Nikoliv uvnitř, nýbrž nahoře, na římsě nad vchodem! St. Laurent patrně věděl, že je pronásledován, a místo aby vyběhl vstříc smrti v blizardu, vytvořil několik stop pozpátku a vyšplhal na římsu. Tam čekal, až se objeví jeho pronásledovatelé.

Houston jako přimrazen zíral na přízrak nahoře, když tu mu došlo, že St. Laurent má na sobě stále černou kápi s rudým lemem. Ten chlap měl tak naspěch, že se ani nestihl převléct do něčeho vhodnějšího! St. Laurent mířil rovnou na něj - ale něco tu očividně nehrálo. Přece už mohl dávno stisknout spoušť, všechny je postřílet a svlíknout mrtvého Bellayho z bílé kamufláže. Co mu v tom brání?

V ledovém větru Houstonovi omrzaly tváře. Můj bože! Jistě! Revolver St. Laurentovi přimrzl k holé ruce! Nemůže pohnout prsty!

I v takovém šeru viděl, jak se St. Laurent urputně snaží uvolnit prsty a pohnout jimi.

Houston sám neměl zbraň. "Andrewsi! Nahoře za vámi!"

Varování však přišlo příliš pozdě. V úzkostném strachu se St. Laurent přikrčil a skočil, karmínově rudá podšívka jeho peleríny zavlála ve větru jako netopýří křídla a netvor se snesl na zem.

Houston zavrával, jak ho tělo zasáhlo celou vahou, upadl, St. Laurent se na něj vrhl a pistolí, beznadějně přimrzlou k dlaní, rozdával mocné rány.

Andrews vykřikl. St. Laurent se s Houstonem váleli dolů zasněženým svahem, vzdalující se od Andrewse se svítilnou, vzápětí se ztratili v divoké, ledové vánici. Drželi se jeden druhého a vzájemně si uštěďovali rány, pokud to jen šlo, Houston si bolestivě odřel záda o kámen vyčnívající ze sněhu a hlavou jen tak tak minul kmen stromu. Svého nepřítele však nepustil - svíral ho jako v kleštích, bušil, kopal.

Náhle se mu zdálo, že se ocitl ve vzduchoprázdnu. Oh bože, visíme na okraji útesu! Krev mu hrůzou ztuhla v žilách.

Každou vteřinou oba sletí dolů! Udělalo se mu zle a přerývaně oddechoval, ale to již oba, zapleteni do sebe jako milenci, sjížděli dolů po skále a po chvíli tvrdě přistáli na plochem výčnělku. Houston visel pravou nohou ve vzduchu, a ačkoliv neviděl dolů, byl si jist, že co nevidět poletí oba vstříc věčnosti. Ve smrtelné panice se přece ještě pokoušel vyprostit z nepřítelova objetí, St. Laurent ho však neúnavně častoval ranami, a tak se jeho vědomí zvolna vzdávalo, ubývalo mu síly a uvolnil prsty zaťaté jako pařáty do St. Laurentových očí a uší. Vtom zaslechl někde z neznáma své jméno. "Houstone!"

Ano, Andrews ho hledá, bohužel, příliš pozdě. Jsem u konce, nemám sílu na další boj. Je mi nádherně chladno, musím spát, chci si odpočinout... Světelný kužel kroužil sněhovou smršťí. "Houstone!" Přibližoval se.

St. Laurent reagoval jako zběsilec. Ještě jednou udeřil pažbou revolveru a vyškrábal se na kolena. Patrně si uvědomil, že proti dvěma mužům nemá šanci, a překotně se rozhlížel po nějaké únikové cestě.

Rozběhl se... Vybral si však nesprávný směr ke hraně útesu, který ovšem nemohl vidět.

Houstonovi se na okamžik zdálo, že ho šálí zrak, že se St. Laurent ve své černorudé kápi vznáší.

Pak zaslechl výkřik a silueta se jakoby ve spirále řítila k zemi. Rudá... černá... rudá... černá. Pak už jen bílá sněhová clona a St. Laurent zmizel.

Andrews se opatrně sesouval po svahu. "Jste zraněn?" otázal se s úzkostí v hlase.

"Nevím... Bellay?"

"Jen zraněný... St. Laurent?"

"Sletěl ze skály."

"Pojďte, než tady zmrznete," pobídl Andrews Houstona. "Musím vás dovést zpátky."

Houstonovi připadlo, že snad sněhová bouře propukla i v jeho vědomí.

K čemu „zpátky“? napadlo mu. K čemu se mám vracet? Jan nežije, otce mi zabili.

Ve slábnoucím přivalu sněhu se mu zjevila ženská postava, nabízející mu záchranu a budoucnost.

Ano, přikývl, zahleděný nepřítomně do prázdna. Musím zpátky... k Simone.

Andrews mu pomohl vstát, obrátil ho správným směrem a vedl ho návějemí. Než však dosáhli tunelu, pohltila Houstona mnohem hlubší temnota - milosrdné bezvědomí, konec bolesti i žalu.

Když se probíral, zjevila se mu ženská postava nabízející mu záchranu a budoucnost.